C:\Users\Plazma\Desktop\300\Tajemstvi Velkeho vonta.PDB

PDB Name: Tajemstvi Velkeho vonta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.4.2002
Modification Date: 4.4.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Foglar

TAJEMSTVÍ VELKÉHO VONTA

1 Návštěva ze Stínadel

Na tábořiště U tří borovic se zvolna snášel soumrak. Mírně se ochladilo, slunce už asi před hodinou zmizelo za clonou lehkých mraků. Chlapci Rychlých šípů tu dnes byli od rána na své pravidelné každonedělní výpravě, a teď se chystali k odchodu domů.
Louky po obou stranách potoka s písečnými břehy zešedly a celý kraj - za slunečního svitu vždy tak líbezný - dostával soumrakem tísnivý, strašidelný vzhled.
"Tak si pospěšte - " pobídl Mirek trochu netrpělivě Červenáčka a Jindru, kteří ještě neměli sbaleno a škádlili se tím, že po sobě házeli pichlavé kuličky. "Za chvíli je tma - a snad bude i pršet, tak ať jsme radši doma!"
Klubovní pes Kuliferda, náhrada za Bublinu, neklidně pobíhal kolem a lítostivě kňučel, protože si tady někde dnes dopoledne zahrabal utěšeně velký kus salámu od Jarky - a teď si nemohl vzpomenout, kde to bylo. Rychlonožka ho k sobě marně lákal: "Kuliferdo, hop k pánovi, no tak hop přece - co je to za pořádek - ty asi neslyšíš - viď? Hop k páníčkovi - copak je to??"
Jindra se rozesmál: "Nějak se mu k tobě nechce, Rychlonožko - co to má znamenat?"
A Červenáček jízlivě dodal: "No asi to, že Rychlonožka pro Kuliferdu není pán, tak proč by k němu dělal hop!!?"
Rychlonožka si přestal všímat Kuliferdy a obrátil se k posměváčkům.
"Copak o to, to já pán jsem!" odmítl sebevědomě Červenáčkovy pochybnosti, "ale Kuliferda je neinteligentní zvíře a neví zkrátka, co hop k pánovi znamená! A jak by to taky mohl vědět, když bydlí většinou vždycky jen u vás dvou!? Co u vás moudrého může pochytit?"
Červenáček s Jindrou se však smáli ještě víc a Jindra v chechtotu kuckal: "No - ale panádlovou polívkou ho nekrmíme jako ty, když je u tebe!!" V klubu bylo totiž zvykem, že Kuliferda byl stejně jako kdysi Bublina střídavě u jednoho z chlapců "na stravu i na byt", aby si zvykl na všechny stejně - a také aby rodiče hochů příliš na Kuliferdu nehudrovali.
Zmíněná panádlová polévka bylo pomyslné jídlo, o kterém nikdo sice nevěděl, z čeho se vaří a jak chutná, ale každý si pod tím názvem představoval něco velmi odporného, nechutného, co se prostě nedá jíst - a nejvíce jí škádlili Rychlonožku. Jindra tvrdil, že se polévka vaří z plesnivých chlebových kůrek, ale nevěděl to jistě . . .
Při vtipkování oba posledové konečně dobalili své torny. Snad je k tomu popohnala i těžká mračna, jež s podezřele se vzmáhajícím větrem vyplula nad kopci za potokem a blížila se sem.
"Tak hotovo?" ptal se Mirek.
"No dávno!!" potvrdil pokrytecky Jindra. Červenáček-hračička ještě stačil z postranní kapsy torny vyndat smotané provázky, mezi nimiž prokukovala velká dřevěná cívka od nití - a každý již věděl, co ho očekává.
Červenáček omotal provázkem hochům zápěstí, tak je k sobě vzájemně volně připoutal - a cívka na konci provázku asi tři metry za nimi harašila a poskakovala po zemi, když se vydali na cestu k domovu. Čekala je asi hodina chůze ke konečné stanici městského autobusu a pak zase ještě asi hodina autobusem i tramvají.
Šli v sevřeném hloučku, provázek mezi nimi se někdy někde trochu napnul, jindy povolil, jak se kdo chvílemi od ostatních na dva či tři roky vzdálil nebo zase přiblížil.
Všichni vždycky - ovšem kromě Červenáčka - na tenhle jeho bláznivý vynález hudrovali, ale v podstatě se jim to líbilo, připadali si jako jediný spojený celek, peloton, harcující pěšinami a cestami. A chudinka otlučená cívka - všemi opuštěná - ale pevně přivázaná - škobrtala a poletovala za nimi. Ani ona se neztratí.
Kráčeli tak asi deset minut, zabraní do družného hovoru o Stínadlech a podivných zprávách z nich přicházejících, když se Jarka zastavil a zavolal na Rychlonožku: "A jestlipak jsi vzal s sebou náš tenisák?
Položil jsem ti ho k prostřední borovici, blízko tvé torny. Žes ho tam zapomněl - viď?? Tak tradáá pro něj! Měls ho dnes na starosti!"
Rychlonožka se také zastavil, a s ním i všichni ostatní. Provázky mezi nimi visely až k zemi. "To víš, že jsem ho tam nechal!" přiznal se zahanbeně. "V torně ho nemám. Ale jít tam teď pro něj zpátky??"
podíval se za sebe do tmícího se kraje a nasadil výraz zděšení. "To tak akorát!! Já tam půjdu - a ono mě tam něco vezme - viď??! I to to!!"
"A co by tě prosím tebe jako mohlo vzít?" ptal se Jindra.

"No něco! To já nevím co - - ale ono není dobré si s tím moc začínat - víte - - ?" Nikdo nikdy nevěděl, do jaké míry Rychlonožka svou bázlivost jen předstírá, a kde začíná doopravdy. Vydali se znovu na cestu, památný tenisák, účastníka mnoha svých výprav, ponechali osudu. Když se po náhorní rovině přiblížili k městu, spatřili je utopené dole v šeru, ale se záplavou světýlek pouličních lamp a rozsvícených oken v moři domů. Nad jednou částí města se rozlévala nazelenalá záře - tak svítily jen staré plynové lampy - - ano, tam se rozkládala ponurá a nebezpečná čtvrť Stínadla!
"Nechtěl bych tam teď jít!" otřásl se Jindra. "To bych opravdu šel radši zpátky pro ten tenisák ke Třem borovicím . . ." a máchl přitom rukou dozadu.
"I kdyby tě tam mohlo něco vzít?" zeptal se lišácky Červenáček a mrkl přitom po Rychlonožkovi. Ale než mohl Jindra přisvědčit, přerušil je Jarka: "Tiše - - tiše - myslím, že jsem zaslechl . . . něco jako . . ."
"Co něco jako?" dorážel Rychlonožka. "Co slyšíš?"
"Něco jako válečnou píseň Vontů!" nejistě vydechl Jarka, "tam odtamtud . . ." a pokynul přitom rukou ve směru zelenavé stínadelské záře.
"Na takovou dálku bys ji nemohl slyšet!" mínil Mirek, "I když by nebylo nic divného, kdyby se ten hrozivý nápěv ve Stínadlech už zase dal slyšet . . ."
Rozhovořili se znovu o všech těch zvěstech, které ze Stínadel už zase přicházely. Nebyly ani dost málo radostné! Klub Žlutý květ, kterému Rychlé šípy zjara dopomohly za vzrušujících okolností k vedoucí úloze ve Stínadlech a jeho náčelníkovi Vláďovi Dratušovi k Velkému Vontství, se ocitl v úzkých, tísněný čímsi záhadným, jeho existence prý je ohrožená - a ve Stínadlech se zřejmě schyluje k nějakým novým rozbrojům.
Zvolna se mírně rozpršelo. Rychlé šípy se zastavily, hoši z toren vytáhli pláštěnky do deště. Všichni přitom - kromě Červenáčka - svorně nadávali na jeho provázky, teď jim náramně překážely. Ale když si pláštěnky oblékli, zase si mlčky provázky omotali kolem zápěstí. Nemohli Červenáčkovi prostě tu radost zkazit.
Vydali se na další cestu k domovu. Teď už nemluvili, zachumlaní do pláštěnek - a jen cívka na konci provázku daleko za nimi strašidelně rachotila a poskakovala po kamenité cestě a urousaný Kuliferda ťapkal v mokru a nevrle fňukal. Neměl déšť ani trochu rád!
Když dojeli - to ovšem už bez provázků a bez cívky - a došli mnohými ulicemi Druhé strany k domu s klubovnou, spatřili tam u vrat kohosi postávat. Mirek byl první, kdo ho poznal: "Vždyť je to Losna - Otakar Losna - - ze Stínadel! Ze Žlutého květu!"
"Alláh s tebou!" zaburácel vesele Rychlonožka, který doma právě četl knihu Na březích Nilu a tak čirou náhodou měl určité povědomí o Alláhovi. "Jak ti dupou králíci?"
Ano, byl to Losna, jejich starý dobrý známý z dřívějších nebezpečných událostí ve Stínadlech. Ale nezdálo se, že by teď byl nějak dobře naladěný. Jeho tvář byla jakoby strnulá jakýmsi vnitřním napětím a neklidem.
Už dvakrát v minulosti se Rychlé šípy s tímto Vontem setkaly, a to dokonce a kupodivu přátelsky. Poprvé tehdy ve svatojakubském kostele, kde jej vysvobodily z rukou nějaké vontské tlupy, k níž ke svému neštěstí nepříslušel - - poté ho Jindra naučil vyndávat ježka z klece Tleskačova hlavolamu - - to vše patřilo k tomu prvnímu styku. A potom skoro o rok později na Losnu chlapci Rychlých šípů narazili v podzemním korytu Černé vody, což bylo začátkem celého řetězu dalších událostí. Při nich zahynul i první klubovní pes Rychlých šípů, věrný nešťastný Bublina, až se vše končilo slavným vítězstvím Žlutého květu v boji o Velké Vontství. Jak se to vše už zdálo být dávno!
Teď, když Losna spatřil Rychlé šípy přicházet, odlepil se od zdi, popošel jim vstříc a tlumeně zvolal: "To jsem rád, že jsem se vás dočkal! Už jsem tady od soumraku . . . a tolik s vámi musím mluvit!"
Zahleděl se trochu úzkostlivě dozadu přes jejich hlavy a Mirek pochopil, že má strach, aby je nikdo neslyšel a neviděl. A tak pravil: "Ano, popovídáme si, ale ne tady! Pojď s námi do klubovny, tam nás nikdo neuslyší!"
Losnu ten návrh zřejmě trochu uklidnil, ale přesto se ještě zeptal: "A nepotkali jste tady někde někoho od nás? Šli za mnou tři naši - Vontové - - zmizel jsem jim ale cestou - aspoň si to myslím, že jsem jim zmizel - - ztratili mou stopu!"
Nikdo z Rychlých šípů se nepamatoval, že by cestou sem někoho podezřelého spatřil. Všichni teď vešli do domu a Červenáček letěl napřed do prvního patra, kde bydlel, pro klíč od klubovny. Vždycky byl u něho, nebo u Rychlonožky, neboť i ten byl v tomto domě doma. Kuliferda Červenáčka ochotně následoval po schodech.
"Vidíte ho, mlsouna!" ušklíbl se Rychlonožka po Kuliferdovi.
"On ví, že u Červenáčka dnes vaří panádlovou polívku!!"

2 Těžké doby začínají

Jarka otočil vypínačem a útulná klubovna se zalila měkkým světlem žárovky, opatřené průsvitným žlutým stínidlem. Chlapci se rozsadili kolem stolu a Losna na chvíli ztratil svůj poplašený neklidný výraz. Věděl, že tady se mu nemůže nic stát, tady že jej neuslyší žádný špeh ze Stínadel, nikdo neví, že je tu!
Chvíli povídali o událostech jara, bylo však více než zřejmé, že Losna sem nepřišel kvůli nějakému vzpomínání na staré doby, ale že chce říct Rychlým šípům něco nového, závažného - - něco z toho, o čem už i tady na Druhé straně chlapci a děvčata hovořili.
"Co bylo - to bylo!" vzdychl náhle. "Tak to všechno hezky klapalo, když náš Žlutý květ zvítězil tenkrát na jaře v tom hlasování!
Každý ve Stínadlech to říkal, že už bude pokoj a Žlutý květ že po- vede Stínadla dobře. Ale Vláďa Dratuš, Velký Vont, byl a je na svou těžkou úlohu snad přece jen ještě trochu mladý - - a hlavně je příliš mírný - - a některé z ulic při volbách poražených na to teď hřeší!
Vláďa nedokáže dost rázně řešit různé spory, co pořád mezi náčelníky některých ulic vznikají - - nechce si nikoho rozhněvat - a tak nakonec ztrácí důvěru všech . . . Myslíme si taky, že je tam někde nějaká parta a ta všechno ještě

rozeštvává. Kolem Modrých ulic už bylo taky několik velkých bitev, řezaly se tam Mejstříkova ulice s Harfenickou, k té se přidaly v dalších dnech uličky Na štíru, Ve strašidlech - - a já nevím kdo ještě . . .
Vy se možná budete divit, nebo dokonce i smát, ale tam někde za Katovskou ulicí - vy nevíte, kde je - v průchodech kolem Červených schodů, je i nějaká holčičí parta, říkají si Amazonky - a ta neuznává vůbec žádnou vontskou organizaci, je hrozně proti Žlutému květu - a Vláďovi Dratušovi prý nemůže přijít na jméno! Kdyby prý byl co k čemu, tak prý vontskou organizaci zruší a bude prý pokoj! I někteří kluci mají z Amazonek strach!"
"A co je s ježkem v kleci?" zeptal se Mirek, když Losna na chvíli přerušil svoje vyprávění. "Doufáme, že je u vás v bezpečí, Vláďa že ho dobře střeží!? Vždyť je to talisman Stínadel, odznak Velkého Vontství! A víš sám dobře, co všechno už se kvůli ježku v minulých dobách semlelo!"
"Jak bych nevěděl!" usmál se trpce Losna - a v duchu znovu viděl sám sebe, jak kdysi dávno jako novopečený Velký Vont stál ve zrušeném kostele svatého Jakuba, v ruce ježka v kleci, a co hrozného se pak přihodilo v několika následujících minutách. "To víte, že to vím! Ale vím taky, že teď už bylo několik pokusů dostat ježka v kleci od Vládi lstí i násilím! My už teď radši ježka ani nebereme na zasedání Vontské rady, i když tam má vždycky být v kapse u Velkého Vonta - tedy u Vládi. Sami jsme to Vláďovi poradili, aby ježka nechával doma. Ve Stínadlech už teď opravdu dlouho není ani bezpečno, ani klidno . . ."
"A co je pravdy na těch řečech o nějaké hrozné události, co se prý u vás ve Stínadlech stala?" zeptal se Jarka.
"I o tom jsem chtěl s vámi mluvit!" odpověděl Losna. "Opravdu leckde ve Stínadlech o tom kolují řeči, ale nikdo neví nic určitého - někdo prostě dal prý do oběhu zprávu, že jednou - možná - se to Stínadla všechno dozvědí - a pak že bude pro někoho ve Stínadlech moc horká půda pod nohama! Už prý se někdo pokoušel dodat o tom zprávy taky k vám! Je to pravda? Víte o tom něco?"
"U nás nikdo nebyl!" zavrtěl hlavou Mirek. "Ty jsi první, kdo k nám přišel od té doby, co jsme pomohli Žlutému květu k vítězství.
Víme o tom všem zrovna tak málo jako ty sám!"
Losna chvíli hleděl do prázdna, jako by sám přemýšlel, má-li mluvit ještě dál, ale pak se k tomu zřejmě přece jen odhodlal. Ztišil ještě více hlas, ač ani předtím nemluvil příliš hlasitě, a pokračoval: "A co nejhoršího je - - že všechno se nějak úzce dotýká Vládi Dratuše - - on o něčem ví, ale s nikým, ani s námi - členy Vontské rady - o tom nechce mluvit - - snad mluvit nesmí - něco nám zřejmě zamlčuje! Je plný nějaké podivné úzkosti, neklidu, všichni to na něm pozorujeme - ale za žádnou cenu nechce, abych šel k vám se o všem poradit, všechno vám vypovědět! A přitom přece ví, že jste naši nejlepší přátelé, a že jste stateční, chytří, moudří - - a - a - a schopní čelit jakémukoli nebezpečí - a to nebezpečí odrazit a přemoct!"
"To je příliš mnoho chvály na naše hlavy!" mávl Mirek odmítavě rukou a trochu se usmál.
Losna se nedal vyrušit ve své řeči a pokračoval: "Zdá se, že to vlastně všechno začalo tenkrát, kdy k nám na schůzi Žlutého květu přišli ti dva mizerové, jeden byl určitě ze Stínadel, ale ten druhý bůhví odkud a chtěli s Vláďou naléhavě o něčem tajemném a podivném mluvit. Kéž by byli nikdy nepřišli!" Hlas se mu zlomil, když nakonec zvolal: "Ach - Rychlé šípy - - prosím vás - - tolik vás prosím - pomozte nám udržet Stínadla v klidu a pořádku, jak jsme je měli na jaře, když se Žlutý květ ujal jejich vedení!!"
Rychlé šípy naslouchaly jeho slovům s úžasem. Chvíli bylo ticho, až potom Mirek řekl rozvážně: "Ano - ano - moc rádi pomůžeme . . . vlastně rádi bychom pomohli - - ale jak a kde začít - a jak to vůbec navlíknout, když Vláďa Dratuš ani nesmí vědět, že jsi u nás byl, a cos nám tady řekl - a když o naši pomoc zřejmě nemá zájem, ba že dokonce se jí brání?"
Losna neodpověděl a Jarka na něho vystřelil podezřívavou otázku: "A víte, jestli má Vláďa ježka v kleci vůbec doma? Neztratil ho třeba - - nebo nevzal mu ho přece jen někdo - - a on má teď strach se vám s tím svěřit?"
Losna se trochu zarazil nad touto možností, ale pak ji dost rázně odmítl: "Ale kdepak! To ne - to určitě ne! Vláďa měl ježka vždycky s sebou v kapse při zasedání Vontské rady - - aspoň do té doby, než jsme mu poradili, aby ho radši nechával doma. Vždycky ho držel ve váčku v ruce, když jsme poradu zahajovali!"
Jarka, který měl jisté detektivní schopnosti a už v minulosti jich leckdy použil při řešení různých stínadelských záhad, Losnovi namítl: "Říkáš, že vždycky držel ježka ve váčku v ruce! Ale vysypal někdy hlavolam před vámi z váčku? Viděli jste ho?"
"Chceš snad říct, že ve váčku mohl mít třeba něco jiného místo ježka?" znepokojeně se zeptal Losna místo odpovědi, Ale Rychlé šípy z jeho otázky usoudily, že Vláďa Dratuš před Vontskou radou ježka z váčku zřejmě nevyndal! A je tudíž opravdu možné, že Vláďa o hlavolam nějak přišel - a teď že má ve váčku - pro oklamání Vontské rady a pro zatajení ztráty - třeba jen nějaký kámen podobného tvaru - - a před Vontskou radou předstírá, jako by ve váčku měl hlavolam.
"Ještě děláte porady na tom voze v kůlně?" zeptal se pak Jindra.
Losna přikývl a chtěl k tomu zřejmě něco poznamenat, když se pohnula klika u dveří - a protože bylo zamčeno - vzápětí se ozvalo ostré zabušení, Rychlonožka, ač byl u dveří nejblíže, nešel otevřít, ale podíval se tázavě na Mirka. Jarka se zvedl a šel ke dveřím.
A v téže vteřině jak odemkl, se dveře rozletěly a dovnitř vpadli tři výhružně vyhlížející výrostci - podle žlutých špendlíků na kabátech zřejmě Vontové. Zastavili se až u stolu, nevšímali si Rychlých šípů a jeden z nich vykřikl na vyděšeného Losnu: "Cos tu dělal? Cos tady žvanil??"
Losna se snažil vypadat sebevědomě a klidně. "Co je vám do toho, co jsem tu povídal?!" odsekl. "Jsem členem Vontské rady a . . ."
"To na nás neplatí!!" vykřikl druhý Vont a máchl pohrdavě rukou.
"Ostatně jím už dlouho nebudeš - - o to se postaráme! A Stínadla si nepřejí, aby se jejich záležitosti projednávaly tady, na Druhé straně - rozumíš? To si ani člen Vontské rady nesmí dovolit! Zvedni se - a jdeme!"
"Kam?" zvolal popuzeně, ale přece jen rozechvěle Losna.

"Neptej se - a jdeme!" skončil jednání třetí Vont a postoupil výhrůžně k Losnovi.
Losnovy oči vyděšeně přejely tváře Rychlých šípů, jako by u nich hledaly nějakou ochranu a spásu. Mirek byl také první, kdo se vzpamatoval a řekl: "Tady je klubovna Rychlých šípů - a Losna je naším hostem - a kdo je naším hostem, tomu se zde nesmí dít žádné bezpráví! Když bude Losna chtít, zůstane tady a nepoběží s vámi jako nějaký zajatý otrok! Budeme ho i bránit!"
"To se ví!" vykřikl bojovně Rychlonožka. "S Losnou je nás tu na vás šest, vy třasořitky - - a protože tu nemáme zrovna žádný hadr na podlahu, mohli bychom ji klidně vymést s vámi, tak si dejte bacha, vy - vy - vy odporní plantážníci - a nenadávejte - jóóó?"
Tři Vontové posupně mlčeli, bylo asi pod jejich důstojnost brát Rychlonožkovo vyhrožování vůbec na vědomí. Ale Losna kupodivu - a k úžasu všech Rychlých šípů - pravil bezbarvým hlasem: "Ne - ne - Rychlé šípy - nechte mě jít - - bylo by to všechno ještě horší!"
Silně rozrušený se zvedl, ani ruku Rychlým šípům nepodal a odcházel, obklopený třemi stínadelskými hromotluky jako eskortovaný vězeň. Ve dveřích se však přece ještě stačil otočit do klubovny a říct významně: "Na shledanou snad někdy. Čekají nás těžké doby!
Ale nezradíme nic, co víme! Žlutá je barva naše!"
Poslední dvě věty byly předepsanou formulí při zahajování jedné Vontské rady. Rychlé šípy ji znaly. Ale to již jeden ze tří Vontů Losnu hrubě vystrčil ven ze dveří - a on zmizel s nimi v přítmí chodby.
Rychlé šípy strnule mlčely, dokud venku nedozněly jejich kroky.
"Co mu asi venku udělají - viďte?" pronesl pak úzkostlivě Červenáček.
"To víš - nic dobrého to asi nebude!" mínil Jindra. "Losna už se tu sotvakdy ukáže!"
"To je víc než jisté," řekl Mirek. "Ale zato se budeme asi muset ukázat my tam!" A při těch slovech máchl rukou ve směru, kde daleko, kdesi za mořem ulic ležela Stínadla - a každý z Rychlých šípů věděl, že půjdou znovu do Stínadel. A každý také věděl, že je pravda to, co řekl Losna: těžké doby začínají . . .

3 Sběrač předběhl Rychlé šípy

V dalších dnech už bylo v ulicích Druhé strany jako v rozdrážděném úlu. Všichni chlapci i děvčata hovořili jen o Stínadlech a o prazvláštních pověstech, jež sem odtamtud přicházely. Dokonce i velmi pěkná soutěž, navržená Rychlými šípy pro všechny školní třídy od páté do osmé na celé Druhé straně, ustoupila před těmito řečmi.
Popud k nim a vůbec k celému vzrušení dalo vlastně nevědomky Bratrstvo Kočičí pracky, to směšné, ale pořád svorně k sobě lnoucí tříčlenné sdružení - - což se však Rychlé šípy dozvěděly až z 1. čísla Sběrače, které pohotově vydala parta Tondy Plíhala ze Dvorců.
"Už to víte? Už jste to četli?" vpadl do klubovny na schůzku Jindra Hojer a mával několika listy papíru, potištěného fialovým tiskem.
To bylo nové první číslo Sběrače. Všichni chlapci se na ně vrhli, ale Jindra je předal Mirkovi a ten začal číst nahlas:
"Jistě bude každého zajímat," začínal úvodník, psaný Tondou Plíhalem po způsobu Mirkových úvodníků z rychlošípovského věstníku TAM-TAM, "že Stínadla už zase po několik týdnů nejsou ani trochu tou spořádanou, klidnou a bezpečnou čtvrtí, jakou byla nějaký čas od jara do prázdnin, když tam udělal Žlutý květ pořádek."
Rychlonožka přerušil Mirka: "A taky se tam píše, že jsme tam ten pořádek pomohli udělat my, Rychlé šípy, tím, že jsme Žlutému květu vybojovaly ježka v kleci - a že já jsem sám tolik pro to všechno udělal - - a jak jsem tenkrát - tóó - - "
"Pamatuj si, že Sběrač nás, Rychlé šípy, nemůže nikdy pochválit!"
ukončil Rychlonožkovo obvyklé vytahování Jarka. "Mirku, čti dál!"
A ten pokračoval: "Že ve Stínadlech už zase všechno vře a že tam není o ránu nouze, může potvrdit slavné a statečné Bratrstvo Kočičí pracky - (klubovna se otřásla krátkým výbuchem smíchu při té pochvale), které v neděli večer hrdinně stopovalo do Stínadel podivnou čtveřici Vontů, opouštějících klubovnu proradných Rychlých šípů!"
"Ta kojotí banda čmuchala zřejmě kolem klubovny!" vykřikl hněvivě Červenáček. "Nás nenapadlo jít za chudákem Losnou ani kousek cesty a dívat se, co s ním bude - - a to mizerné Bratrstvo si to za nimi hasí až do Stínadel! No tohle přestává už všechno!!!"
Mirek chvilku ustal ve čtení, až se Červenáček vybouřil, a pak pokračoval: "Krok za krokem, píď za pídí, od domu k domu šlo Bratrstvo Kočičí pracky jako duchové za nimi. A vidělo, jak tři Vontové čtvrtého občas tlučou, strkají do něj - a on se jim ani moc nebrání - vypadalo to, že se nějak provinil či co - a že ty rány přijímá pokorně, jako zasloužený trest. Také na něj pořád doráželi, jestli Rychlým šípům nepovídal něco o nějakém asi velmi důležitém Vontovi a zase mu hrozili a zase ho tloukli, až je nějaký pán napomínal. Ten důležitý Vont se jmenoval Brejlovec. Jeho křestní jméno ještě zjistíme."
Potom následovalo dlouhé líčení, jak Bohouš z Bratrstva najednou zakopl a vykřikl neopatrně nahlas "U všech chcíplých krys . . ." čímž se Bratrstvo prozradilo a muselo se spasit útěkem. "Dlouhé Bidlo přitom ztratilo čepici a jak ji zvedalo se země, jeden z Vontů ho doběhl a porazil na zem, ale Dlouhé Bidlo se pohotově odkutálelo několika záměrně úhybnými kotrmelci a hrdinně Vontovi uniklo za Štětináčem s Bohoušem, kteří už statečně prchali napřed," stálo ve Sběrači doslova.
Líčení mělo za účel zdůraznit hrůznost situace, v jaké se Bratrstvo ocitlo, i jeho chladnokrevnost při jejím zdolávání. Ale na Rychlé šípy všechno to povídání působilo právě opačně. Klubovna se otřásala chechtotem a zejména Rychlonožka s Červenáčkem nebyli k utišení.
"Statečně prchali! Oni statečně prchali! Viděli jste už někoho statečně prchat?" smíchem téměř řičel Rychlonožka.
"Nebudeme šetřit námahy ani času, abychom přinášeli Dvorečákům další reportáže ze Stínadel," končil Sběrač svůj

článek - a Rychlonožka v zajíkavém chechtotu ještě dodal: "I za cenu dalších a dalších záměrně úhybných kotrmelců Dlouhého Bidla - chechechééé . . ."
Všechny svým chechtotem znovu na chvíli rozesmál a Jarka řekl, že Sběrače by si měl kupovat každý, komu je smutno. Jeho čtením že se určitě rozveselí.
Mirek však po krátkém zasmání zaťukal prstem na časopis Dvorečáků a pravil: "Ale Sběrač se modernizuje, podívejte se! Dřív ho Plíhalovci psali na psacím stroji, zatímco my smolili TAM-TAM ručně. Teď ho dokonce tisknou na stroji rozmnožovacím! Kam se na ně hrabeme!"
Prohlížel modrofialový tisk Sběrače, tvářil se zneklidněně a pak povzdechl: "Víte, jak jde takový tisk rychle? A že takových výtisků můžou Plíhalovci vyrobit třeba celé hromady, když pro ně najdou kupce-čtenáře? To jde zase ještě stokrát rychleji, než když Sběrače psali a kopírovali na psacím stroji . . . A už vydali první číslo - - a my nic! U Jóviše!"
Starostlivě si zamnul rukou čelo a vypadal trochu rozmrzele.
"Ale tak se tím teď netrap!" utěšoval jej se smíchem Rychlonožka.
"Uděláme několik záměrně úhybných kotrmelců, opatříme si taky někde takový stroj - a - chechechéé . . ." už ani nedořekl a z očí se mu až řinuly slzy, jak se smál.
Ale Jarka se jeho slov chytil a řekl: "Vždyť on má Rychlonožka dobrý nápad! Když dokázala sehnat takovou mašinu Plíhalova parta, proč by se to nepodařilo nám? Budeme přece taky zase vydávat svůj TAM-TAM - či ne?"
"Samozřejmě že budeme!" přisvědčil Mirek, "ale až do něj budeme moct napsat něco, co by Druhostraníky zajímalo. Zatím toho moc sami nevíme - - jen to, co nám řekl v neděli večer Losna - a co jsme s ním zažili při vpádu těch tří stínadelských rabiátů k nám do klubovny. A s tím na první číslo TAM-TAMU nevystačíme, to dá rozum! Proto navrhuju, abychom šli v sobotu do Stínadel - a to rovnou k Vláďovi Dratušovi."
"I když s námi nechce mluvit?" divil se Jarka. "A i když mu ani nesmíme říct, že tu byl Losna a co že nám povídal? Jak to chceš navlíknout, abys Vláďovi nelhal - a přitom abys Losnu neprozradil, že s námi jednal?"
"To sám ještě nevím - - " řekl trochu bezradně Mirek. "Ale je to zatím to jediné, co můžeme podniknout. Jít tam musíme! Klid Stínadel je ohrožený a s ním i bezpečnost okolních čtvrtí. A s Vláďou Dratušem se nadto něco podivného děje - a naší povinností je do všeho se tam zase trochu zamíchat, pomoct mu ze všech sil."

4 Cesta za Velkým Vontem

Sobota byla dnem jako stvořeným pro výpravu do Stínadel. Byl začátek října, ale předčasný podzim se už hlásil mlhami, drobnými dešťovými přeháňkami a brzkými soumraky.
Chlapci Rychlých šípů nebyli ve Stínadlech už několik měsíců. Už od té doby, kdy tam zjara pomohli Žlutému květu a jeho vedoucímu Vláďovi Dratušovi v bojích o Velké Vontství a kdy tam donesli první kroniku Vontů, která stála chudinku Bublinu jeho psí život.
Spokojili se s tím, že ve Stínadlech potom zavládl klid, Žlutý květ s Vláďou Dratušem že řídili vontské záležitosti velmi dobře a že se nikdo z jiných čtvrtí do Stínadel již nemusel bát vkročit.
Po pravdě řečeno, Rychlé šípy tam však ani potom nechodily příliš nadšeně. Neboť vše to, co tam prožily - - a vše to, co se jim tam stalo v dobách dávných i v minulosti nedávné, je od Stínadel spíš odpuzovalo než přitahovalo. A tak ani dnes, kdy se tam chystali znovu na svou první cestu po těch několika měsících, nešli tam hoši ani klidně, ani bezstarostně!
Snad každá ulice, každé zákoutí a průchod této nebezpečné čtvrti jim připomínaly něco nepříjemného, vzrušujícího, z jejich četných odvážných výprav sem. Ty strachy, které přetrpěli, ty rány, jež zde utržili, to věčné nebezpečí a záhadnosti, jimiž zde procházeli, jako by v těch záludných pokřivených uličkách a pláccích navždy zůstaly vsáklé do jejich zdí, vrat domů a tajemných zešeřelých průchodů.
Nikde jinde nehořely plynové lampy za pochmurných večerů tak strašidelně nazelenale jako tam, pokud vůbec ještě někde svítily!
Nikde jinde se netřásl za větru jejich plamen v punčoškových hořácích tak jako tam. Nikde jinde nebylo vidět chlapce tváří tak podivně tvrdých, urputných a podmračných, jako tam! Tam se Stínadlech!
Všude jinde se Rychlé šípy také celkem vyznaly, i když jejich veliké město mělo mnoho čtvrtí - ale vyznat se v bludišti stínadelských uliček se jim nepodařilo nikdy! Zde byla jen jediná věc skoro jistá: že zde nenávratně zabloudí, čím hlouběji do vnitrozemí Stínadel proniknou. A to vše dohromady působilo na náladu Rychlých šípů vždy tísnivě - a Rychlonožkovy strašpytlovské průpovídky, předpovědi a podivné předtuchy nějakého neštěstí, jež je tam zaručeně potká, pochmurnou náladu před každou výpravou do Stínadel jen zvyšovaly.
A teď tam tedy půjdou znovu! Co se jim tam přihodí dnes? Co se tam dozvědí? A jak je přijme Vláďa Dratuš, který o nich - jak Losna říkal - nechce ani slyšet?
Když se sešli v Drobílkově ulici (to byla ještě bezpečná klidná ulice jejich Druhé strany, odkud se do Stínadel přeběhnutím Rozdělovací třídy vždy vydávali), Jarka se zeptal Mirka: "Tak jaký máš plán? Jak to uděláme s Vláďou Dratušem? Napadlo tě něco, jak ten náš výzkumný rozhovor s ním začneme?"
"Dost jsem o tom přemýšlel!" povzdychl si Mirek, "ale myslím, že bude nejlepší, když se Vládi přímo zeptáme, jak to teď ve Stínadlech chodí, jestli Žlutý květ nemá nějaké potíže při svém vedení Stínadel - a že bychom rádi pomohli, kdyby nějaké byly! A můžeme i přímo říct, že tady na Druhé straně je o Stínadlech plno řečí . . . a že nás tedy jejich stav zajímá, protože jsme přece přátelé Žlutého květu i Vládi samotného. Za tohle nám přece hlavu utrhnout nemůže! Jen o Losnovi se ovšem nesmíme zmínit! Ani slůvko o tom, že u nás byl!"
"Ale když se nás Vláďa na to sám výslovně zeptá, jestli Losna nebo vůbec někdo ze Stínadel u nás byl - a to se mohl přece snadno dovědět ze Sběrače, jestli ho tam Plíhalovci taky prodávají - co pak řekneš, když nechceš lhát a taky ne

Losnu zradit?" neodbytně se dotazoval Jindra.
"No tak - tak potom - - potom zkrátka už musíme říct, aby se na to Vláďa neptal, že nic nesmíme říkat - to už se pak nic jiného nedá dělat!" rozhodil Mirek ruce trochu v rozpacích, jako by byl v koncích s rozumem. "To ať už si potom Vláďa myslí a domýšlí, co chce!"
S tímto neurčitým plánem pak - již mlčky - vyrazili. Jen Jarka ještě s mírným úsměvem prohodil: "Tak - a touhle chvílí vznikají asi počáteční řádky do prvního čísla TAM-TAMU." To ještě on - ani ostatní chlapci - nevěděli, že těmito prvními kroky směrem ke Stínadlům vznikají ne pouze "počáteční řádky", ale celé první číslo jejich věstníku - že to bude číslo nabité obsahem tak, jak nikoho z nich ani ve snu nenapadlo.
Vše začalo hned ještě na konci Drobílkovy ulice, která ústila na Rozdělovací třídu. Jen přeběhnout její koleje a byli by tam! Ve Stínadlech!
Ale již to nebylo tak jednoduché, jako od jara ještě donedávna.
V protější - už stínadelské - uličce za Rozdělovací třídou číhaly vontské hlídky. A zde na konci Druhé strany bylo již plno chlapců i děvčat z Drobílkovy i přilehlých ulic.
"Rychlé šípy - tam se nedostanete - - aspoň tudy ne - jděte někudy jinudy, kde to snad nebude tak hlídané . . ." volali na ně hoši i děvčata - a Rychlé šípy trochu mrzelo, že jim chce někdo dávat rady, jak se dostat do Stínadel! Jim, Rychlým šípům!
A pak na ně vykřikl jistý chlapec, Pavel Strnad, něco, co je velmi zarazilo a znepokojilo: "Rozhodně tam ale dnes jděte! Musíte tam jít, abyste mohli napsat první číslo TAM-TAMU. Bratrstvo Kočičí pracky už tam zase letělo, s partou Tondy Plíhala, asi před hodinou!
Věděli, že tam dnes půjdete, tak vás chtěli předejít, aby měli zprávy do Sběrače dřív než vy!"
Rychlé šípy na sebe jen pohlédly, neříkaly však nic. Ale jak jen byli z doslechu Druhostraníků, vybuchl Mirek trochu zlostně i udiveně zároveň: "Jak se ti plantážníci mohli dovědět, že dnes půjdeme do Stínadel?"
"To jsem zavinil asi já!" zkroušeně se přiznával Jindra. "Kluci ve škole mi pořád ukazovali to první číslo Sběrače a ptali se mě, kdy my vydáme už nějaký TAM-TAM. A já - abych je odbyl - jsem jim řekl, že napřed musíme do Stínadel - - a pak že bude teprve TAMTAM.
A že tam půjdeme dnes odpoledne."
"Ty jsi ale hlava!" pokáral ho Rychlonožka. "Ta výprava Sběrače a Bratrstva Kočičí pracky k tomu - ta nám může ve Stínadlech moc pěkně zavařit, když je to tam už takhle všechno vzhůru nohama!"
Do Stínadel se dostali ulicí až o několik bloků domů dále, kde kupodivu vládl poměrný klid a žádné Vonty v ní nebylo vidět.
Ale jak postupovali stále hlouběji do stínadelského vnitrozemí, bylo tam pořád rušněji a hoši Rychlých šípů - znalci tamních poměrů viděli už zcela jasně, že se něco děje, něco že se připravuje, Stínadla že jsou znovu v pohybu. Bylo pravda, že se k Rychlým šípům někteří Vontové zatím chovali ještě celkem přátelsky, protože v každé ulici snad bylo vždy několik Vontů, kteří je poznávali ještě z jarních událostí - ale také už byli takoví, kteří se k nim tvářili podivně nevšímavě, ba dokonce někteří i výhrůžně.
"Kéž by tu už někde byl ten dvůr s kůlnou Žlutého květu!" toužil Jindra.
"To si ještě počkáme, než se tam dostaneme!" mávl beznadějně rukou Jarka, "Ten musí být někde mnohem dál - tady se říká přece Na majáku - vidíte tam tu věžičku na tom nároží, viďte - podle ní se to tu tak jmenuje - a já vím, jak nám to vždycky trvalo, než jsme se k Žlutému květu dostali, když jsme k němu šli náhodou tudy."
Začínalo se zvolna šeřit a Mirek se co chvíli díval starostlivě na hodinky. Čas tady ve Stínadlech při všech výpravách vždycky jen letěl.
Pak se k nim z vedlejší ulice najednou hnal menší chlapec a volal na ně radostně, ale nebezpečně nahlas: "To už jsem vás dlouho neviděl, Rychlé šípy! Pamatujete se ještě na mě? Já jsem přece Rudla Šaflíř, z ulic od tržnice, přidali jsme se tenkrát ještě s ulicemi Na černém blátu, Švejdarovou, Modřenkou a pláckem Pod lucernou ke Žlutému květu, když jste mu přinesli ježka v kleci a první vontskou kroniku! Vzpomínáte si?"
Nikdo z Rychlých šípů si Rudlu Šaflíře nepamatoval, vždyť tehdy v těch pohnutých a slavných dobách byly kolem nich snad stovky Vontů - a skoro každý jim tenkrát říkal své jméno. Ale nemohlo vadit, že si jej nepamatují. Hlavní je, že se k nim teď přátelsky hlásí.
Možná že jim i pomůže.
"Právě do klubovny Žlutého květu teď jdeme!" vlídně k němu promluvil Mirek. "Tak trochu tady bloudíme - - už jsme tu dlouho nebyli . . . mohl bys jít kousek s námi a ukázat nám nejkratší cestu?
Pořád se tady moc nevyznáme."
Vont Rudla Šaflíř trochu posmutněl, radostný výraz viditelně zmizel z jeho tváře. "Vy chcete jít teď ke Žlutému květu?" divil se ulekaně. "Radši tam nechoďte - anebo tam tedy jděte - - no - - ale . . ." mluvil zmateně a nedopověděl, co chtěl.
"Proč bychom tam neměli jít?" divil se Mirek. Zřejmě už zde bylo ve vzduchu zase něco z toho, co slyšeli již od Losny tehdy v neděli večer v klubovně. A pak si vzpomněl na jméno Brejlovec. "Prý je tady někde nějaký Vont Brejlovec, který ví mnoho, co nevědí ostatní.
Je to pravda? Znáš ho?"
Rudla Šaflíř se trochu zarazil - a pak dost neochotně spustil, jako by si rozmýšlel, co a jak má říct - a zda vůbec má o tom všem Rychlým šípům něco říct. "No - - tak trochu ho znám!" kroutil se.
"On - jestli je to ten, koho vy myslíte - - ale on se nejmenuje Brejlovec - - to jste asi špatně slyšeli - on se jmenuje Rejholec!
Venda Rejholec!"
To tedy asi špatně slyšela výprava Bratrstva Kočičí pracky a ne my, pomyslely si Rychlé šípy, ale Vont už zase zvolna

ukusoval dále: "No tak ten opravdu asi něco ví, co snad nikdo jiný tady, někoho tajemného tady někde zná, nebo má, něco snad někde slyšel - a vždycky jen tak někde něco prohodí - ale nic určitého nikomu nechce prozradit - a pořád jen říká, že až to vyjde najevo, tak potom že bude možná konec s leckým tady ve Stínadlech . . ."
"A víš, kde bydlí? Můžeš nás k němu dovést? Je to daleko odtud?" zasypávaly ho otázkami Rychlé šípy.
"Ne - ne - to ne - - k němu vás nepovedu - - " skoro ustrašeně se bránil Rudla Šaflíř, jako by chtěli, aby je vedl k nějakému přízraku.
"Ale jděte tadyhle pořád tím směrem - a pořád se jen držte vpravo. A ptejte se na ulici V hlubinách! Tam už vám o Rejholcovi povědí! Každý ho tam zná. Ale neříkejte prosím vás nikomu, že jsem vás tam poslal já! Na shledanou někdy! Ať máte štěstí! A ať nám tady pomůžete!" S těmi slovy se s Rychlými šípy krátce rozloučil a kvapně odcházel opačným směrem, než oni měli jít.
Vydali se tedy na další cestu naznačeným směrem sami.

5 Dejte si pozor, už se stmívá . . .

Nad Stínadly se snášelo těžké mlhavé šero a rozsvěcovala se první světla v oknech. A do šera se opět rozhlaholily zvony, Dunivá Kateřina, Zlatá svatá, Živé srdce, Velký Dominik, zvon z kostela Černých kapucínů a jiné a jiné - a všechny ty kovové údery splývaly v jediný mocný zvonivý zvuk. Kolikrát je hoši Rychlých šípů tak už slyšeli za tu dobu, kdy sem ze své Druhé strany pronikli poprvé, zprvu za pátráním po ježku v kleci, později i z dalších důvodů! Většinou jim při této temné zvonivé záplavě nebylo nikdy zrovna moc volno u srdce - a ani dnes se jim zde nedýchalo lépe.
Mirek s Jarkou, nejstarší dva chlapci z klubu, byli trochu ustaraní rychle plynoucím časem. Již se šeří - podvečerní zvony rachotí nad Stínadly - a oni vlastně ještě nic kloudného nepořídili! Kdy se vrátí domů? To zase bude doma hubování - - i když je zítra neděle!
"Něco ale už přece jen máme!" těšil Mirka i Jarku Jindra. "Víme, že Sběračův Brejlovec je vlastně nějaký Venda Rejholec - a od Rudly Šaflíře taky víme, kde ho máme hledat! No není to na začátek dost?"
"A to chybné jméno - Brejlovec místo Rejholec - Sběrači otlučeme v TAM-TAMU pěkně o hlavu!" vyhrožoval Červenáček.
Rychlonožka mlčel, cpal se pořád mezi ostatní hochy, aby nebyl na kraji - a občas se trochu úzkostlivě ohlédl dozadu. Obklopovalo je už husté šero a kolem nich se rojili Vontové, jejichž tváře nevěstily nic dobrého . . .
"K Žlutému květu dnes už asi nepůjdeme!" sděloval šeptem hochům Mirek. "Pojďme raději najít toho Rejholce - třeba z něj něco vytáhneme, co nám bude v rozmluvě s Vláďou Dratušem a jeho Žlutým květem později hodně užitečné!"
"To se ví! Já jsem pro!" přizvukoval Jarka, "vždyť tady nemusíme přece všechno strhnout za jedinou výpravu!"
Kráčeli pak nějakou chvíli mlčky, všichni trochu stísnění a nerozhodní, až Červenáček přerušil mlčení.
"Jdou za námi! Podívejte se někdo nenápadně dozadu!" šeptal rozechvěně - a měl pravdu! Dosti početná tlupa Vontů, nenápadně roztroušená, je sledovala ve vzdálenosti asi šedesáti kroků. Třeba to byla jen náhoda - ale Rychlé šípy na takové náhody tady ve Stínadlech nikdy moc nevěřily - chlapci vždy ve všem viděli spíše nebezpečí, než nějakou náhodnost . . .
Když míjeli dům v zúžené části ulice, spatřili ve výši prvního patra jakousi dřevěnou pavlač, táhnoucí se po celé délce domu. Na ní se pohybovalo několik dívčích postav. Běhaly trochu neklidně a zmateně po celé její délce, chvílemi se zastavovaly a zřejmě si Rychlé šípy důkladně prohlížely, pokud to za šera vůbec bylo možné.
A když přišli trochu blíže, zavolalo jedno z děvčat tlumeně na ně dolů: "Haló - jste Rychlé šípy? Jestli jste, tak - - " Do toho volání začaly cosi volat i ostatní dívky. Byl to najednou zmatený vodopád letmých výkřiků, zřejmě nějakých výstrah, nebo jakýchsi důležitých pokynů a rad. Rychlé šípy z volání vyrozuměly, že jsou v nejnebezpečnější části Stínadel, zaslechly jméno Žlutého květu, kde jsou prý hoši dobří a spravedliví, ale že se Žlutý květ asi rozpadne - - a vo- lání končilo najednou poplašnými slovy "Pozor - pozor - jdou za vámi - pozor - utíkejte pryč . . ."
Skupina Vontů za Rychlými šípy se skutečně zase ještě o něco více přiblížila - a bylo již zcela zřejmé, že chce proti nim něco začít.
Děvčata náhle a rychle zmizela z pavlače kamsi dovnitř domu - a Rychlé šípy se pustily v mírném poklusu dále do hlubin Stínadel, Přitom se snažily držet pořád doprava, jak jim radil Rudla Šaflíř.
Všichni se uklidnili, když se jim zdálo, že tlupu Vontů ztratili z dohledu. Nikde je zatím vzadu neviděli. Někde zdaleka bylo slyšet výhrůžnou vontskou píseň beze slov, ale zde, kudy zrovna spěchali, panoval poměrný klid. Dospělí lidé chodili domů z práce, tu a tam se mihl nějaký Vont, ale nevšímal si jich příliš - a Rychlé šípy to jen uklidňovalo.
Jakési staré paní se zeptali, jdou-li dobře do ulice V hlubinách, neznala však ten název. "To je jistě zase jméno, co si vymysleli tady kluci," řekla jen, "mají pojmenované ulice a plácky podle svého . . ."
Malá dívka s nákupní taškou hovor zaslechla a potvrdila Rychlým šípům, že jdou správně. "Jen si ale dejte pozor!" řekla však přitom varovně a trochu záhadně. "Dejte si pozor - už se stmívá . . ."
"A na co si máme dát pozor?" dorážel na ni Červenáček, ale kloudného vysvětlení se jim nedostalo.
"No říkám vám - dejte si pozor - už se stmívá!!" opakovala jen tvrdošíjně, trochu netrpělivě - a rychle od nich odcházela.
"Tak teď abychom snad ještě věřili na klekánice a na bubáky!"
usmál se trochu nuceně Jindra. Dali se rychlou chůzí znovu kupředu, kde měli být ulice V hlubinách.
"Proboha - už jsou tu zas!!" skoro vykřikl Rychlonožka zděšeně, když se ohlédl za sebe. Všichni po něm otočili mimoděk hlavy a skutečně! Parta Vontů, o níž se domnívali, že ji setřásli ze své stopy, nebo že si snad své sledování rozmyslela - tu opravdu byla zas, snad ještě trochu početnější než předtím.

"U Jóviše - tohle zavání hřbitovem!" pronesl Jindra. "Už jsme dnes byli dvakrát varováni - napřed děvčaty na té pavlači . . . že jsme v nejnebezpečnější části Stínadel - a teď tady ta žabka s taškou, s těmi řečmi o stmívání . . ."
"Ve Stínadlech jsou všechny části nebezpečné, když Vontové zpívají svou válečnou píseň!" řekl temně Mirek. "Co ale teď počít?
Nějakou tahačku s nimi si nemůžeme dovolit, mají hroznou přesilu - - a pak - už je tolik hodin!"
"Já bych radil zdrhnout!!" navrhoval Rychlonožka. "Pro dnešek je s naším pátráním konec, nedojdeme už ani do té ulice V hlubinách k tomu Rejholcovi - ani k Žlutému květu - pojďme - práskněme do bot, šlápněme na to dřív, než bude pozdě - zmizíme jim - - a jindy začneme znovu - teď je hlavní jen se zachránit - a dostat se domů!" Bylo to dlouhá řeč a Rychlonožkovi ji na jazyk přinesl strach.
"Jenom nesmíme běžet!" nabádal Mirek. "Jak se dáme do běhu, Vontové za námi poznají, že máme strach! A jestli něco proti nám opravdu chystají, bude to znamením k jejich otevřenému útoku."
Zrychlili ještě více - pokud to vůbec ještě bylo možné - chůzi, Rychlonožka přitom vypadal skoro jako účastník chodeckých závodů. Ale teď nebyl nikomu k smíchu. I Červenáček, který by si jindy z Rychlonožky hned tropil šašky a řehtal se nad jeho stylem na celé kolo, měl myšlenky na vše jiné než na legraci. "Dejme si pozor - už se stmívá . . ." zašeptal jen tak pro sebe výstrahu té malé dívky s taškou.
Dostávali se zřejmě do nejstarší a nejzanedbanější části Stínadel.
Některé domy zde byly opravdu na spadnutí - a aby se nezřítily, podpíraly je šikmo položené klády, zasazené do země na okraji chodníků.
Zdálo se, že mnoho domů zde je neobydlených - - v některých nesvítilo ani jediné okno, skla v jiných byla vytlučená a vítr cloumal nezavřenými okenicemi sem a tam. Jejich údery o okenní rám i stěnu domu se strašidelně rozléhaly ztichlou opuštěnou ulicí.
Plynové lampy už se rozsvítily, ale jejich žlutozelené mihotavé světlo nedokázalo příliš zaplašit tmu.
A pak se náhle za Rychlými šípy ozval dusot. Všichni se ohlédli a Rychlonožka vyjekl hrůzou. Parta Vontů se za nimi rozběhla a rychle se k nim blížila. "Rychle! Tempo!" vykřikl Mirek, ale opravdu nebylo nutné hochy vybízet k běhu. Teď už nebylo potřeba předstírat klid a bezstarostnost. Rozběhli se vpřed takovou rychlostí, jakou uměli nasadit snad jen oni - a jakou zde utíkávali už bezpočtukrát.
Před nimi se v mnohých zákrutech vinula úzká ulice. Mirek si uvědomil, že už dlouho z ní neodbočovala ať doleva či doprava žádná jiná, příčná. Vzdálenost mezi nimi a Vonty se zdála být zhruba stejná - zřejmě i Vontové měli dobré běžce - byl to závod o všechno!
A potom se objevilo v dalším ohybu ulice spásné nároží - či spíše výklenek v jednolité řadě domů, s otevřenou bránou kamsi do tmavého prostoru, snad nějakého dvora. To Rychlé šípy zatím ještě nemohly posoudit, ale uviděly cosi jiného, co je vyděsilo na nejvyšší míru.
Tam odkudsi ze tmy ulice, kterou probíhali, se vynořila skupina jiných Vontů a postupovala zvolna proti nim. "Jsme v pasti!" vykřikl zoufale Jindra. "Jsme ztracení!!"
"Nejsme! Nic není ztracené!" udýchaně volal Mirek. "Sem do toho dvora, nebo co to tam je!" Skoro doslova tam vletěli a stačili za sebou přirazit těžká vrata, na nichž z vnitřní strany spíše hmatem než očima nalezli uzavírací příčné břevno jako závoru.
Trvalo jim to snad deset či patnáct vteřin, a jejich pronásledovatelé by zde za tu dobu už měli být - a sápat se na vrata a tlouct či kopat do nich a snažit se je otevřít - a zlořečit osudu, že jim kořist unikla!
Ale nic takového se za vraty neozývalo! Místo toho všeho uslyšely Rychlé šípy něco jiného, podivného, nevysvětlitelného.
Byl to zlomyslný, zlověstný, výsměšný chechtot a Rychlé šípy vyděsil více, než kdyby se na bránu ozývaly rány a zvuky dobývání.
Odporný smích neustával a chlapcům trvalo ještě chvíli, než pochopili, proč jsou Vontové tam za zavřenou bránou v tak dobrém rozmaru a co jejich smích znamená . . .
Nějakou dobu se k vratům tiskli, spolehnutí na jejich důkladnost a hlavně pak na pevnost příčné závory. Naslouchali, co dělají za vraty Vontové - kromě toho nepochopitelného chechtotu - a snažili se co nejvíce ztlumit své hlasité oddychování po dlouhém prudkém běhu.
Mirek s Jarkou hmatem ohledávali vrata, zda jsou opravdu tak pevná, jak vyhlížela a Červenáček si dovolil blaženě zašeptat: "Tak teď už snad nemusíme dávat pozor, viď, ty neznámá malá holčičko s taškou . . . vždyť už se docela setmělo - vždyť už je úplná tma!"

6 Zajati v opuštěném dvoře

Venku za bránou bláznivý chechtot obléhatelů utichl a Rychlým šípům dokonce připadalo, že snad odešli, protože bylo slyšet hluk vzdalujících se kroků.
"Ať se tam venku děje, co se děje," šeptal Jarka, "zatím se nám nic nemůže stát, brána je tak vysoká, že ji nepřelezou - a závora je pevná - to všichni přece vidíte . . ."
"Zkusme jít dál sem do toho dvora, či kam jsme to vpadli . . .
musíme přece co nejrychleji objevit nějakou cestu ven - a pak už jen domů . . . domů . . ." toužil Mirek.
Od brány vedl dovnitř asi deset či patnáct kroků jakýsi průjezd, dražděný velkými dlažebními kameny. Prostor, do něhož vedl, nebyl zastřešený - a skutečně to asi byl nějaký rozlehlý dvůr, i když zatím to nebylo možné rozpoznat s jistotou, protože zde všude panovala úplná tma, Jen nějaké staré bedny, nádoby na popel, staré koňské povozy a jiná veteš se zrakům Rychlých šípů ze tmy vynořovaly, jak opatrně postupovaly vpřed.

A náhle se ozval za jejich zády řev a znovu výsměšný i výhrůžný chechtot a - neznámo odkud - se objevila opět ona tlupa pronásledovatelů, teď ale už těsně za nimi a zvětšená o ty, kdo Rychlým šípům předtím tam venku z opačné strany zastoupili cestu a přiměli je ke vběhnutí do brány.
Snad byla někde vedle brány nějaká malá dvířka pro pěší a těmi se obě tlupy za Rychlými šípy asi dostaly dovnitř.
Proto tedy předtím ten zlomyslně spokojený smích Vontů venku, když jim Rychlé šípy zabouchly bránu před nosem v přesvědčení, jak na ně vyzrály. Ti zřejmě věděli,jak se na Rychlé šípy dostat - a že jim nemohou utéct!
Rychlé šípy vyrazily kupředu průjezdem do dvora skutečně jak vystřelené šípy. Nebylo věru zapotřebí, aby se k tomu chlapci vzá- jemně pobízeli - teď už jen rychlý běh někam do tmy je snad ještě může zachránit - teď jde více než do tuhého, teď již je opravdu zle!
Hoši se však pořádně ani nerozběhli a zůstali stát jako přimrazení.
To již vyběhli ze zdí průjezdu, před jejich očima se rozprostřel matný pohled na rozlehlý dvůr, obklopený ze všech stran temnými obrysy jakýchsi stavení, v nichž ani jedno okno nesvítilo - ale tam v protilehlém koutu dvora je podivné mlčenlivé shromáždění - snad deset nebo dvanáct či patnáct postav se tam rýsuje v kruhu a uprostřed nich postavy další proboha - kdo to je - vždyť je to - - "Bratrstvo - Dlouhé Bidlo - a Štětináč - a kluci ze Sběrače!!"
jektal v hrůze Rychlonožka, "a jsou zajatí - vždyť - jen se podívejte - oni . . ."
Ale to již sem zvolna dorazili i jejich pronásledovatelé, ranami i cloumáním a postrkováním hnali Rychlé šípy před sebou tam kupředu ke kruhu Vontů, k zajatcům ze Sběrače a k Bratrstvu Kočičí pracky. I odtud se jim v ústrety jako na přivítanou ozval teď výsměšný vítězoslavný chechtot.
"Dopadli jsme vás - vy slídilové - - " volal na Rychlé šípy z kruhu kterýsi z Vontů. "Dobře jste to provedli, Mildo, podařil se vám báječný lov! Teď tu máme obě ty čmuchalské party, z Druhé strany i ze Dvorců - a dáme jim pořádně zabrat - aby se už nikdy neopovážili míchat se do vontských věcí a probíhat se po Stínadlech, kdy a jak se jim zlíbí!"
Mirka - přes všechnu tíseň a obavy z toho, co je očekává - tato řeč hluboce podráždila a on vykřikl: "Když jsme vám - Vontům - svým mícháním do stínadelských věcí na jaře získali nenávratně ztraceného ježka v kleci - a první vontskou kroniku - to jsme vám byli dobří, viďte!!?" Jarka pohotově dodal: "Co se to stalo ve Stínadlech, že už jste na zásluhy nás, Rychlých šípů, zapomněli?"
"Tenkrát jste prospěli jen Žlutému květu . . ." vyjel na ně někdo z Vontů. "Ale se Žlutým květem už je konec - a tím i s přátelstvím Stínadel k vám - rozumíte?!"
"Ne - ne - nerozumíme - a nemůžeme rozumět!" tvrdošíjně odbýval Mirek ten vášnivý hlas, linoucí se z kruhu kolem zajatců ve tmě. "Na jaře jste měli Stínadla sjednocená a svorná tak jako málokdy předtím - i ježka v kleci jste naší zásluhou získali - Žlutý květ dostal ve spravedlivých volbách nejvíc hlasů k vedení Stínadel - - a teď najednou má všechno skončit. Proč? Tak nám aspoň řekněte, proč, co se stalo!?"
"Žlutý květ a jeho vedoucí Dratuš nevedli Stínadla ani trochu dobře - a navíc tam teď mají ještě něco podivného, něco někde vyplavalo - - sami dobře nevíme co, ale proč vám to tady vůbec máme vykládat! Teď jste našimi zajatci - a dnes jste tady naposledy - jestli se odtud vůbec dostanete domů!"
"A himbajs!!!" vykřikl s nádechem posměchu Rychlonožka, který ve chvílích největšího strachu býval nejvíc a nežádoucně prostořeký a hýřil šibeničními vtipy. "Jak žes to řekl? Jestli se dostaneme odtud domů? To vy byste si nás tu třeba taky chtěli nechat na byt a na stravu?"
"Nech si ty vtipy!" okřikl ho jeden z Vontů. "Za chvíli budeš skučet o milost! Copak ty nemáš strach?"
Ale Rychlonožka už byl v ráži a ostatní jen s ustrnutím poslouchali, jak mu odvážně jede pusa: "No - mňo - strach!! Přestože bylo už mnohokrát vědecky dokázáno, že strašidla a čerti nejsou, pořád se ještě i leckterý dospělý člověk strachy poněkud zachvěje, když ho maminka pošle večer do sklepa pro brambory. Jak bych neměl mít strach, když jsem v zajetí tak mocné party Vontů, jako jste vy??!" Vypadal při své řeči tak ustaraně, uděšeně - že Vontové opravdu nevěděli, zda svá slova myslí vážně, či zda je to jen drzé vtipkování na jejich adresu.
Načež poprvé promluvil i Tonda Plíhal z Dvorců, vydavatel Sběrače.
"To jsou oni!!" řekl podlézavě. "To jsou ty Rychlé šípy, co si dělaly ze Stínadel ve svém TAM-TAMU vždycky jen legraci. I tady to slyšíte, jak si vás ten jejich ježour Rychlonožka dobírá! Když nás propustíte na svobodu, řekneme vám o nich ještě mnoho věcí, které určitě nevíte!"
"Není v naší moci rozhodnout, zda vás propustíme nebo ne!"
odmítl jeho návrh Vont, který až dosud hovořil nejčastěji. "To určí náš náčelník, Vít Dabinel!" Při těch slovech pokynul dozadu za kruh Vontů, obklopující zajatce - a tam se teď ze tmy objevil Vont, viditelně ze všech nejstarší, velitelského vzhledu, nepřístupný a tvrdý.
Rychlé šípy to jméno znaly. Slyšely je častokrát v minulosti, když zde hledaly ježka v kleci, poprvé pak tenkrát v Myší pasti, kde osvobozovaly Jirku Rymáně, uneseného z Druhé strany. Nikdy při svých četných výpravách do Stínadel se však s Dabinelem ještě nesetkaly.
Až dnes tedy . . .
Teď vystoupil ze tmy před kruh postav do popředí, ruce měl založené na prsou, chvíli se zlověstně mlčky díval na Rychlé šípy, tísněné zástupem Vontů tak, že na únik nebylo ani pomyšlení, a pak pravil: "Tak vy jste ti slavní Rychlí šípové - co?? Byli jste hlavní příčinou naší porážky v posledních volbách Velkého Vonta. Tím, že jste odevzdali ježka v kleci a první vontskou kroniku Žlutému květu, dopomohli jste mu k vládě nad celými Stínadly. Jedna ulice za druhou se k němu přidávala - a ostatní party jako my nebo třeba Uctívači ginga, Modrá hvězda - ty všechny musely ustoupit a přišly o možnost samy Stínadla vést. Nikdy vám to neodpustí - a my taky ne! Na to můžete vzít jed!"
"Nemá smysl se s tebou přít!" snažil se Mirek smírně skoncovat Dabinelovo obviňování. "Čirou náhodou jsme se tenkrát za pomoci Otakara Losny seznámili se Žlutým květem a jeho vedoucím Vláďou Dratušem. A protože jsme byli přesvědčení, že povede Stínadla dobře, dali jsme ježka v kleci a kroniku jemu. Mysleli jsme to se Stínadly dobře - i když

nejsme odtud - a není naše vina, že se jiné vontské party tím třeba cítily poškozené. Všem jsme ježka a kroniku dát nemohli, to uznáte, když kronika a hlavolam byly jen jedny!"
"Tvoje výmluvy mne nezajímají!" přerušil Mirka Dabinel, "Pro mě a pro moje ulice jste vy - Rychlé šípy - tím největším naším nepřítelem - a jako s takovým budeme s vámi i zacházet, kdykoli vás zde dopadneme! A tadyhle s tou partou - " přitom opovržlivě máchl rukou k vydělené skupince Bratrstva Kočičí pracky i členů Sběrače, "nebudeme nakládat jinak! Ani ta nemá tady co dělat!"
"Tak nás aspoň nechte odejít domů!" škemravým hlasem žadonilo Dlouhé Bidlo, "vždyť my za nic nemůžeme, my jsme jen . . ."
"Búúú - búúú - - já chci domů, já chci domů, pusťte mě domů!" přidal se svým brekem Bohouš, ta "Ostuda všech správných Bohoušů", jak se mu říkalo na Druhé straně.
Dabinel je rázně okřikl: "Ticho, zbabělci! A pro dnešek jsem se rozhodl - pro výstrahu - potrestat vás zatím takhle: jedna parta z vás, buďto Rychlé šípy nebo vy z toho vašeho Sběrače a Bratrstva, zůstane taky v nádvoří zavřená až do rána. Ta druhá - - tu druhou poženeme celými Stínadly až na Rozdělovací třídu, aby tam mohla podat zprávu, co se stalo tady s tou první partou! Že cestou nebude nouze o rány, na to se můžete spolehnout!"
"Tak my chceme být tou partou, co ji poženete teď domů . . ."
zamlouval si pro sebe a své kumpány lišácky Štětináč z Bratrstva.
"Já kdybych nepřišel na noc domů, tak mě doma zabijou! A kdo by dal jíst mým chudinkám myšičkám??"
Mezi Vonty se někdo krátce zachechtal. Nerozuměl totiž Štětináčovým slovům o těch "chudinkách myšičkách", protože Štětináče neznal - a tím také ani jeho odpornou zálibu v chovu desítek myší a krys, jež ochočoval, cvičil a krmil v klecích na dvorku domu, v němž bydlel.
A teď celá ta nedobrá banda Sběrače a Bratrstva Kočičí pracky jako na povel začala bědovat, doprošovat se milosrdenství a vykládat Dabinelovcům, co by je doma čekalo, kdyby se na noc nevrátili domů.
Rychlé šípy mlčely, ale jejich chlapci byli zděšení právě tak jako ti druzí. Zůstat zde - - nevrátit se domů! Je to vůbec možné? Vickrát by sem hoši nesměli - a snad by už ani nesměli mít klub, rodiče žádného z nich by jim to neodpustili, i kdyby tisíckrát za sebou doma vysvětlovali, že byli ve Stínadlech uvěznění a že se vrátit nemohli! U Jóviše! V takové situaci opravdu ještě nikdy nebyli - i když se jim ve Stínadlech dařilo povětšinou vždy spíše špatně než dobře.
"Toho se nesmíte odvážit!" vykřikl na Dabinela podrážděně Mirek, "Co zamýšlíš, je protizákonné jednání! To je omezování osobní svobody! To by tě přišlo moc draho - - ať už bychom tu zůstali přes noc my - nebo Dvorečáci s Bratrstvem."
Ale Dabinel se jen ušklíbl a celý zástup Vontů s ním se dal do posupného smíchu, "Já se vás budu ptát, jestli je něco protizákonného nebo ne!" hřímal Dabinel. "Jak už jsem řekl, jednu partu z vás poženeme domů - a jedna tu zůstane do rána! Až ráno jí přijdeme otevřít - ale i ta dostane na cestu ještě nářez - a nebude ani stačit utíkat, jak ji budeme hnát!"
Jindra zašeptal k Mirkovi: "Jestli máme dostat nařezáno teď nebo až ráno, tak to ať nás radši ženou už teď! Uspořili bychom si aspoň tu hroznou noc!"
Jarka se obrátil k Dabinelovi a chvějícím se hlasem se zeptal: "A kdo by tedy - podle tebe - z našich dvou výprav tady měl zůstat?" I on byl už se svým rozumem i silami v koncích, Dabinel se chvíli rozmýšlel, ale pak jej zřejmě něco napadlo.
Vytáhl náhle z kapsy sáček a vysypal z něj na dlaň dvě malé dortové svíčičky. "Ještě že je tady mám s sebou!" řekl přitom jakoby sám k sobě. Z druhé kapsy vylovil ještě krabičku zápalek a pak řekl se zlomyslným úšklebkem: "Tyhle svíčičky to rozhodnou!"
Mezi Vonty se přitom ozval šum vzrušeného údivného šepotu. Asi ani oni nechápali, co Dabinel se svíčkami zamýšlí. Tím méně to ovšem mohli vědět zajatci obou skupin. Ale on nenechal nikoho dlouho na pochybách, jaké úmysly se svíčkami sleduje.

7 Osud visí na plaménku svíčky

Dabinel vzal obě svíčičky i krabičku zápalek do levé ruky, pravou rukou škrtl sirkou a obě svíčičky současně zapálil. V celém ztmavělém nádvoří panovalo napjaté ticho očekávání. Pořád nikdo nevěděl, co se bude dít. Mihotavé plaménky svíček ozářily tváře nejbližších Vontů i zajatců mezi nimi. Brýle Dlouhého Bidla jednu chvilku v jejich záři zaplály, jako by to byla dvě zrcadélka.
Pak Dabinel jednu z obou svíček přendal do pravé ruky, několik vteřin s nimi tak stál mlčky jako velekněz nějaké tajemné sekty a pak zvolna promluvil: "Tak se podívejte! Nejmladší člen každé z obou vašich part si vezme ode mne jednu svíčku - a komu dřív zhasne, ať už závanem větru nebo dohoří, toho parta zde musí zůstat přes noc! Rozumíte tomu?"
Rozuměli. Všichni rozuměli! Bylo to jasné. A protože zde v zákoutí nádvoří, chráněném se všech stran stěnami domů, panovalo skoro bezvětří, bylo více než jisté, že svíčička bude hořet déle tomu, kdo udrží její zbyteček co nejdéle v ruce, ve špičkách prstů, aniž by jej odhodil, až bude dohořívat a začne pálit.
"Tak ti dva nejmladší - a rychle!" zavelel pak Dabinel a napřáhl obě ruce se svíčkami před sebe. U Rychlých šípů nebylo pochyb.
Všichni věděli, že nejmladším - jen o několik týdnů po Rychlonožkovi - je Červenáček. Zato mezi Dvorečáky a Bratrstvem bylo chvílí nějaké zoufalé dohadování, protože v partě Tondy Plíhala byli dva či tři mladší chlapci, kteří pomáhali prodávat jejich časopis Sběrač a Bratrstvo zde mělo Bohouše. Osud padl na jednoho z Dvorečáků, Bohouš byl o něco málo starší než on. Jakkoli byl vyděšený až k smrti, blažený úsměv se mu na několik vteřin objevil ve tváři, když se dozvěděl, že on svíčku nemusí držet.

"Tak rychle - rychle!" pobízel netrpělivě Dabinel. "Svíčičky hoří rychle - už je z nich skoro centimetr pryč!"
Nejmladší Dvorečák - říkali mu Jínek - postoupil nesměle vpřed - a za ním s těžkým srdcem Červeňáček. Věděl, že celý osud jejich klubu leží teď v jeho třesoucích se rukou. Co jestli mu svíčička zhasne dříve? Budou-li zde muset zůstat přes noc, rozpoutá se doma takové peklo, že už opravdu asi nikdo z nich do klubu nebude smět - a to bude konec Rychlých šípů!
Dvorečák Jínek i on přijímají teď z rukou Dabinela osudné svíčičky, "Dejte si pozor!" říká varovně Dabinel, "i když třeba hned teď někomu z vás svíčka upadne a zhasne, je to rozsudek pro jeho partu - noc tady ve dvoře!"
Červeňáček vnímá s hrůzou jeho slova jen jako ve snu a v duchu vidí to děvče s taškou tam kdesi asi před hodinou, které k nim proneslo výstrahu s podobným začátkem: "Dejte si pozor - - už se stmívá!" To bylo Rychlým šípům ještě HEJ, to byly ještě na svobodě - a neměly ani tušení, čeho by se měly bát, na co si dát pozor!
Nevěděly, co na ně čeká!
Mirek i ostatní hoši klubu úzkostlivě hledí na Červeňáčka. Dvorem občas zavane přece jen slabý vítr. Sfoukne svíčičku jeho, nebo toho chudáka Dvorečáka? Svíčky jsou obě stejné, obě zapálené ve stejnou dobu - měly by tedy také ve stejnou dobu dohořet - snad dokonce ve stejnou vteřinu! Ale co až svíčička začne dohořívat ve špičkách prstů? Kdo ji bude držet nešikovněji, a kdo jí dřív odhodí na zem, až její plamínek a rozžhavený vosk začnou šíleně pálit?
Červeňáček si umiňuje, že si prsty spálí třeba až do škvarku, jen aby vydržel déle než ten Dvorečák. Ale dokáže to pak, až pálení začne?
Už více jak půlka svíčiček vyhořela. Jejich zbylé části jsou už nemožně maličké. Jak to ještě může trvat dlouho, než ohoří tak, že začnou nesnesitelně pálit? Snad jen už pět minut, třeba ale také jen čtyři nebo tři minuty . . .
A teď napadla Jarku spásná myšlenka. "Říkal jsi, že svobodu a odchod odtud získává ta parta, jejíž svíčka vydrží déle hořet?" zeptal se Dabinela.
Ten se podezřívavě podíval na Jarku, trochu se zamyslel a pak přisvědčil: "Ano! Řekl jsem to tak - a to taky platí!"
"A žádná jiná podmínka při tom není?" vyzvídal Jarka dále.
"No - ne!" rozmrzele potvrzoval Dabinel. Už jaksi větřil, že Jarka má nějaký nápad, který by Rychlým šípům snad mohl nějak pomoct, jen ale nevěděl, co by to mohlo být a co má tedy proti tomu namítnout, "Samozřejmě jim při držení svíčky nesmí nikdo pomáhat!"
vzmohl se ještě na výhradu, ta ale byla vlastně samozřejmá už z jeho původního znění podmínek tohoto podivného souboje.
"Dobrá!" oddychl si Jarka. "Tak Červeňáčku, máš u sebe krabičku poslední záchrany - viď?"
"Ano!" přisvědčil trochu nechápavě Červeňáček a zatímco pravou rukou dosud zcela bezpečně a pevně držel hořící svíčičku, zalovil levačkou v kapse kalhot, až z ní vyňal plochou plechovou krabičku.
"Nic z ní nesmí vyndávat!" vykřikl varovně Dabinel v domnění, že snad Jarka bude navádět Červeňáčka, aby z ní vyndal svou vlastní malou svíčku, která patří do každé Krabičky poslední záchrany a aby ji snad zapálil od zbytečku té, co teď drží v ruce, až ta už bude dohořívat a v prstech ho začne nemilosrdně pálit. "A nikdo mu nesmíte pomáhat!" opakoval ještě výstražně.
"Nikdo mu nebudeme pomáhat!" odvětil Jarka s ledovým klidem, "a nic z krabičky taky nebude vyndávat - neboj se! Ani ji neotevře!
Jen si na ni tvou svíčičku postaví - víš?? To přece tvým pravidlům a rozkazu neodporuje. To jsi neřekl, že se tohle nesmí! Řekl jsi jen, že komu svíčka dříve dohoří . . ."
Dabinel byl v koncích, nemohl honem vyhlašovat nové pravidlo o nepřípustností nějaké krabičky či jakékoli jiné podložky pod svíčku, když už na to nepřipadl na začátku. Nenapadlo ho prostě, že by Rychlé šípy nad ním tak lišácky vyzrály - - a ač je měl plně v moci, nechtěl si zadat novou podmínkou. "Dobrá! Nemám námitek!"
zabručel jen vztekle. "Uvidíme, jak vám ten váš vynález pomůže!"
To již Červeňáček držel krabičku naplocho v otevřené levé dlani a ze svíčičky na ni ukápl trochu vosku, aby na krabičce držela, "Ne tolik! Ne moc!!" křičel úzkostlivě Jindra. "Škoda vosku, taková kapka může znamenat třeba minutu svícení . . ."
Dvorečáci byli zoufalí. Ani jeden z nich neměl u sebe nic takového, jako byla plechová krabička - - a i kdyby měl - nesměl by ji snad Jínkovi ani půjčit, vždyť už i to by bylo vlastně pomáhání. A tak Jínek jen závistivě zíral chvíli na bezpečně a bez pálení hořící svíčičku na krabičce v Červeňáčkově dlani - a chvíli zase úzkostlivě na svíčičku svou mezi palcem a ukazováčkem ruky, kde ho již dost zle pálila jak skapávajícím žhoucím voskem, tak i přibližujícím se plaménkem. Vždyť svíčičky byly skoro vyhořelé.
A potom se stalo něco hrozného, co však pozvedlo náladu Bratrstva Kočičí racky i Dvorečáků přímo do zběsilého jásotu a škodolibého veselí. Červeňáček pohnul nějak krabičkou, svíčička - na Jindrovu nedobrou radu jen úsporně přilepená - se odlepila od hladkého povrchu krabičky, převrhla se a kutálela se s ní na jeho rozevřenou dlaň. Červeňáček ji chtěl zachytit rukou - ale spálil se a jak trhl v bolesti rukou, nešťastnou náhodou zhasil její plamének.
Vše se odehrálo snad ve dvou či třech vteřinách. Červeňáček se slzami zoufalství v očích pohlédl na Rychlé šípy. A v jejich tvářích četl jen ohromení, zklamání a strach. Jejich osud se naplnil.

8 Noc bude studená a zlá

Několik dalších minut proběhlo ve ztemnělém dvoře neobyčejně rušně a hoši Rychlých šípů si později na ty chvíle po zhasnutí svíčičky často vzpomínali, i když jednotlivé hovory a události se v myslích dosti pomíchaly.
Napřed Tonda Plíhal za Sběrače, který - v radosti, že oni vyhráli ten podivný svíčičkový souboj a dostanou se na svobodu, třebaže s výpraskem - přišel k Rychlým šípům a posměšně jim gratuloval k jejich smůle a neštěstí. Mirek mu

řekl s ledovým klidem: "Kdybychom vyhráli my, litovali bychom vás, třebaže jste naši odpůrci. A vy se nám posmíváte. To je vidět, jak jste špatní!"
Jarka se tak dalece snížil, že v úzkostech prosil Dlouhé Bidlo: "Řekněte to našim doma, co se stalo - a že se vrátíme až ráno - aby se o nás nestrachovali!" Ale Dlouhé Bidlo bylo jízlivé, škodolibé a volalo: "Nic nebudeme vyřizovat - checheché - nic, nic!"
Pak Tondu Plíhala kdosi z Vontů strhl zpátky a vzápětí již za velikého křiku celou jeho partu i s Bratrstvem Kočičí pracky hnali ze dvora ven, k bráně, kterou sem Rychlé šípy vnikly.
Dokud zde Dvorečáci a Bratrstvo ještě byli - i když spíše nedobří než dobří, a nadto jejich protivníci ve všem - cítily se Rychlé šípy přece jen jaksi neosamoceně. Teď, když je odehnali a oni zde zbyli sami uprostřed té výhrůžné nelítostné nepřátelské přesily, celá situace jim připadala zase ještě hroznější. Jak zde tu děsnou noc přečkají? Kde budou spát? A budou vůbec spát? A jak to dopadne doma? Těch obav o ně, co budou mít rodiče! Snad je dají dokonce hledat policií. A ten rozruch, jaký bude - - i ta ostuda nakonec z toho všeho! A určitě bude po klubu! Určitě! Určitě!!
Dabinel doprovázel skupinu Sběrače a Bratrstva až k bráně. Když se vracel zpět, Mirek mu šel naproti a ptal se: "A kde budeme spát?
Přece nás tu nenecháte přes noc na dlažbě, pod širým nebem jako dobytek??"
"Jsou tu baráky na zbourání . . ." máchl Dabinel posměšně rukou kolem celého dvora. "V některých snad jsou i zapomenuté staré slamníky, co lidi nechtěli stěhovat s sebou. Ale ať vás tam nepokousají krysy! A neopovažte se křičet, nebo volat o pomoc - a pokoušet se o útěk - - bydlíme tu blízko - vrátili bychom se - a co by se pak s vámi dělo, to si radši ani nepřejte vědět!"
"To vy tu u nás nenecháte ani stráže?" ptal se Mirek na oko obdivně, starostlivě i pokorně, ale s jiskrou naděje v mysli.
"Nepotřebujeme stráže! Nemůžete zdrhnout! Přízemní okna ve všech domech mají všude mříže - a z prvního patra skákat nebudete, když si nechcete zlámat nohy, nebo se dokonce zabít! A časně ráno se připravte - - poženeme vás na vaši Druhou stranu!"
Mirek se beze slova vrátil k Rychlým šípům. Jindra s Červenáčkem a Rychlonožkou stáli poplašeně kolem zdrceného Jarky a on se snažil vypadat co nejstatečněji, aby je alespoň trochu uklidnil.
Vontové se zvolna vytráceli ze dvora, nenápadně a tiše mizeli ve tmě, směrem k bráně, Občas některý ještě přistoupil k Rychlým šípům a řekl jim něco výhrůžného, peprného, nedobrého. Ale pak se k nim přitočil jeden z nich a zašeptl: "Dům se znamením raka je vaše záchrana!" Ihned se zase od nich odvrátil a zmizel ve tmě dvora.
Trvalo ještě chvíli, než zůstaly Rychlé šípy na dvoře zcela samy.
V naprosté nehybnosti zde stály a napjatě naslouchaly nezřetelným hovorům a krokům posledních Vontů, odcházejících ze dvora.
Slyšely i zarachocení zámku zvenčí na vratech i vedlejší brance, o které teď už určitě věděly. Později se tam chlapci opatrně i odvážili a dvířka i hlavní vrata brány zkusili otevřít, marně ovšem, ale přesto se o tom chtěli přesvědčit, Také bylo nutné zjistit, neskrývají-li se ve tmě u východů ze dvora přece jen nějaké stráže. Ale nebyl tam nikdo. Ulehčeně si oddychli.
"Musíme se zachránit za každou cenu!" zašeptl pak Mirek, když už zase byli uprostřed dvora, kde se cítili jaksi nejbezpečněji. "Jak to říkal ten Vont?"
"Že dům se znamením raka je naše záchrana!" vychrlil ze sebe Jindra. A Červenáček dodal: "A já vím, kde ten dům je! Všiml jsem si toho znamení nad dveřmi, když jsme sem vpadli. Je tamhle v tu stranu." Ukázal za sebe do tmy. "Teď už není vidět, ale předtím byl, když ještě nebyla tak hrozná tma!"
"To se v tom chlapíkovi asi pohnulo svědomí či co!" soudil Jarka.
"A nebo nás zná z dřívějších dobrých dob - a je nám nakloněný," mínil Červenáček. "A prosím vás, nezlobte se na mě za tu zhaslou svíčku!"
To už klopýtali tmou k hradbě domů, kterou bylo celé nádvoří ze všech stran vroubené, směrem k domu s rakem nad vchodem. Ani jediné okno v celém tom ponurém bloku nesvítilo. Domy byly skutečně neobydlené a zřejmě odsouzené ke zbourání.
"Jenom nikdo ale nesviťte! Ať vás ani nenapadne rozsvítit baterku!"
varoval hochy Mirek. "Odněkud zvenčí nás tu třeba pozorují - a nemusí nikdo vědět, co tady děláme, kam jdeme . . ."
Dům s rakem našli poměrně snadno, i když byla úplná tma. Mirek stiskl uprášenou zrezivělou kliku. Dveře se otevřely s vrzavým skřípotem a on vstoupil dovnitř první. Ztuchlý vzduch je ovanul.
Teď už baterky chtě nechtě rozsvítit museli. Kráčeli opatrně úzkou chodbou. Z ní na obě strany vedly několikery dveře, všechny otevřené.
Občas se jim na obličej zavěsila odporná pavučina, visící od stropu.
Pak se ozvala rána, při které jim ztuhla krev v žilách. Zastavili se, okamžitě zhasli a vyčkávali. Ale nic se nedělo - jen kdesi slyšeli myší hlodání.
"Slyšeli jste to?" zeptal se celkem zbytečně Rychlonožka. Brzy poznali, co ránu způsobilo. Průvan, prohánějící se celým domem, práskl dveřmi za nimi!
"Jsme už všichni tak vyděšení, že se lekáme kdečeho!" zašeptl Mirek.
"No - ale jestli tady v téhle barabizně má být někde naše záchrana, tak nevím!" uvažoval Jindra. "Já aspoň nevidím nic, co by nás mělo zachránit!"
Nahlédli do jedné z místností pootevřenými dveřmi. Zář Mirkovy baterky tam osvětlila asi tři stoly, pokroucené a polorozpadlé pod tíhou jakýchsi balíků. Také hromady volných papírů tam ležely pod nánosy prachu.
Všichni tam opatrně vkročili a papíry prohlíželi. Byly to tištěné pozvánky ke schůzím jakéhosi protialkoholního spolku, balíky obsahovaly přednášky o škodlivosti nikotinu a alkoholu. "Na to by se psal dobře TAM-TAM!" řekl Jarka,

"papír je potištěný jen po jedné straně."
"Spíš by se tiskl, než psal," opravil ho významně Mirek. "Je to rozmnožovací papír, jako stvořený pro cyklostylový tisk! Vezmeme každý jeden balík - - tady by to stejně rozkousaly myší, sem už si pro to určitě nikdy nikdo nepřijde!"
Jindra s Červenáčkem se mezitím vytratili ven do chodby - a teď sem přiletěli a skoro nahlas neprozřetelně volali:
"Mirku, Mirku - Jarko - našli jsme okno - mříž - je tam mříž - víte - a ona se dá vyndat, když se za ni trochu vezme!!"
Mirek a Jarka s úžasem a nadšením položili balíky papíru zpět na stůl a dali se vést do místnosti, o které Jindra s Červenáčkem mluvili.
A skutečně! Mříž přízemního okna, vedoucího do opuštěné uličky, se dala celkem bez námahy vyjmout z drolícího se zdiva.
"Tak to je asi ta záchrana, o které nám ten mimořádně dobrý Vont řekl!" vděčně zašeptal Mirek. "Jindro, Červenáčku, Rychlonožko - běžte hned pro ty balíky papíru, vezměte jich pět - my zatím mříž vyndáme! Ale rychle!"
Když se s papírem všichni tři vrátili, byli Mirek s Jarkou dokonce již venku na ulici, mříž měli vysazenou a čekali jen na ně. Nemuseli je dlouho pobízet, aby vyskočili přízemním oknem za nimi. Na ulici bylo liduprázdno a ticho, jen vítr hučel a tloukl někde vytlučenými okenními rámy a plynová lampa na sousedním domě syčela.
Jindra vyndal z Krabičky poslední záchrany křídu a udělal pod oknem na opryskanou zeď dvě kolečka. "Třeba sem ještě někdy půjdeme!" pravil rozechvěné "Víte - pro další papír! Tak abychom věděli, kterým oknem jsme utíkali ven!"
"Sem už nepůjdu, ani kdyby tam byly bedny zlata!" otřásl se Mirek. Společně s Jarkou zvedli z dlažby vysazenou mříž a nasadili ji zpět do okna tak, aby nikdo nepostřehl, že s ní není něco v pořádku.
Každý pak uchopil jeden balík papíru a dali se do tichého běhu směrem, kde tušili Druhou stranu. Chvílemi běh měnili v pouhý klus, nebo i chůzi. S balíky se neutíkalo dobře!
"A kdyby se něco stalo - - odhoďte balíky - a běžte co nejrychleji!"
radil udýchaně Mirek.
Dlouho, velmi dlouho běželi, pak již jen klusali a klopýtali, vyhýbali se ojedinělým Vontům - - až nakonec zaslechli zvonění tramvaje - a to už věděli, že jejich spása - Rozdělovací třída - je na obzoru.
Šťastně ji překročili - a když byli na Druhé straně, řekl Mirek - teď už s blaženým úsměvem - Červenáčkovi: "Tak ti děkujeme, že se ti podařilo tu svíčičku zhasnout! Zachránila nás před výpraskem, který dostalo Bratrstvo a Dvorečáci - a ještě tady máme papír na stovky TAM-TAMŮ. Hned zítra začneme! Teď už máme co psát!"

9 Vzniká první TAM-TAM

Celé nedělní dopoledne padlo na učení a úkoly. Jednak proto, že chlapci včera opravdu pro školu moc neudělali, zejména již ne večer, kdy se tak mimořádně pozdě a nadto hluboce rozčilení vrátili ze Stínadel.
Také ale proto, že za ten pozdní návrat bylo nutné rodiče si alespoň trochu udobřit.
Ale neděle byla sychravá, pošmourná a na výpravu ven je to stejně nelákalo. A tak se sešli až kolem třetí hodiny odpoledne v klubovně, jak si to ještě včera cestou domů umluvili.
"Představte si, že mě ještě večer - když jsem běžel domů - potkala Haha-Bimbi!" hlaholil se smíchem Jindra. "Vracela se s rodiči z nějaké návštěvy a pokřikovala na mne, že budu doma určitě bit, když jdu tak pozdě domů!"
"Jóó - Baba Himhi?" řehtal se Rychlonožka, který vždycky rád trochu měnil přezdívku této dívky. "Sekretářka Podkováků, správným jménem Alžbětina Prknářová! Jestlipak se na ni ještě pamatujete?"
Pamatovali se všichni - jak by ne! To bylo tenkrát, když klub hochů a děvčat Podkováci za vedení rázného děvčete zvaného Podkova si udělal právě takovou vlajku, jako měly Rychlé šípy - a tak s nimi bylo nutné dlouho válčit a přesvědčovat je, jak je hloupé se tak opičit. Nakonec to rozhodla až velká bitva papírovými kulemi, při které se odporné Bratrstvo Kočičí pracky přidalo k Podkovákům - a samozřejmě jako vždy - bojovalo proti Rychlým šípům.
"Ale tak teď už nechme vzpomínání," přerušil hovor Mirek trochu netrpělivě, "a dejme se radši do psaní TAM-TAMU! Já vím, že Dvorečáci už smolí druhé číslo Sběrače - a my nezačali ještě ani první!" Nikdo v té chvíli netušil, že večerní setkání Jindry a Haha- Bimbi jim bude brzy velmi prospěšné.
Červenáček chtěl roztrhnout obal jednoho balíku, přineseného včera u Stínadel - a dost zle okousaného po stranách od myší, ale Mirek ho zadržel: "Zatím papír nevybaluj! Mám pro vás veliké překvapení!
Víte, že Sběrače tisknou Dvorečáci na rozmnožovacím stroji. Napíšou napřed každou jeho stránku jednou na psacím stroji s fialovým kopírovacím papírem - a pak tu stránku asi padesátkrát obtisknou na čistý papír. Další výtisky už jsou skoro nečitelné.
Taky my budeme napříště TAM-TAM už tisknout, ale na lepším stroji, než mají oni. Ten náš stroj může každou stránku natisknout čitelně a krásně zřetelně třeba dvěstěkrát i víckrát, když najdeme pro TAM-TAM tolik kupců-zájemců! Už ho tedy nebudeme psát ručně v pěti exemplářích jako dřív!"
"Ale kde takový báječný tiskací rozmnožovací stroj seženeš?" zaúpěl zoufale Jindra. Mirek se nedal přivést z rovnováhy: "Nepovídal bych vám o něm, kdybych to nevěděl! Nuže - stroj máme - i když není náš a nikdy náš nebude! Patří škole, do které chodím, ale smíme ho používat. Včera ráno, když jsem šel do školy, jsem potkal našeho ředitele. Víte, že nám je přátelsky nakloněný - a zejména teď, když připravujeme ve třídách tu soutěž přátelství! No - a protože jsem věděl, že v ředitelně takový stroj je, tisknou se na něm všelijaké školní vyhlášky, dodal jsem si odvahy a poprosil pana ředitele o zapůjčení! A on mi vyhověl!"
Radostný bujarý křik se rozlehl klubovnou po jeho slovech.
A Mirek vykládal po utišení dále: "Všechno, co chceme natisknout, se napíše napřed na psacím stroji - a ten si tatínek dnes někde dlouhodobě vypůjčí - na zvláštní blány. Ty nám dá škola. Musíme je sice zaplatit, ale nejsou drahé. I obrázky se dají do blány rýt - a samy se pak na papíru vytisknou!"

"Ty budu do té blány kreslit samozřejmě já!" zamlouval si Červenáček, klubovní kreslíř.
"Ano," usmál se Mirek. "Jen barvit je asi nebudeš stačit, jako jsi barvil těch pět výtisků, co jsme kdysi psali ručně! Představ si, že natiskneme třeba stovku výtisků - - to bys je barvil celé dny a noci.
Tak je necháme jen tak černobílé, jak je natiskne ten stroj!"
"No a co dál? Jak to bude dál!?" dychtil Jindra. "To budeme tisknout TAM-TAM u vás ve škole? Vždyť nás tam snad ani nepustí - a taky by to nebylo ono - víš - ve škole . . ."
"Ale kde - " klidnil ho Mirek. "Rozmnožovací stroj - to je takový větší kufřík - škola má ten ruční typ - a já ho smím přinést sem do klubovny - představte si to! Doma napíšu na obyčejném psacím stroji ty blány podle toho, co tady sepíšeme, do vynechaných míst pak Červenáček vyryje kresbičky - a už se bude tisknout!
Tady! V klubovně!!"
"No to je přece něco! Himbajs šůviks!" řádil Rychlonožka a radosti složil Červenáčka na podlahu.
"Tak - teď jen jak to psaní začít!?" řekl pak Jarka, když se bujarý křik trochu utišil, a podíval se tázavě na Mirka. Až dosud - v dřívějších dobách - to byl totiž vždy Mirek, který texty pro TAMTAM skládal, ostatní je pak štafetou jeden od druhého opisovali do dalších čtyř čísel.
"Budeme zprávy psát nanečisto všichni společně, každý řekne něco!" mínil Mirek, "společně to pak taky opravíme, doplníme - no a konečný text, vámi všemi schválený, vezmu domů, napíšu na ty blány - a pak tady vytiskneme. To až přinesu ze školy rozmnožovací stroj!"
Ztichli, a Mirek jako nejzkušenější a v psaní dřívějších TAM-TAMů nejobratnější, začal skládat první věty. Tu a tam někdo něco přidal, připomněl, nejvíce Jarka a Jindra. Rychlonožka tam chtěl pořád dostat nějaké svoje vtipy, jen některé však byly přijaty. Řádka za řádkou na papíru přibývala.
"A teď si ještě představte ten údiv," vzpomněl si pak Červenáček, "až se čtenáři dovědí, že TAM-TAM se tiskne na papíru ze Stínadel!
To tam musíš, Mirku, určitě nějak zamíchat a zdůraznit! To bude něco pro naše Druhostraníky!"
Byl to opravdu dobrý nápad. Vždyť vše, co souviselo nějak s Vonty a Stínadly, se zde - na Druhé straně - bralo a považovalo za něco mimořádného, úžasného, hodného údivu. Bude to opravdu senzace, TAM-TAM na papíru ze Stínadel - a k tomu získaném za tak dobrodružných okolností!
"Děvčata a chlapci naší Druhé strany," začínaly úvodní řádky prvního čísla TAM-TAMU, "jistě máte ještě všichni v živé paměti všechny ty vzrušující události ve Stínadlech z minulých dob. Zdá se, že k nim přibudou další, protože se odtamtud ozývá již zase ta husí kůži nahánějící válečná vontská píseň - a něco se tam děje!
Do Stínadel se už zase beztrestně nemůže - a vy, kdo bydlíte blízko Rozdělovací třídy, to víte sami nejlépe! Bratrstvo Kočičí pracky - jak jste se jistě dočetli ve Sběrači - se tam kupodivu odvážilo, protože ještě nevědělo, co se mu tam může stát. Šlo tam klidně za nějakou vontskou partou, která tam odváděla z naší klubovny Otakara Losnu, člena Žlutého květu. Prozradilo se však a bylo ze Stínadel vyhnáno za deště ran!
I my jsme se později do stínadelského bludiště vydali, protože odtamtud docházejí nedobré zprávy - a my pro sebe i pro vás chceme zjistit, co je na nich pravdy, a jak by bylo možno pomoci ohroženému Žlutému květu a tím i celým Stínadlům."
Pak za bouřlivého radění a napovídání všech hochů vypsal Mirek, co na své první výpravě do Stínadel prožili - i jak tam nakonec upadli do zajetí Dabinelovců, v němž potom objevili také celou redakci Sběrače včetně povedeného Bratrstva Kočičí pracky.
"A napiš tam taky," hřímal hněvivě Rychlonožka, "jak jsme chtěli, aby o nás Bratrstvo našim rodičům řeklo, že se vrátíme ze zajetí domů až ráno - aby o nás neměli strach - a jak ti mizerové kočičí o tom nechtěli ani slyšet - a ani tu malou službu nechtěli pro nás udělat! Napiš to tam! Napiš! Napiš!!" _ Za souhlasu všech tuto neochotu Bratrstva Mirek do TAM-TAMU vtělil - a připsal k tomu: "Když se někdo topí, přispěchá mu na pomoc i nepřítel, když je v něm alespoň trochu něco dobrého. Nepřátelé mohou pak třeba zůstat i nadále mezi sebou, když se při takové zoufalé příhodě neusmíří - - ale tu pomoc mu nemá odřeknout!
- My jsme se sice zrovna netopili, ale byli jsme zrovna v takové podobné zoufalé situaci - - a Bratrstvo Kočičí pracky nám přesto nepodalo pomocnou ruku ani tím, že by našim rodičům vyřídilo o nás tu zprávu. Je vidět, že v Bratrstvu opravdu nejsou dobří chlapci!
Snad se nám někdy podaří být v opačné situaci, kdy Bratrstvu nebo Dvorečákům budeme moci v jejich nejvyšší nouzi prospět.
Jsme zvědavi, zda dokážeme být lepšími, než byli oni tam v tom opuštěném hrozném dvoře!"
Poté následovalo barvité líčení útěku z vězení uvolněnou mříží v přízemním okně starého domu i s balíky papíry, ale nejnapínavější a nejslibnější byl závěr celého prvního TAM-TAMU.
"Někde tam něco podivného je!" psal Mirek. "Byli jsme bláhoví a mýlili jsme se, když jsme se kdysi domnívali, že rozluštěním záhady Tleskačova hlavolamu i výkladem jeho smrti jsme ve Stínadlech objevili a zažili již všechno! Co vše potom ještě přišlo! Ta první vontská kronika, zakopaná na Červených schodech, zápasení s maskovaným Širokem, získání ježka v kleci od něho pro Žlutý květ, ztráta našeho nezapomenutelného Bubliny, nález podivného vzkazu v kůlně za svatyní Uctívačů ginga - a mnoho dalších událostí.
A teď se sem k nám na Druhou stranu trousí řeči, že se ve Stínadlech snad stalo něco strašného, nebo se to objevilo a možná to způ- sobí pravou pohromu, vyjde-li to najevo. Nikdo nic určitého neví, ani my nic nevíme - ale chceme to vědět - a jistě i vy!
Ve Stínadlech je prý někdo, kdo má k tomu tajemství nějak blízko, ví více než kdokoli jiný - a my jsme mu byli již na stopě, abychom se jej na všechno zeptali.
Dabinelovci nám to překazili. Ale my neustaneme ve svém úsilí, abychom odhalili to, co ve Stínadlech údajně někde je -

a co působí takový rozruch, že to snad ohrožuje i Velkého Vonta. Buďte v duchu s námi, až se budeme ve Stínadlech za tím tajemstvím probíjet krok za krokem a rozplétat síť všech těch záhad! Na shledanou v dalším TAM-TAMU, tištěném samozřejmě zase na papíru ze Stínadel! Vaše Rychlé šípy."
Všichni si oddychli jako po těžké práci, když závěrečné řádky prvního TAM-TAMU za společného úsilí nanečisto sepsali. A přece to ještě neměly být řádky poslední! To v té chvíli ale ovšem ještě nemohli vědět, protože dosud nečetli druhé číslo Sběrače. Smluvili si tedy jen schůzku na pondělní podvečer, kdy už budou mít všichni po učení a kdy sem Mirek donese ze školy rozmnožovací stroj, aby na něm zahájili tisk prvního TAM-TAMU.
Mirek ještě dnes doma naťuká na psacím stroji blány k tisku, a Červenáček do jejich vynechaných volných míst nakreslí zítra jednoduché kresby.
Plni plánů, nadšení, ale také starostí z dalších neznámých událostí, se rozešli tmavým večerem ke svým domovům.

10 Sběrač pomlouvá Rychlé šípy

Již od pondělního rána byla zase celá Druhá strana vzhůru! Snad v každé třídě každé školy se četlo už druhé číslo Sběrače se sobotními událostmi z Opuštěného dvora ve Stínadlech, a Druhostraníci - chlapci a děvčata - ty vzrušující zprávy jen hltali! A nikdo z nich nechtěl být v kůži pisatelů Sběrače, ani Bratrstva Kočičí pracky.
Ale Sběrač nelíčil jen utrpení účastníků zajaté výpravy, včetně toho nedobrovolného svíčičkového souboje mezi Jínkem od Dvorečáků a Červenáčkem, ale i mnoho jiného, nepěkného na účet pověsti Rychlých šípů.
"Rychlé šípy, co to prosím vás děláte!!?" bouřili na ně hoši i děvčata již hned ráno, jak šli do školy, i potom na chodbách. "Dvorečáci už vydali druhé číslo Sběrače, ještě včera večer už ho tady na Druhé straně prodávali - a vy pořád nic!" - "A kdybyste věděli, jak vás v něm pomlouvají!" - "Už jste to četli?" - "Kdy už začnete konečně psát TAM-TAM?"
Tak a všelijak podobně hrnuly se na hlavu Rychlých šípů otázky, dobře míněné výčitky, i rady co a jak Dvorečákům odpovědět, jak je usadit! Nikdo totiž příliš nevěřil tomu, co Sběrač o Rychlých šípech psal: "Šli jsme za tím neznámým záhadným Brejlovcem," stálo ve Sběrači doslova, "a už jsme byli skoro u něj, když nás Vontové zajali.
Bylo jich asi třikrát tolik co nás, tak jsme jim nedali moc velkou práci. Odvedli nás do osamělého opuštěného dvora, lemovaného samými starými vystěhovanými baráky na zbourání.
A pak tam najednou přivedli Rychlé šípy! Lidi, to jste neviděli, jak ti zbabělci Šípáci vyváděli! Ten jejich Červenáček brečel, Rychlonožka taky - a ten si dokonce před Vonty kleknul, sepjal ruce a škemral o milost!"
Pak Sběrač vylíčil svíčičkový souboj - a jak ho jejich člen Jínek vyhrál díky Červenáčkově nešikovnosti, a urážlivé líčení končilo: "Když se rozhodlo, že Rychlé šípy zůstanou v zajetí až do rána, začali brečet a škemrat všichni, ale nic jim to nepomohlo! S výpraskem se vrátili domů až v neděli ráno, zmlácení, nevyspalí a zmrzlí jako preclíky! A doma je jistě čekal za tu noc mimo domov mohutný výprask další, od rodičů! Kam se na nás Rychlé šípy hrabou!"
"Himbajs šůviks!!" křičel Rychlonožka rozčilením, "já tam na ty lháře jdu a já je spráskám, já je - tóóó - honem - já je utopím v panádlovce, ty plantážníky, tak já jsem podle nich brečel - - já jsem si prý kleknul a škemral - - no počkejte, vy plantážníci!"
To už bylo pozdní pondělní odpoledne a všichni hoši Rychlých šípů se shromáždili v klubovně, připravení k tisku prvního TAM-TAMU.
Okukovali rozmnožovací stroj a sledovali s úžasem Mirka, jak pod jeho síto vkládá blánu s napsanou a pokreslenou první stránkou.
I ostatní ovšem hluboce pobouřilo to, co lživého a urážlivého o sobě ve Sběrači četli. Ale uprostřed všeho zlobení a Rychlonožkova zuření náhle Jarkův obličej zazářil blaženým a trochu lišáckým úsměvem, když zvolal: "A co Haha-Bimbi, čili Alžbětina Prknářová, sekretářka Podkováků - he? Koho z nás že to viděla v sobotu večer, když jsme se vraceli ze Stínadel?"
"Mne!" vykřikl Jindra radostně, protože už pochopil, kam Jarka míří. "Dokonce se mnou i mluvila - říkala, že budu doma bit - nemůže mi to zapřít!"
"Nezapře - jistě že to nezapře!" smál se rozjařeně Jarka. "Musí nám potvrdit, že Jindru viděla v sobotu tady na Druhé straně - a tím se prokáže, že Sběrač lhal, když napsal, že jsme přišli domů zmlácení a zmrzlí až v neděli ráno! To bude pro něj ostuda!" Jeho objev a nadšení všechny rozveselilo, i Rychlonožka přestal nadávat a chechtal se.
"Naučím vás, jak se na rozmnožovačce tiskne, vy pak uděláte padesát výtisků od první stránky!" dával pokyny Mirek. "A já zatím skočím domů připsat na blánu čtvrté - poslední - stránky několik řádků o té prolhanosti Sběrače. Naštěstí tam zůstalo ještě trochu volného místa!"
Začali tisknout. Chlapci jako očarovaní přihlíželi tomu tiskařskému kouzlu: Mirek vložil pod síto stroje čistý list papíru, přejel několikrát síto gumovým válečkem, namočeným v černé barvě - odklopil síto - a na papíře se skvělo krásné písmo psacího stroje, s pěkně Červenáčkem nakresleným obrázkovým záhlavím "TAMTAM číslo 1". A zase a zase - - jeden list papíru za druhým se pokrývá tiskem a chlapci naléhají na Mirka, aby jim váleček půjčil, že již budou tisknout dále sami. Byl to úplný zázrak!
Mirek pak svěřil vedení tisku Jarkovi a běžel domů se čtvrtou blánou, aby na ni ještě dopsal řádky o nepoctivém psaní Sběrače. A když se vrátil a chlapcům je přečetl, byli spokojeni. Mirek napsal: "Právě teď jsme si přečetli 2. číslo Sběrače a s úžasem se z něj dovídáme, že jsme v zajetí Vontů prý prosili a škemrali o milost, Rychlonožka že si dokonce klekl . . . a podobné výmysly. Kdo nás, Rychlé šípy, zná, jistě tomu neuvěří, i když vám nijak nemůžeme prokázat, že jsme se chovali důstojně, jakkoli nám do smíchu nebylo.
Ale můžeme dokázat, že jsme se ze zajetí sami osvobodili ještě večer - přesně jak to popisujeme na druhém a třetím listu TAMTAMU.

Nás totiž v sobotu večer při návratu viděla hodná a milá dívka Alžbětina Prknářová, zvaná Haha-Bimbi od Podkováků! Tak je prokázána nevěrohodnost a prolhanost Sběrače. Jak je potom možno věřit ostatním zprávám v něm? Takhle nepoctivě a nepravdivě by se žádné noviny neměly psát! Rychlé šípy."
"To je bašta! No to je přece bašta!!" radoval se Jindra. "Zlatá Haha-Bimbi, že mě potkala!" I ostatní si pochvalovali to úžasné, jedinečné prknářovské štěstí . . .
Mirek vyndal ze stroje blánu první stránky, když od ní měli natištěných padesát kusů, a založil tam druhou. Tisk se jim pěkně dařil.
Všichni se střídali vždy po deseti výtiscích - - když dokončili tisk poslední - čtvrté - stránky, byli svorně zamazaní až za ušima.
Smáli se upřímně jeden druhému, byli ale spokojení a nadšení.
Pak sešívali drátkovacím strojkem první až čtvrtou stránku vždy do jednoho svazečku - a za chvíli poté už se večerní tmou v ulicích Druhé strany rozléhalo volání Jindry, Červenáčka a Rychlonožky: "První TAM-TAM právě vyšel!!"

11 Další vzrušující plány

Jestliže 2. číslo dvorečáckého Sběrače způsobilo v pondělí na Druhé straně rozruch, první číslo TAM-TAMU vyvolalo doslova bouři! Jednak už vůbec proto, že konečně vyšel, za druhé, že je tištěný - a jak čistě a krásně - a nadto na papíru, získaném za tak úžasných událostí ve Stínadlech - ale hlavně pak proto, že se Druhostra- níci dověděli plnou pravdu o tom, jak to v Opuštěném dvoře ve Stínadlech vlastně vůbec bylo!
Alžbětina Prknářová, zvaná Haha-Bimbi, polichocená tím, že ji Mirek v TAM-TAMU úmyslně a záměrně vylíčil jako "milou hodnou dívku", potvrzovala a rozhlašovala, kde jen mohla, že opravdu viděla v sobotu večer Jindru tady na Druhé straně, po jejich zdařilém úniku ze zajetí Dabinelovy party.
Druhostraníci zlořečili urážlivé prolhanosti Tondy Plíhala a jeho spolupisatelů Sběrače - a také Bratrstvo Kočičí pracky dostávalo pořád a pořád od mnohých chlapců a děvčat svůj díl za to, že Rychlým šípům odmítlo jejich prosbu doma vyřídit vyděšeným rodičům, co s nimi je a že se vrátí až ráno.
TAM-TAM se vyprodal skoro všecek ještě v ten pozdní pondělní večer, i když na ulicích bylo už jen málo hochů a děvčat. Někteří chlapci si od Rychlých šípů kupovali TAM-TAM dvojmo nebo i trojmo, s tím, že je berou pro své kamarády ve škole či ve vzdálenějších ulicích.
A zbytek výtisků opravdu zmizel v úterý dopoledne ve škole o přestávkách tak rychle, že se málem kvůli tomu strhla mezi zájemci o TAM-TAM hádka. Nezbyl ani jeden výtisk - a ještě se nedostávalo!
Pořád noví a noví zájemci přicházeli a první číslo chtěli koupit!
A když je už nemohli získat, alespoň si TAM-TAM od šťastnějších chlapců či děvčat vypůjčovali. TAM-TAM šel opravdu z ruky do ruky!
Bratrstvo Kočičí pracky, veřejně i tajně fandící Dvorečákům, se užíralo závistí nad tímto úspěchem TAM-TAMU a ještě v ten den jej letělo zvěstovat do Dvorců Tondovi Plíhalovi a jeho spolupracovníkům na Sběrači. Něco se tam pak muselo mezi nimi umluvit, protože když se Bratrstvo večer vrátilo zpět a jeho Bohouš potkal Jindru, pokřikoval na něho lišácky: "To budete čubrnět. Šípáci, co na vás Sběrač políčí! Zítra jdeme do Stínadel - a - a - no to zkrátka uvidíte, to budete koukat - no!!"
Jindra po této novině ještě v úterý večer oběhl ostatní Rychlé šípy a svolal do klubovny schůzku. (Každý člen klubu měl právo kdykoli takovou mimořádnou schůzku svolat, když k ní byl nějaký význam- ný důvod.) Brzy potom se v klubovně všichni shromáždili - a Jindra na ně hned vychrlil svou zprávu: "Představte si - Sběrač jde zítra do Stínadel! A Bratrstvo s ním! Ta drzost! Chtějí se míchat do našeho pátrání. A to jistě jen proto, aby mohli dělat konkurenci našemu TAM-TAMU! A nějak nám tam prý chtějí zavařit, něco na nás políčit či co, jak to breptal Bohouš!"
Mirek se jen klidně usmál a Jarka vykřikl: "Co říkáš, Mirku'? Jistě tam půjdeme za nimi - ne?" I Červenáček a Rychlonožka byli pro.
"Šli bychom tam stejně!" ubezpečil všechny Mirek. "Vždyť jenom tam se můžeme něco dovědět - a snad i Žlutému květu v jeho podivném nebezpečí pomoct! Tady doma, v závětří za pecí, toho moc nemůžeme dokázat! Ale ten Tonda Plíhal se svým Sběračem a Bratrstvem Kočičí pracky nám bude asi moc překážet - a spíš hodně pokazí, než aby něčím přispěl k nápravě toho, co se ve Stínadlech děje. Oni se tam vydávají opravdu jen proto, aby měli nějaké zprávy pro ten svůj Sběrač!"
Jarka ještě dodal: "Rozhodně bychom se zítra už měli dostat k tomu neznámému Rejholcovi, když prý toho tolik ví - - ale musíme jít i za Plíhalovci, abychom věděli, co tam zamýšlejí dělat! Je to dost důležité a dovíme-li se to, může to pro nás hodně znamenat!"
Pak se jen ve spěchu - protože bylo již dost pozdě - smluvili ke srazu na zítřek. Protože nevědí, kdy se Sběrač a Bratrstvo na cestu vydají, musí se sejít raději dřív, aby jejich odchod do Stínadel neprometkali.
"A nezapomeňte nic!" volal na všechny ještě starostlivě Jarka.
"Baterky, švihadla, kápezetky, to všechno s sebou!" Ale nemusel to věru připomínat! Nešli do Stínadel přece po prvé!

12 Kam jdou Dvorečáci?

Městská čtvrť Dvorce, kde bydlel Tonda Plíhal se svou partou, sousedila s Druhou stranou několika ulicemi a bylo by dost obtížné střežit tyto přechody tak, aby Plíhalovci Rychlým šípům neuklouzli do Stínadel nepozorovaně. A tak Mirek s Jarkou usoudili, že bude výhodnější, když se Rychlé šípy pověsí na paty Bratrstvu Kočičí pracky - to už je k Plíhalovcům nějak nevědomky dovede!

A to se také stalo! Bratrstvo vyrazilo z myšího Štětináčova dřevníku krátce před čtvrtou hodinou odpolední, chvílí brousilo v ulicích, jež směřovaly k Rozdělovací třídě - a brzy potom se tam sešlo se čtyřčlennou výpravou dvoreckého Sběrače. Dvorečák Jínek, který minule vyhrál nad Červenáčkem v Opuštěném dvoře svíčičkový souboj, s ním dnes nebyl. Asi měl strach jít znovu tam, kde prožil takovou hroznou událost. Byl vůbec div, že jít s Bratrstvem má odvahu malý Bohouš, s brekem věčně na krajíčku!
V uličce za Rozdělovací třídou proti Drobílkově ulici, kudy se do Stínadel nejlépe probíhalo, se dnes ještě kupodivu nepotloukaly vontské hlídky, jako tomu zpravidla bývalo jindy, kdy Stínadla již byla ve varu.
Dvorečáci a Bratrstvo tam zapadli poměrně hladce, nebojácně a bez dlouhého rozmýšlení a okounění. Snad také to, že jich bylo dohromady sedm, jim dodávalo trochu odvahy. Nadto Tonda Plíhal vypadal dost výbojně, skoro jako nějaký rodilý Vont - a také čahoun Dlouhé Bidlo, převyšující ostatní o dvě hlavy, měl zlověstný vzhled. Nikdo ve Stínadlech nemohl vědět, že toto skoro dvoumetrové bidlo - ještě ovšem spolu s Bohoušem - by prásklo do bot jako první, kdyby na ně tady někdo jen trochu zadupal!
Když se hoši Rychlých šípů po chvilce čekání vnořili do Stínadel za nimi, Rychlonožka se nejistě podíval za sebe přes Rozdělovací třídu na Druhou stranu. "A jéje!" usmál se Jindra. "Náš strašpytlíček má trochu nahnáno! Neboj se, Rychlonožko, všechno zase jistě dobře dopadne!"
Nikdo si však jeho utěšlivými slovy v duchu nebyl jistý - a po pravdě řečeno - ani sám Jindra. Nikdy nikdo z nich nemohl vědět, co se jim ve Stínadlech stane, co tam zažijí - a jaký bude jejich návrat!
Aby výprava Sběrače s Bratrstvem nepostřehla, že je Rychlé šípy stopují, šli chlapci rozděleně, každý zvlášť, vždy asi patnáct dvacet kroků od sebe. Nadto trochu změnili i své oblečení, aby hned tak nebyli k poznání. Typické krátké kalhoty sem do Stínadel již delší dobu nenosili - a barevné košile zakryli obnošenými teplákovými bundami. Červenáček dokonce musel nechat doma i svou proslavenou červenou čapku - a byl z toho celý nesvůj!
Občas předstírali, že se dívají do výkladních skříní, i když v nich nebylo nic zajímavého, ruce měli v kapsách a nasadili mírně klátivou chůzi, což vše bylo zvykem Vontů. Nijak se mezi sebou nedorozumívali, ale pečlivě si hleděli početné dvorečácké party, aby jim nezmizela z dohledu - a pohotově se vždy kryli ve výklencích vrat i za stojícími povozy, když se někdo z ní mimoděk poobrátil dozadu.
Dvorečáci s Bratrstvem postupovali jinak, ale celkem bezstarostně, občas někdo něco zavolal, nebo i jen tak z pouhé dobré pohody zahalekal - aby bylo zřejmé, že někam jdou, za nějakým určitým cílem, že nejdou jenom na pouhou toulku Stínadly! Tu a tam se někde zastavili, to zejména na rozhraní uliček či u nějakého průchodu, chvíli zaváhali kudy se dát - a zase nasadili své tempo.
Stínadelské zvony se ještě nerozhlaholily - ale podzimní soumrak se tady v tom bludišti zase začal snášet do ulic brzy. Rychlé šípy to ovšem jen uvítaly, milosrdné přítmí je skryje před náhodným pohledem Dvorečáků a Bratrstva. Již se i odvážily přiblížit se k sobě na menší vzdálenost, ba i tlumeně něco na sebe vzájemně zavolat.
Tak je sledovaná parta táhla za sebou jako stíny přes různá místa, z nichž leckterá chlapci poznávali ze svých četných dřívějších cest sem. Prošli i kolem ústí do náměstíčka Myší past, kde kdysi osvobodili zajatého Jirku Rymáně, několikrát narazili na odkryté koryto Černé vody - a také se domnívali, že tady někde blízko by měla být klubovna Rezavých klíčů. Jestlipak se ta partička ještě drží pohromadě?
Jakže se jmenovali ti tři kluci? Ryška, Křivák - - kdo byl ten třetí? Nikdo z Rychlých šípů si teď zatím nemohl na jeho jméno vzpomenout. Ale to nebylo ani trochu důležité! Teď hlavně jen neztratit Dvorečáky a Bratrstvo v tom šeru z dohledu! Občas jim v mlze už už zmizeli, ale jejich hovor i občasné Bohoušovo pokřikování neomylně naznačovaly, kde výprava právě je.
Ulice, zákoutí a plácky se jim zdály pořád víc a více známější - až posléze nebylo pochyb: vždyť tudy někudy brousili při své předchozí výpravě - pozor - tady někde to bylo, tady se za nimi tehdy vydala ta vontská tlupa, která je hnala - zřejmě záměrně - až do zajetí v Opuštěném dvoře!
Ale co tady proboha pohledávají Dvorečáci a Bratrstvo? Zbláznili se? Nebo už zapomněli, co tady prožili, že sem jdou znovu jako berani a přitom tak bezstarostně, beze strachu, jako by byli někde u nich ve Dvorcích, nebo na klidné a bezpečné Druhé straně?
Ale zdálo se, že Dvorečáci, vedení Tondou Plíhalem, jdou sem skutečně úmyslně, cílevědomě, na určito - - a když konečně opravdu dorazili až k bráně, vedoucí do Opuštěného dvora, zatajil se v Rychlých šípech dech.
Štětináč sebevědomě zabouchal na bránu, za kterou se ozýval nějaký hovor - a hned potom vzalo Dlouhé Bidlo na ramena Bohouše, aby se přes bránu podíval, zda uvnitř dvora někdo je. Ten toho ale asi moc neviděl, protože brána svým horním okrajem sahala až téměř ke stropu průjezdu, ale přesto za chvíli tlumeně zavolal: "Jo - - to jsou oni - jsou tam - tam vzadu!"
Brzy potom se otevřela ve zdi domu vedlejší vrátka, kdosi z nich vyhlédl a Rychlé šípy spíše jen slyšely než viděly, co se potom dělo.
Ten, kdo otevřel postranní branku, vykřikl zhurta: "Co tady chcete?
Proč tu boucháte na vrata?"
A Tonda Plíhal odpovídal skoro pokorně: "My jsme ta parta ze Dvorců a z Druhé strany - víš - jak jsme tu byli v sobotu zajatí s Rychlými šípy - - my vám o nich jdeme něco říct - - a něco vám od nich taky neseme - - a kdybyste chtěli, tak bychom s vámi spolupracovali - a - a - možná vám budeme dost užiteční - a - a - " Vont ve vrátkách se pohrdlivě uchechtl a řekl: "Hm - no pojďte se mnou - Dabinel je zrovna tady, tak se třeba něco uradíme . . ." Na tato slova Dvorečáci s Bratrstvem váhavě vešli do dvířek a ta se za nimi zabouchla. Rychlé šípy zaslechly i otočení klíče v zámku - - a mírně je zamrazilo.
Ale vzápětí Mirek zašeptl: "Rychle zpátky! Oběhneme dvůr do té uličky, co do ní vede okno z domu se znakem raka! Tady nic neuslyšíme!"

Rozeběhli se tam tichým rychlým tempem - byla škoda každé vteřiny. A Mirek je cestou seznamoval se svým plánem:
"Vlezeme dovnitř domu tím oknem s vylomenou mříží - a proplížíme se až ke vchodu do dvora, tam snad uslyšíme a uvidíme víc!"
Byl to velmi odvážný plán, ale hoši teď v běhu o jeho nebezpečenstvích příliš neuvažovali. Hlavní je, aby se dověděli, co o nich Plíhalovci Dabinelově partě chtějí povídat - a co že jim to nesou - a dokonce od nich, od Rychlých šípů!?

13 Dvorečáci dostávají těžký úkol

Blok starých barabizen, v jehož středu se rozkládal Opuštěný dvůr, nebyl příliš veliký, a tak se Rychlé šípy dostaly do uličky za protilehlými domy snad ani ne za dvě minuty běhu. Bylo ještě natolik světlo, že ihned objevily dům se znamením raka, které bylo ostatně i zde z ulice nad jeho uzamčeným vchodem - a také známé okno s vylomenou mříží. Ani pod ním nemusela být ta dvě křídou nakreslená kolečka . . .
Mříž dosud držela v okenním otvoru jen tak zlehka, jak ji tam v sobotu při útěku kvapně zarazili, aby se hned nepoznalo, kudy že uprchli! A tak jako tehdy jejich útěk z domu, i teď jejich dobrovolný návrat sem dovnitř byl dílem několika okamžiků. Jindru přitom napadlo, jak se Mirek ještě před několika dny zaklínal, že sem už nikdy nepůjde, ani kdyby tu byly bedny plné zlata - - a ejhle, už sem lezou do té lví jámy zase!
Když Mirek zvnitřku za sebou zlehka nasazoval zase mříž, aby neprozradila náhodnému chodci venku, že je někdo uvnitř, hoši se opatrně vydali průchodní chodbičkou domu k protilehlým dveřím na dvůr. Mirek je brzy doběhl. A to už - skrytí za chatrnými dveřmi - slyšeli hovor Plíhalovců s Vonty v plném proudu.
"Můžeme vám být moc užiteční!" opakoval Tonda Plíhal skoro doslova to, co řekl už v malých dvířkách. "Řekněte si jen, co chcete vědět od nás ze Dvorců nebo z Druhé strany, nebo o těch Rychlých šípech a všechno vám tam vypátráme - a přijdeme vám to říct!"
"Potřebovali bychom od vás spíš různé služby tady - ve Stínadlech - víte - všelijaké práce, věci, které my sami dobře dělat nemůžeme - protože nás tady každá parta zná . . . i dospělí nás znají - - ale když vás přitom někdo chytí, nesmíte říct, že jsme to od vás chtěli my!" rozvážně mluvil Dabinel. "My se jako neznáme - nikdy jsme se jako neviděli - - nikdy jsme spolu jako nemluvili - rozumíte?"
"Ano, rozumíme!" odpověděl rozechvěně Tonda Plíhal. Snad se radoval z toho, že navázali styky s jednou stínadelskou partou - to budou pane zprávičky pro Sběrače, kam se hrabe TAM-TAM - ale možná také, že jej vyděsilo, do čeho se to zaplétá, uvažuje - a že snad tak daleko ani nemínili jít . . .
"A říkali jste prý tam u brány, že nám chcete něco říct o těch Rychlých šípech - a něco že jste nám od nich dokonce přinesli!?"
ozval se zase naléhavý hlas Dabinela.
"To je pravda!" promluvilo teď Dlouhé Bidlo, "chceme vám říct, kudy v sobotu odsud ze zajetí vzali draka - - vylomili mříž tady někde v domě se znamením raka - dokonce to i napsali v tom svém TAM-TAMU . . . to je takový časopis, co v něm vykládají ty svoje rozumy o Stínadlech - - a o vás, Vontech - víte - a my vám to jeho první číslo přinesli! To je ta věc od nich!"
"A je dokonce tištěný na papíru, co tady při svém útěku někde sebrali!"
smočil si Štětináč. "I to se tam píše! Tak tady jen vlastně vidíte, jaká je to banda, ti Rychlošípáci!"
Po těchto zrádných odhaleních nastal na dvoře mezi Vonty šum.
Ale Rychlé šípy to vyvedlo z míry a pozdě litovaly, že do TAM-TAMU neprozřetelně napsaly o té mříži! Teď by se nemusely bát, že sem na ně Vontové ze dvora vtrhnou, jestli je napadne mříž si prohlédnout!
Ale kdo by si byl při psaní TAM-TAMU pomyslel, že sem do toho domu hrůzy půjdou ještě jednou někdy znovu?
Ze šumu a hluku tam venku ve dvoře také už náhle zaletěl až dovnitř domu výkřik: "Ta mříž - to je přece hrozně nebezpečné - - tou by se sem na nás leckdo mohl dostat! Pojďme se tam podívat!"
Šum se změnil v souhlasný ryk, ale vzápětí ho utišil velitelský hlas Dabinela: "Tady zůstanete!! Jen Vyklif, Olín, Slůně a já se tam půjdeme podívat! Hned jsme zase zpátky!"
"Proboha - - co teď??" šeptl Jarka za dveřmi. Ale Mirek už velel: "Rychle zpátky, schováme se někde tady - snad nahoře v patře . . ." Rozeběhli se od dveří zpět tmavou chodbou, ztratili se ve tmě jeden druhému - bylo to tak neočekávané, že sem Vontové vtrhnou, že na nějaký plán úkrytu nebylo ani pomyšlení. Kdosi z Rychlých šípů se zřejmě rozběhl po dřevěných schodech kamsi nahoru, ale schody tak skřípaly a vrzaly, že zůstal asi někde uprostřed nich ve tmě.
Červenáček s Jindrou vrazili do jakýchsi otevřených dveří, vedoucích z chodbičky doleva - a teprve později si uvědomili, že je to tatáž místnost, kde v sobotu nalezli balíky starých pozvánek a jiných papírů. Teď se každý z nich ve strachu před prozrazením vmáčkl pod jeden stůl s plnými bočními výplněmi. Byly to asi nějaké staré kancelářské psací stoly či kýho výra. Jindra stačil ještě za Červenáčkem přirazit ke stolu trochu židli, či spíše jen zpuchřelé trosky židle - a čímsi podobným zatarasil i příchod k sobě.
A to už tu bylo plno hluku, hovoru, dupot, také nějaká baterka kdesi svitla - a chlapci slyší Dabinelův hlas: "Tak tady někde by to mělo být! Vylomená mříž! No to se povedlo!! Vyklife a Slůně, postaráte se o její zacementování do zdi - ty Rychlé šípy - jak se zdá - jsou všeho schopné a budou sem chtít přijít třeba někdy znovu!"
"Uděláme to hned zítra!" odpověděl čísi hlas. Pak nastala chvíle ticha. Jen vzdalující se kroky naznačovaly, že Dabinel se svými kumpány si razí cestu chodbou plnou všelikého haraburdí a že hledá, či snad už je v místnosti s okny do ulice a že snad už ohledává vylomenou mříž. Snad to byla jen krátká chvilka, ale Rychlým šípům v jejich úkrytech se zdála k nepřečkání. Kroky se pak vracely a opět zazněl Dabinelův hlas: "A kde jsou ty papíry, co na nich tisknou ten svůj Tady-Tady, nebo jak se to jmenuje?" To už hlasy zase sílily, Vontové se vraceli od vylomené mříže asi zpět. Baterka

opět zasvitla. Jindra i Červenáček umírali strachy ve svých nedostatečných skrýších pod stoly, ale to vše ještě nebylo nic proti tomu, co mělo přijít!
Ozvalo se zase vrzání různých otvíraných dveří, pak se nečekaně náhle rozletěly dveře do místnosti, kde se skrývali. Baterka v čísi ruce objela svým světlem všechny stěny, její zář dopadla na stoly - a vtom již kdosi z Vontů vykřikl: "Tady jsou!!"
Jindra už už chtěl zpod stolu vyrazit ven, hodit mezi Vonty židli, kterou svůj úkryt až dosud maskoval a prchnout - ale naštěstí se zpozdil o vteřinu - a ta byla jeho i Červenáčkovou záchranou.
Neboť hlas pokračoval: "Podívejte se - tady jsou ty balíky papírů - vidíte je? Z těch by bylo asi těch jejich tamtamů - no, už se to těm Rychlošípákům nepodaří, aby si odsud ještě nějaké odnesli!"
Jindra i Červenáček si oddychli, byli alespoň na chvilku zachráněni.
Výkřik "Tady jsou . . .", patřící balíkům papíru, jim vyrazil na čele kapky studeného potu. Záře baterky ještě chvíli pobíhala po stěnách místnosti, po stropě i podlaze a po starých židlích a stolech. Ale po chvíli, jež se jim zdála být věčností, Vontové vyšli ze dveří ven, když zběžně prohlédli balíky papíru, pro ně bezcenného. Za dvě či tři minuty byl v domě zase už klid a hlasy Dabinela a jeho nohsledů se ozývaly jen slabě ze dvora.
To už byly Rychlé šípy zase ze svých úkrytů venku na průchodní chodbě domu. Všichni byli ještě rozechvělí přestálým strachem z prozrazení, ale již opět připravení sledovat děj i hovor na dvoře. A slyšeli tam věru věci velmi důležité!
"Tak podívejte se - " mluvil Dabinel, "tady někde ve Stínadlech je zahrada, obehnaná vysokou zdí se tří stran, něco asi jako tenhle Opuštěný dvůr - jak jste ho vy nebo ty Rychlé šípy pojmenovali. Ze čtvrté strany jsou nějaké baráky. A ta zahrada - jistě jste o ní slyšeli - je svatyně Uctívačů ginga!"
"Jak bychom neslyšeli!" vyhrklo Dlouhé Bidlo. "Vždyť tam se Rychlé šípy poprvé setkaly a servaly s tím strašidlem Širokem - psaly o tom tenkrát v TAM-TAMU. To muselo být hrozné!"
Někdo z Vontů se uchechtl a Dabinel ledově poznamenal: "No - vy jste o tom jen četli, tak pro vás to tak hrozné být nemohlo! Či jste měli strach už jen při tom čtení?" Jeho hlas se stal zřetelně výsměšným i zklamaným, ale přece nelítostně pokračoval: "A teď si představte, že vy do té svatyně Uctívačů ginga půjdete! Ať tam bude, co tam bude! I kdyby tam bylo deset Široků!"
"Deset Široků . . ." vyjekl v hrůze Bohouš - a Dlouhé Bidlo zkomíravým hlasem roztřeseně zašeptlo: "Do svatyně - - do svatyně Uctívačů - - deset Široků - - a co tam budeme dělat??"
"Hned vám to vysvětlím!" pokračoval Dabinel. "V té zahradě - tedy v té svatyni, jak tomu Gingaři říkají, roste strom. Jmenuje se gingo. Je to moc vzácný strom, nikde jinde tady neroste - nikdo o jiném aspoň neví. A listy z něj jsou takovým poznávacím znamením, něco jako legitimace, pro každého Uctívače ginga. Kdo ten list ztratí, je chudák - nedostane nový - a musí z party vypadnout! No - - a my potřebujeme - my chceme - víte - jak bych vám to řek' . . . my zkrátka chceme, abyste tam šli - - a - - a - ten strom podřezali!"
Po vyřčení tohoto podivného, nebezpečného a nedobrého úkolu nastalo napjaté ticho. Až po chvíli mlčení zavřískl Bohouš: "Jóó - ale my nemáme pilu!" Několik Vontů se po této dětské výmluvě posměšně rozchechtalo a Tonda Plíhal sám cítil, jak Bohouš jejich partu darmo zesměšnil. A tak hned zachraňoval situaci: "O to by nebylo, pilu seženeme - ale spíš se jedná o to, jak se do té svatyně k tomu gingu dostat - a jestli nás někdo neuvidí - nebo neuslyší - a - - a - a taky mě napadá, že byste tam měli jít radši vy - ne? Vy to tam přece všechno znáte, my vlastně ani nevíme, kde ta svatyně je - !"
Dabinel začínal být netrpělivý. "To víte, že bychom tam šli raději sami, než tam poslat vás, takové strašpytly!" rozkřikl se zlobně. "Ale nás tam v okolí kdekdo zná - a kdyby se rozneslo, že jsme to gingo podřízli my, tak máme na krku válku se všemi Uctívači ginga - a tu si zatím nemůžeme dovolit. Máme jiné starosti! Tak co - půjdete tam? Uděláte to? Jestli ne - tak jste tady vlastně docela zbyteční a - -" "Ano - uděláme to!" zašeptalo se zoufalou odhodlaností Dlouhé Bidlo tak slabě, že je Rychlé šípy za dveřmi domu jen sotva slyšely.
A Bohouš, povzbuzený Dlouhým Bidlem, dodal rozšafně: "Buďte bez starosti! Já už na to dohlídnu!" Velkohubost tohoto mrňouse několik Vontů zase rozesmála.
"Nakreslím vám zhruba plánek, jak se odtud do svatyně dostanete!"
pokračoval Dabinel, usmířený trochu slibem Dlouhého Bidla a čmáral něco ve svitu baterky na list papíru, vytržený z notesu.
"Taky vám napíšu názvy ulic v okolí tak, jak jsou na tabulkách na domech - my je jmenujeme většinou jinak! A strom v zahradě - teda v té svatyni - už najdete sami! Rychlé šípy se tam kdysi dostaly po žebříku u svítilny, přes vysokou zeď. Jestli tam ten žebřík ještě je, tak byste měli po starosti . . ."
"A kdy tam máme jít?" zeptal se malomyslně Tonda Plíhal. "Do kdy to chcete mít hotové?" V duchu už viděl všechny ty potíže, jež s úkolem souvisejí . . . jak se například jen dostat dolů ze zdi v zahradě, kde druhý žebřík na ně určitě čekat nebude? A jak zase zpátky přes zeď bez žebříku do ulice? A neuvidí je Uctívači ginga? Šli sem k Dabinelovcům s nejasnými plány na nějakou spolupráci, aby o ní mohli psát ve Sběrači, a aby se proslavili. Ale tohle nečekali - dostali úkol hned napoprvé nad své síly! Už však nemohli couvnout - leda by jej slíbili vykonat, ale nikdy se o něj nepokusit a Dabinelovcům už nikdy nepřijít na oči!
"Jděte si tam, kdy chcete!" vyštěkl Dabinel, "jenom ne v úterý a v sobotu, to je tam Uctívačů nejvíc! A teď vám tady ještě napíšu takové prohlášení, že jste našimi spolupracovníky - a kdybyste někde narazili na naše lidi, tak jim to prohlášení ukážete, rozumíte, a oni vás nechají na pokoji a poskytnou vám i doprovod k vám domů - a vůbec veškerou pomoc!"
Při těch slovech trhal už druhý list z notesu a něco na něj psal. Pak list podal Tondovi Plíhalovi a s neskrývanou netrpělivostí řekl příkře: "Tak - a teď ale už vypadněte - už jste tu moc dlouho - a my máme ještě hodně věcí, o kterých

se budeme radit!"
"Ano - i my jsme tu už dost dlouho . . ." zašeptl Mirek v chodbě k hochům. "Pojďme - zmizíme zpátky do ulice tou mříží, snad se nám ještě podaří dostat se dnes k tomu záhadnému Rejholcovi, co toho tolik ví! To je pro nás teď důležitější - a máme poměrně ještě dost času k jeho hledání!"
Po špičkách se dali na cestu tmavou chodbou na opačnou stranu domu, do místnosti s vylomenou mříží v okně. Když míjeli dveře místnosti se složenými balíky starých tiskopisů, poznali ji spíše jen čichem než zrakem. Byla zde již úplná tma, ale z místnosti se linul pach ztuchlého papíru, ležícího dlouho ve vlhku.
"Himbajs - papír!!" vyhrkl potichu Rychlonožka. "Nevezmeme si zase? Pojďte - popadneme každý zase jeden balík a poletíme!"
Jarka mezitím už duchapřítomně vrazil do místnosti, Jindra tam vběhl za ním a vynesli dohromady pět balíků. Pro každého jeden!
"Stejně jsme tu pro něj dnes už naposledy!" usmál se Mirek. "Zítra už tu bude mříž třeba spravená . . . neměli jsme o ní v TAM-TAMU psát! Toho vchodu sem bude škoda!"
Protáhli se tiše a pružně okenním otvorem, vděčně přitom vzpomínajíce neznámého dobrodince z Dabinelovy party, který jim o něm při jejich zajetí zde nepřímo pověděl.
A pak se už jen nořili dále do stínadelského bludiště, v místa, kde předtím ještě nikdy nebyli. Jen toho Rejholce nalézt - a něco se od něho dovědět - u Jóviše, to by byla dnes úspěšná výprava sem, kdyby se to podařilo!
Do rychle se šeřících uliček se vevalilo hřmění Zlaté svaté, Velkého Dominika, Dunivé Kateřiny, Černého kapucína - a Rychlonožka tvrdil, že slyší i Umrlčí prst . . .

14 Výměna tajemství

Balíky papíru Rychlým šípům velmi překážely. Při chůzi si je hoši přendávali ustavičně z jedné ruky do druhé, byly dosti těžké, klouzaly jim, když je drželi v podpaží a skoro až litovali, že je s sebou vůbec brali. Ale v každém balíku bylo dvě stě padesát listů papíru, a tak si pro útěchu vypočítávali, kolik TAM-TAMU že z nich bude možné vyrobit!
Přestali potom hovořit, protože přicházeli zase již do hustě obydlených uliček a plácků, kde se mezi dospělými chodci Vontové jen hemžili. Několikrát se dotazovali malých děvčat, kde se zde říká V hlubinách, a pak do této uličky konečně došli. To už byla úplná tma a jen plynové lucerny ji chvílemi plašily svým žlutozeleným světlem, aby zase pohasínaly při silnějším závanu větru.
I zde bylo poměrně velmi živo, a doptat se na Vonta Vendu Rejholce nebylo příliš obtížné. Opravdu jej tady snad každý znal - - a když vyslovili jeho jméno, hned současně několik malých chlapců i děvčat jim o překot ukazovalo dům, kde bydlí.
Došli až k němu. Byl to rohový dům, podivně stavěný, s pavlačí ve výši asi druhého patra. Zrovna na ní kdosi stál a když si Rychlé šípy postavu ve tmě důkladně prohlédly, usoudily, že to není člověk dospělý.
"Halóó - " zavolal k postavě vzhůru Mirek tlumeně, "hledáme Vendu Rejholce! Nevíš snad, kde - - " "To jsem já!" odpověděl Vont nevrle. "Kdo jsi - a co mně chceš?" Mluvil jen k Mirkovi, ostatní chlapci Rychlých šípů stáli roztroušeni opodál a on nevěděl, že patří k sobě.
"Nemohl bys sejít dolů sem na ulici?" vyhnul se přímé odpovědi Mirek. "Chtěl bych se tě na něco moc důležitého zeptat!"
"Tak počkej dole!" zaznělo neochotně z pavlače. Za chvíli se ozvaly z otevřených dveří domu váhavé kroky a pak se ve dveřích objevil Vont zarputilého výrazu v tváři, mrzutý a podezřívavý.
Když spatřil ostatní Rychlé šípy, jak se mimoděk přibližují k Mirkovi a tedy i k němu, bleskurychle uskočil zpět krok do domu. Ale Mirek jej upokojil: "To jsou moji kamarádi - patříme k sobě - a nemáme žádné zlé úmysly!"
Klidný Mirkův hlas i slušný zevnějšek všech Rychlých šípů Vonta zřejmě uklidnil. Postoupil zase o krok vpřed, nevrlost z jeho tváře poněkud zmizela a on teď vypadal spíše zvědavě než nějak nepřátelsky.
Ale jeho řeč byla nadále urputná.
"Tak co je!?" vyštěkl na Rychlé šípy. "Co se chcete zeptat? A kdo jste? Nikdy jsem vás tady neviděl!"
Než mu mohl někdo z Rychlých šípů ale něco povědět, uskočil náhle od nich, jakoby uštknutý hadem a vykřikl nebezpečně nahlas: "Ale - už vím - viděl!! Viděl jsem vás! Vždyť vy jste Rychlé šípy!!"
Z jeho hlasu zněl hněv a nelibost, zřejmě nad troufalostí této pětice chlapců, kteří sem do Stínadel nepatří - a přece jsou tady a dokonce si dovolují něco si s ním začínat!
"Ano, jsme Rychlé šípy!" potvrdil klidně Mirek. "A co je na tom špatného? Nejsme snad přátelé Žlutého květu? Nepomohli jsme snad celým Stínadlům tím, že jsme objevili a vám - Vontům - předali první vaši kroniku a ježka v kleci?"
"Co bylo - to bylo - ale teď už to není!" ukusoval Rejholec zlobně.
"A jestli vy jste přátelé Žlutého květu - tak já jsem zase jeho odpůrce - rozumíte - já - já jsem - - " přerušil náhle svou řeč, sáhl do kapsy pro malé destičky a z nich vytáhl list ginga. "Znáte tohle?" zeptal se významně.
"Gingo!" vyjekl Rychlonožka. "Jak bychom neznali!! Ty jsi - ty jsi Uctívač ginga!"
"Ano!" kývl pyšně Rejholec. "Já jsem Uctívač ginga!! A kdo je přítelem Žlutého květu - je nepřítelem naším, abyste to věděli!
Hleďte zmizet, než zavolám naše lidi - a nikdy sem už nechoďte!"
Nic horšího se Rychlým šípům nemohlo stát, než že Rejholec patří k Uctívačům ginga! A že se mu dokonce ohlásili jako přátelé Žlutého květu. Ten, od něhož se chtěli tolik dovědět - bude teď před nimi držet jazyk za zuby - a je po všem pátrání!
Rejholec se už zpola obrátil do dveří domu, viditelně s nimi nechtěl ztrácet už ani slovo. Ale Jarku napadla spásná

myšlenka a začal s Rejholcem vyjednávat: "Počkej - počkej přece!" pravil k němu naléhavě. "S tím naším přátelstvím k Žlutému květu to není tak žhavé, jak si myslíš! Pomohli jsme mu kdysi k vedoucímu postavení ve Stínadlech, to je pravda - ale tím vše skončilo - my jsme u něj od té doby pak už ani nebyli - a ostatně teď se stejně pořád všude říká, že se u Žlutého květu něco stalo, něco nedobrého, že se tam děje - a že se brzy rozpadne!"
"To teda je pravda!" vybuchl vášnivě Rejholec, "- a Velké Vontství připadne skoro určitě nám, Uctívačům - máme už všude tolik ulic, co jsou s námi - Tovaryšská, Na bidýlku, V tunelu, U tří nosů, Myší past, Ve zjeveních - - tam všude jsou pro nás - a budou nás volit, až dojde u Jakuba k hlasování! I Modrá hvězda se s námi třeba spojí!" Rozohňoval se víc a víc - a zloba v jeho hlase ustupovala nadšení nad očekávaným vítězstvím jeho party.
"Znáš Dabinelovce?" zeptal se Jarka.
"Pche - - " ohrnul opovržlivě Rejholec spodní ret. "Jak bych neznal! Taky jedna parta, která se žene za ježkem v kleci a za Velkým Vontstvím! Ale sklapne jim právě tak jako těm ostatním!
Nejdřív ale musíme rozbít Žlutý květ. A pak ty další!"
"A nechtěli byste začít u těch Dabinelovců?" dorážel Jarka cílevědomě.
"Máme o nich jednu zprávu, která by vás mohla moc zajímat!"
Mirkovi a ostatním začínalo svítat, kam Jarka míří. Také Vont ihned zbystřil sluch a vykřikl dychtivě: "No - a co to je? Tak to vyklop!"
Ale Jarka se nedal. "Něco za něco!" usmál se. "Ty prý něco víš o Žlutém květu - my víme něco o Dabinelovcích, vašich odpůrcích. A dokonce něco, co se velmi týká právě vás, Uctívačů! Řekni nám o tom, co se stalo, či co se má stát u Žlutého květu, my ti za to zase řekneme naše tajemství o Dabinelovcích!"
Rejholec se zatvářil trochu nerozhodně, ale touha dovědět se něco o piklech Dabinelovců vůči jeho Uctívačům zvítězila. "Dobrá!"
přisvědčil váhavě a přece dychtivě. "Máte pravdu, něco za něco!
Řekněte mi teda všechno, co o Dabinelovcích víte - a pak budu mluvit zase já!"
"Co když nám pak ale nic neřekneš!" vmísil se do řeči Mirek.
"Ale řeknu - nebojte se!" ubezpečoval Rejholec. "Nemám důvod brát před vámi v ochranu Žlutý květ. Vždyť to jsou naši odpůrci. Tak už jen mluvte! A pojďte se mnou radši sem do domu za dveře, venku by mohl poslouchat třeba někdo od Dabinelovců! Brousí jich tu dost kolem, i když jim tyhle ulice nepatří!"
Vešel dovnitř domu a Rychlé šípy za ním. "Co to nesete?" zeptal se přitom mimochodem, bez zvláštního zájmu, a kývl hlavou k balíkům, jež Rychlé šípy držely v rukou i v podpaží.
"Papíry!" odvětil stručně Mirek a Rejholec se už dále neptal, jaké papíry a na co a kde je vzali. Zřejmě sem ještě nepronikly zprávy z prvního čísla TAM-TAMU, tištěného na papíru ze Stínadel.
V domovní chodbě bylo vlhko a chladno. U stropu svítila slabá žárovka. Zvnitřku domu sem schodištěm páchla spálená cibulka a nějaký tuk. A tady Mirek převzal slovo a vylíčil Rejholcovi vše, co Dabinelovci na svatyni Uctívačů ginga chystají - strom že se má porazit - - a úkol že svěřili partě jakéhosi Tondy Plíhala ze čtvrti Dvorce, aby v případě prozrazení to nebylo na nich, na Dabinelovcích.
Rejholec chvílemi zuřil nad jejich ničemným plánem, pak si zase radostně mnul ruce, že se tuto zprávu dověděl, ale pojednou se zamyslel, podíval se zkoumavě na Rychlé šípy a řekl: "No - a - a - je to pravda? Nevymysleli jste si to všechno? Jak mi dokážete, že je to pravda?"
"Musíš nám věřit!" odmítl Mirek jeho podezření a obavy. "My ti taky musíme věřit, co nám ty teď řekneš o Žlutém květu!"
Rejholec se tvářil zase nerozhodně, ale Jarka ho ubezpečil ještě dalším vývodem: "Ti Dvorečáci dostali od Dabinela celý plánek, jak se do svatyně dostanou - jsou tam i názvy ulic - jestli znáte Dabinelovo písmo, tak máte v plánku doklad, že jsme mluvili pravdu. A Plíhal dostal od něj dokonce list papíru s jeho podpisem a s výzvou, aby jeho partě každý Dabinelovec pomáhal. Možná že vám tu výzvu i plánek seženeme - zatím ovšem ještě nevím jak - ale pak nám už jistě uvěříš, i se všemi Uctívači, když Dabinelovo písmo uvidíte na vlastní oči!"
"Ano - to by bylo báječné!" radostně uvažoval Rejholec. "Takhle nám ti lotři můžou všechno zapřít - ale kdybychom jim ukázali ten plánek a tu výzvu, psané Dabinelovou rukou, zapírat by pak už nemohli.
A to by jim zlomilo vaz. Naše pomsta by pak byla hrozná!
Tak se vynasnažte ta lejstra opatřit a přinést. Dokud je nebudeme mít v rukách, nesmíme na ně s obviněním jít! Tak, ale teď je řada na mně, abych vám zase já pověděl, co chcete vědět vy!"
Zavedl Rychlé šípy ještě hlouběji do chodby domu, až skoro ke dveřím na dvůr, kde se otvíral černý otvor s neosvětleným schodištěm do sklepa.
A zde pak, ve sklepním ztuchlém pachu jim vylíčil podivnou příhodu, nevysvětlenou zatím, záhadnou - a pro Rychlé šípy obzvláště vzrušující. Událost se týkala Vládi Dratuše, snad nejmladšího Velkého Vonta, jakého Stínadla kdy měla, chlapce mimořádně dobrého, ušlechtilého, jakých bylo ve Stínadlech málo - a nadto dobrého přítele Rychlých šípů. Tomuto chlapci hrozilo nějaké veliké nebezpečí, mělo se mu něco velmi zlého stát, nebo se mu to snad již dokonce stalo. Ale co to bylo? Co to vše mělo znamenat?

15 Co promluvil mrtvý?

Vont Rejholec začal své vyprávění nerozhodně a zvolna, s četnými přestávkami, jako by se rozpomínal na to, co věděl. Ale čím dále hovořil, tím byla jeho řeč plynulejší a rychlejší - hlas se mu chvěl občas vzrušením, někdy jej zesiloval, jindy zase tlumil až do tajemného šepotu.
A vypověděl Rychlým šípům vše, co zřejmě od kohosi asi sám vyslechl - a byl to příběh věru tak neobyčejný a tak

zvláštní, že Rychlé šípy chvílemi až v zádech mrazilo!
Začínal tím, že kdysi večer přišel na schůzku Žlutého květu nějaký Vont, který k němu nepříslušel. Schůze se konala - jako vždy - v rozlehlé kůlně, na plochém nákladním koňském povoze, Rychlým šípům tak dobře známém z letošního slavného jara, i kolem něho.
Bylo zde asi dvacet členů Žlutého květu. Většinou náčelníci ulic, které ke Žlutému květu patřily.
Příchozí neznámý Vont si všechny změřil pohledem a pak se zeptal: "Je tady Dratuš, vedoucí Žlutého květu?"
"Ano!" řekl Vláďa Dratuš, "Jsem tady! Co mně chceš?"
"Já ti nechci nic! Ale venku je někdo, kdo s tebou chce nutně mluvit - a to o samotě!" odpovídal chladně příchozí.
Na ta slova se prý Vláďa Dratuš zatvářil trochu nejistě a znepokojeně, jako by snad už něco nedobrého očekával. K tomu se ještě náporem prudkého větru s hlomozem náhle rozevřela nezabezpečená vrata do kůlny a studený proud vzduchu vnikl dovnitř, až petrolejové lampy na voze zablikaly.
Zvenčí - ze dvora - se sem šklebila černá večerní tma. Kdosi ze Žlutého květu, sedící blízko vrat, vyskočil a prudce je zavřel - a zastrčil závoru.
Cizí Vont se prý trochu posměšně usmál, ukázal k vratům a prorocky významným hlasem zvolal: "Vladimíre Dratuši! Vladimíre Dratuši! Ani deset takových závor tě nemůže uchránit od toho, co se má stát, když mrtvý promluvil!"
Tato podivná slova neznámého Vonta všechny přítomné nepříjemně rozechvěla. Ale Vláďa Dratuš se zdál být úplně poděšený, rozrušený - chvíli také opravdu nevěděl, co na ně říct. Až po chvíli se vzmohl na váhavě pronesená slova: "Mrtvý že promluvil? Co to má znamenat? Nerozumím tomu - - " Pak se trochu vzpamatoval a už rázněji a rozhodněji vykřikl: "Já nikam ven nepůjdu! A jestli mi někdo něco chce, tak ať jde sem!"
"Venku o samotě by se ale líp hovořilo! Rozmysli si to!" naléhal cizí Vont.
Všichni přítomní viděli, jak je Velký Vont opravdu rozrušený, nelibě nesli přerušení schůze příchodem neznámého - a začali proti němu zlobně povykovat. Ale on stál pevně proti všem, jistý si svou záhadnou záležitostí - a jen čekal, jak se Dratuš rozhodne. Ale bylo zřejmé, že ten ta žádnou cenu nechce vyjít z kruhu svých přívrženců tam ven do té větrné tmy - a tam čelit něčemu hroznému, čemu nikdo nerozuměl.
"Ne - - ne - !" volal rozechvěně. "Nepůjdu! Nikam nepůjdu!
Ať ten tvůj někdo je kdokoliv a má pro mě zprávu jakoukoli, já ven nepůjdu! Ať přijde on sem!"
Neznámý Vont pak už nic neříkal, jen neznatelně pokrčil rameny a obrátil se k zavřeným vratům. Chvíli zápolil se závorou, ale brzy se mu podařilo ji otevřít a on vyšel ven do tmy. Lampy na několik okamžiků zase trochu pohasly závanem průvanu.
V kůlně se ozval šum, tichý i hlasitý hovor, každý se dotazoval Vládi, zda ví, co návštěva má znamenat - a kdosi navrhoval, aby sem cizí Vont - ani ten venku čekající neznámý - vůbec nesměli.
Ale než bylo možné se uradit, vrata se znovu rozevřela a na prahu - ozářený svitem lamp - objevil se podivně a velmi odpudivě vyhlížející hubený výrostek, snad patnácti- či šestnáctiletý. V kůlně se rozhostilo napjaté ticho. A do tohoto všeobecného mlčení on vykřikl velitelsky: "Chci mluvit s Vladimírem Dratušem! Kde je?"
"Tady!" zlobně zvolal podobným tónem Vláďa. "Tady jsem!"
Cizinec zvolna a podmračeně došel až k nízkému vozu, na kterém teď Vláďa prudce povstal ze své židle - a každý cizinci ustupoval, pokud mu stál v cestě.
"Dám ti něco přečíst!" jedovatým hlasem pak pronesl neznámý.
"Jsi dost silný na to, aby sis to přečetl?"
"Pokud vím, ke čtení není zapotřebí síly!" nejistě namítl Vláďa.
"Ale je jí zapotřebí k tomu, abys unesl to, co se ze čteného můžeš dovědět!" mluvil cizinec. "A ty se dovíš mnoho!" Po těch slovech vyndal z náprsní kapsy svého velmi ošumělého a jakoby uváleného a pomačkaného kabátu nějaký papír, pečlivě vložený do průhledného obalu, Dratuš po papíru vztáhl ruku, ale cizinec papír od něj prudce odtáhl a vykřikl varovně: "To ne! To ne! Jen přečíst - ale do ruky ne!!"
Vláďa vzal z bedny, která na voze sloužila jako stůl, jednu z lamp, přiblížil si ji k očím, cizinec držel pouzdro s papírem oběma rukama těsně před ním - - a Vláďa mlčky četl.
Nikdo se nedověděl, co bylo na papíru napsáno, Vláďa Dratuš to nikomu neřekl, ani tam v té chvíli, ani kdykoli jindy později. Ale to každý věděl, že tam muselo stát něco hrozného - a že to Vláďu do- slova zdrtilo. Lampa v jeho ruce se začala třást - a jeden ze členů Žlutého květu ji musel od něho převzít, jinak by ji Vláďa snad upustil na zem. V jeho očích byl výraz strachu a zdrcení.
Četl osudné záhadné řádky z papíru snad několikrát za sebou, proto trvalo dlouhou dobu, než od nich odvrátil svůj zrak. Pak pronesl chabým hlasem: "Půjdu přece jen s tebou ven, musíme spolu hodně mluvit! Laryku, převezmi za mě zatím řízení schůzky, nezapomeň na ten Popeleční plácek, co s ním máme ty trampoty - a vyřiďte taky ten spor s partou Mustangů! Já se možná dnes ještě vrátím - ale taky třeba už ne! Nečekejte na mne, kdybych se dlouho nevracel!"
Potom seskočil z vozu a s výrazem největšího rozrušení a podivného strachu odešel s cizincem i s jeho průvodcem, neznámým Vontem, z kůlny ven do tmy. A toho večera se už opravdu nevrátil.
Na příštích schůzích Vontské rady nebo i jen Žlutého květu, pokud na ně přišel, byl a je Vláďa Dratuš jakoby vyměněný. Už to není ten klidný a vše správně rozhodující Velký Vont, je to někdo jakoby docela jiný! Jako by jednal pod vlivem někoho nebo něčeho.
A Stínadla jsou nespokojená a některé skupiny ulic navrhují nové volby, chtějí jiného Velkého Vonta - a místo Žlutého květu aby vůdčí postavení ve Stínadlech zaujala jiná parta. Naději na tuto úlohu si dělají Dabinelovci, také však Uctívači ginga, to jsou zatím nejsilnější party, kolem nich se sdružuje největší počet ulic. Ale jsou ještě mnohé party jiné, zatím menší, ale ani ty nezahálejí v tom předvolebním zápolení o získávání dalších přívrženců.
A to bylo asi vše, co Vont Rejholec Rychlým šípům vypověděl.

Řekl toho opravdu dost jako oplátku za to, že mu sdělili, co Dabinelovci chystají proti Uctívačům: poražení jejich posvátného klubovního stromu gingo!

16 Tonda Plíhal škemrá o milost . . .

Nebylo ani pomyšlení na to, aby Rychlé šípy po skončení rozmluvy s Rejholcem, ve které se tolik a tak podivného dověděly, šly ještě ke Žlutému květu, nebo snad dokonce za Vláďou Dratušem do bytu.
Jednak bylo zase již velmi pozdě a nadto ani samy zatím nevěděly, jak by se odtud do těch míst dostaly.
Také balíky papíru, pořád ždímané v podpaží, je už tížily až k zoufání. Hlavně se však chlapci nemohli dnes setkat s Vláďou po tom všem, co se od Rejholce dověděli. Musí si napřed vše velmi důkladně srovnat v hlavě, uvážit každé slovo, každý dotaz, než před Vláďu předstoupí se svou nabídkou pomocí. Bude-li nějaká pomoc možná - a co platná!
A tak se chlapci vydali z ulice V hlubinách setmělým stínadelským bludištěm ke své Druhé straně, rozrušení tím vším, co jim Rejholec vypověděl, stísnění a zamlklí. Jako ve snách míjeli ulici za ulicí, občas se dotazovali dospělých lidí na správný směr, vyhýbali se setkání s Vonty - a všichni jen toužili být doma, za Rozdělovací třídou.
Mirek v duchu spřádal úvod druhého čísla TAM-TAMU a vůbec jak tam všechny zprávy od Rejholce vypsat. O tom všem se začali pak radit druhý den ve své útulné klubovničce, když se opět sešli po šťastném včerejším návratu ze Stínadel.
"Zahajuju naši 743. klubovní schůzku!" začal Mirek poradu, "a ty, Rychlonožko, prosím tě nech Kuliferdu na pokoji, nebo bude zase celou schůzku na tebe štěkat a dorážet!"
"Tak si nemá začínat!!" odsekl Rychlonožka umíněně a udělal na pohoršeného Kuliferdu dlouhý nos. Červenáček se krátce zasmál, ale každý cítil, že dnes není ta pravá chvíle na klubovní legračení, jindy tak obvyklé a oblíbené.
"Čekal jsem, že dnes Plíhalovci vydají ve Dvorcích třetí číslo Sběrače," začal Mirek svou řeč, "aby se pochlubili, jaké že to známostí ve Stínadlech navázali, ale Sběrač kupodivu nevyšel!"
"A taky asi hned tak nevyjde!" mínil Jarka. "Mají asi hlavu ve smutku nad tím skoro nemožným úkolem, co jim Dabinel napařil!
Pcháá - vydat se do svatyně Uctívačů ginga - a porazit tam strom jako hrom - - oni, Plíhalovci a Kočičáci! K smíchu!"
"No - Bohouš slíbil, že na to dohlídne!" na oko vážně a důvěřivě poznamenal Červenáček. Všichni se usmáli, Mirek však byl trochu netrpělivý. Na stole ležela krabice s rozmnožovacími blánami a před ním stál psací stroj, který mu dnes otec dovolil sem přinést.
"My ale musíme vydat druhý TAM-TAM co nejdřív, třeba ještě dnes, když se nám to podaří!" s rozhodností v hlase pokračoval Mirek.
"Musíme Sběrače předběhnout se svými zprávami a případně tak umlčet i jeho různé výmysly. Víte přece, co o nás napsal ve svém prvním čísle!"
Všichni chlapci se pak rozhovořili o tom, co včera od Rejholce slyšeli, i co zažili v domě se znamením raka, o nemožném úkolu, který dostali Dvorečáci od Dabinela - a jak to teď jen vše do TAMTAMU vypsat, aby toho co nejvíce řekli - a přitom zase nic důležitého neprozradili napřed. To by mohlo mnohé další jednání a pátrání velmi pokazit a ztížit.
Dohodli se nakonec, že v TAM-TAMU neprozradí, jaký úkol Dvorečáci ve Stínadlech mají provést. Napíší tam jen, že je to úkol více než hrozný. Také o setkání s Rejholcem nebude ve druhém TAM-TAMU ani slovo! To proto, aby se nikdo - a hlavně ovšem Sběrač - nedověděl, odkud Rychlé šípy svoje zprávy o Vláďovi Dratušovi získávají.
A tak Mirek velmi barvitě vylíčil scénu, jak se Plíhalovci poníženě nabízeli jedné vontské partě ke spolupráci, neprozradil ale, že to byli Dabinelovci. Hlavní část TAM-TAMU vyplňovalo pak líčení o tajemné návštěvě v kůlně Žlutého květu, jak ji Rejholec vypověděl včera Rychlým šípům a která Velkým Vontem tak nepochopitelně otřásla.
"Ale my nenecháme Vláďu Dratuše padnout!" končil text druhého TAM-TAMU. "Dopomohli jsme mu k nejvyšší vontské funkci, musíme mu teď zase pomoci z jeho záhadných starostí, ať chce nebo nechce! Zdá se, že se ve Stínadlech děje něco velmi nekalého a my Vláďu Dratuše a jeho Žlutý květ musíme na vedoucím místě udržet za každou cenu v zájmu celých Stínadel! I tam musí pravda a právo zvítězit! Očekávejte naše další zprávy v příštím čísle!"
Mirek také nad záhlaví TAM-TAMU, které kreslil Červenáček prostorovým písmem, naťukal ještě z reklamních důvodů: "První číslo TAM-TAMU vyšlo nákladem 50 výtisků, toto 2. číslo vychází ve 100 výtiscích."
"A jak to vypadá, budeme muset TAM-TAMU tisknout ještě víc!"
uvažoval Mirek, když druhý dne chlapci přinášeli zprávy, že už všechny výtisky doprodali - a ještě že se na některé zájemce nedostalo.
"No - papír na něj ještě máme," smál se Jindra blaženě, "a až mít nebudeme, víme, kam si pro něj dojít! Snad tam ten Viklif a Slonbidlo, či jak se jmenovali, tu mříž ještě nezacementovali!"
Druhé číslo TAM-TAMU bylo pro Druhou stranu snad ještě větším překvapením než první. Ty zprávy! Ta strašidelná rozmluva v kůlně Žlutého květu! To bylo něco! Ale veliké zděšení vyvolal nový TAM-TAM u Plíhalovců ve Dvorcích, kam jeden výtisk Bratrstvo Kočičí pracky ihned ochotně doneslo. (Koupil jej od Červenáčka sám Štětináč a vybral si s velkou rozkoší výtisk, jehož okraje byly důkladně ohlodány stínadelskými myšmi v Opuštěném dvoře.) Ještě ten večer se dostavil do klubovny Rychlých šípů osobně Tonda Plíhal a naléhal prosebně na Mirka, aby prý "v zájmu celé Druhé strany i Rychlých šípů" nikdy v TAM-TAMU neprozradili, jaký že úkol to Sběrač od Dabinelovců dostal! Bál se totiž, že kdyby si ve Stínadlech Uctívači ginga přečetli, jaké nebezpečí a od koho jejich gingu hrozí, hlídali by si strom i vůbec celou svatyni tak, že splnění úkolu, to jest poražení stromu, by bylo pro Plíhalovce naprosto vyloučené.
Ale Mirek Tondu Plíhala odbyl velmi chladně. "Nevím, co by nám, Rychlým šípům, nebo vůbec celé Druhé straně mohlo záležet na tom, zda se ve Stínadlech dovědí, jakou špatnost to tam máte provést!
Máte strach, aby si na vás Uctívači nepočíhali - - to je to celé - jen se přiznej! A pak: vzpomeň si jen, jak jste se vy k

nám špatně zachovali tehdy v Opuštěném dvoře, když jsme vás prosili, abyste našim rodičům vyřítili, že tam musíme zůstat v zajetí až do rána!
Vzpomínáš si - viď? No - a vyhověli jste nám? Nevyhověli! Ještě jste se nám pošklebovali a měli jste radost z toho, jaké strachy o nás budou naši doma mít! A teď bychom vám po tomhle všem měli my dělat něco kvůli? Nikdy!! Napíšeme do příštího TAM-TAMU, že máte z příkazu Dabinelovců porazit strom Uctívačů ginga - a basta!!"
Tonda Plíhal stál před Rychlými šípy zkroušený, ustaraný, neboť mu šlo o mnoho. Za prvé o další spolupráci s Dabinelovci - ta by se nezbytně skončila ještě dříve, než vůbec začala, kdyby TAM-TAM zveřejnil úkol. Že se TAM-TAM do Stínadel určitě dostane a že ho tam horlivě čtou a zkoumají všechny vontské skupiny, to bylo více než jisté! Za druhé by se Plíhalovci již nikdy více do Stínadel nesměli ani odvážit - a o čem by psali ve svém Sběrači?
Náhle však Jarku něco napadlo. Vzal Mirka do rohu klubovny, něco mu tam pošeptal - a Mirek se usmál a přikývl.
Vrátili se pak ke stolu a Jarka k Plíhalovi pohovořil: "Tak podívej se: I když jste nám tehdy v Opuštěném dvoře nevyhověli ani v tom nepatrném přání a projevili se tím jako zlí, škodolibí a neúčinliví kluci, kteří nás nechali na holičkách v naší největší a nejzoufalejší tísni a strachu, přece jen se k vám chceme zachovat líp než vy k nám!"
Tonda Plíhal po těch slibných slovech jako by ožil. Už viděl, že má vyhráno! Že Rychlé šípy do TAM-TAMU nenapíší, co mají Plíhalovci a Bratrstvo ve svatyni Uctívačů vykonat! "Já to věděl! Já to věděl, že jste hodní kluci!!" jásal a vděčně se usmíval na všechny.
"Ale něco od tebe budeme chtít!" mírnil jeho radost Jarka.
Tvář Tondy Plíhala přelétl stín nejistoty a očekávání, ale hned se dal znovu do strojeného jásání a švitořil: "Dobrá, dobrá, jen si řekněte, co byste chtěli - - zaplatíme vám, kolik si řeknete - - no jen si řekněte, kolik chcete - - nebo vám třeba budeme dávat od každého čísla Sběrače zadarmo po deseti kusech - a vy si je tady na Druhé straně budete prodávat - - no tak jen říkejte - - mluvte přece!"
Rychlonožka urážlivě vyprskl smíchem nad možností, že by mohli prodávat konkurenční a jim nepřátelský časopis, ale Mirek teď pře- vzal slovo: "Nechceme od vás ani peníze, ani výtisky Sběrače! Ale dáš nám ten plánek cesty do svatyně Uctívačů ginga, co ti Dabinel nakreslil, i s názvy ulic a plácků kolem!"
Jindra s Červenáčkem a Rychlonožkou již začínali chápat, kam Mirek s Jarkou míří, co mají za lubem: chtějí dostat od Plíhala plánek proto, aby jej mohli předat Rejholcovi jako doklad, vyrobený Dabinelovou rukou - a od Rejholce za něj možná získat zase ještě nějaké další zprávy, či vůbec nějaké protislužby. Chápavě se začali na Mirka a Jarku usmívat - ale Tonda Plíhal zkameněl. Nadšení v jeho tváři pohaslo.
Chvíli mlčel a pak se váhavě začal vymlouvat: "No dobrá - - rád bych vám ho dal - - ale jak se tam potom dostaneme? Cesta tam je hrozně složitá - podívejte se na ten plánek sami - já ho mám tady - bez plánku tam jít nemůžeme, nikdo si ho nemůže jen zapamatovat a jít tam bez něj jenom po paměti - to jistě uznáte!"
Vylovil při těch slovech z náprsní kapsy obálku, pomačkanou i pošpiněnou a vyndal z ní plánek, na čtyřikrát přeložený. Byl tam ještě jeden jiný papír - zřejmě ten "glejt", kterým by se měla výprava Sběrače a Bratrstva ohánět před Vonty, kdyby ji ohrožovali a žádat naopak od nich pomoc. S obavou a dost neochotně podal plánek Mirkovi, ale ten již si věděl rady, co a jak navléknout dále.
"Máš pravdu!" řekl Plíhalovi uznale. "Je to opravdu velmi složitý plánek - - a toho písma na něm!! Ani já bych si ho neuchoval trvale v paměti - i když jsme kdysi dávno ve svatyni Uctívačů ginga už byli a víme tak trochu přibližně, kde asi je! Ale přece jen se to dá zařídit! Podívej se - tadyhle náš Červenáček je šikovný kreslíř! On ti ten plánek překreslí, dokonce na větší papír a mnohem jasněji - budete mít od nás plánek tedy ještě lepší než ten Dabinelův!"
"A nechtěli byste si vy nechat ten plánek od Červenáčka?" zeptal se Plíhal trochu nedůvěřivě. Vrtalo mu hlavou, proč to Rychlé šípy nenapadlo samotné! Není v tom nějaká léčka? Přece plánek jako plánek - a ten Červenáčkův prý bude ještě lepší, jak říkají! Proč si ho tedy nevezmou oni? Ale Mirek ho uklidnil: "Ne - ne - my máme rádi věci ze Stínadel - víš - jsou pro nás přitažlivé - ať je to, co je to! I třeba jen takový obyčejný plánek od nějakého Dabinela . . .!"
Červenáček již mezitím zručně a rychle plánek obkresloval - a Plíhal byl nakonec sám s jeho výtvorem spokojený. "A opravdu do TAM-TAMU o tom podřezání ginga nenapíšete - viďte?" ujišťoval sám sebe.
Všichni jej ubezpečili že ne! Mohli to klidně slíbit. Rejholec se o úkolu Plíhalovců dozvěděl od Rychlých šípů přece ústně - a ne z TAM-TAMU! Rychlé šípy tedy vůbec neporuší svůj slib. V TAMTAMU to určitě psáno nebude! Přesně, jak to hoši teď tady Plíhalovi slíbili!
Ten spokojeně vzal Červenáčkův krásný jasný plánek a s úlevou odcházel z klubovny. Ó, jak vyzrál na Rychlé šípy! Jak na ně vyzrál!
Jak to s nimi báječně vyjednal. Bylo to snadnější, než se obával! - Kdyby byl ale věděl, že nejméně jeden člen Uctívačů ginga - totiž Rejholec o chystaném podřezání jejich posvátného stromu již dávno ví!

17 Za Koňskou hlavou, za Bručounem

Teď po vyjití druhého TAM TAMU se již po celé Druhé straně všeobecně vědělo, že Velkého Vonta ve Stínadlech tíží nějaké hrozné tajemství - jen se ovšem nevědělo jaké - což ostatně nevěděly ani Rychlé šípy a zřejmě ani sám Vont Rejholec, i když toho věděl hodně!
Ale že k tomuto tajemství patří dokonce snad i nějaký mrtvý, to se přemílalo nejvíce. Nikdo samozřejmě nemohl pochopit z TAMTAMU vyčtená slova o tom, že by někde nějaký mrtvý mohl promluvit!
Snad to bylo jen takové nějaké obrazné rčení, přirovnání nebo heslo či co! Ale jedno bylo skoro jisté: že Velký Vont Vláďa Dratuš asi bude muset odstoupit, ať již dobrovolně, nebo pod nátlakem nějakých událostí.
Záhadná příhoda s cizincem v kůlně Žlutého květu se přetřásala ze všech stran, všelijak vykládala - ale určitého se nemohl dopídit ani domyslet nikdo nic!

Ve Stínadlech pak vládlo neobyčejné napětí. Jednotlivé vontské party si dělaly naděje a plány, jak získat co nejvíce náčelníků ulic i s jejich Vonty, a tak strhnout při volbách Velké Vontství pro sebe.
Všude bylo plno slibování i výhrůžek, jednání, sepisovaly se smlouvy o vzájemné pomoci i o spojení do jedné party, schůze střídala schůzi a bojovná píseň Vontů hřměla nad střechami i stříškami Stínadel i v jejich uličkách, na dvorech i v průchodech každou chvíli, od prvních odpoledních hodin až do pozdního večera.
Nechť ale probíhaly ve Stínadlech sebevětší boje o prvenství a nepřátelství mezi jednotlivými soupeřícími partami se přiostřovala každým dnem, v tom byli všichni Vontové svorní a zajedno: že jim nemá do jejich stínadelských záležitostí nikdo z jiných čtvrtí města strkat nos, psát o nich nějaké časopisy a dokonce mezi ně vnikat, pátrat a snažit se navazovat s kýmkoli nějaká jednání.
Proto také Dabinelovci by si moc uškodili, kdyby se Stínadla dozvěděla z druhého TAM-TAMU, že to jsou oni, co se bratříčkují s nějakými Dvorečáky a s nějakým Bratrstvem Kočičí pracky z Druhé strany a že jim svěřili nějaký úkol.
Naštěstí pro Dabinela i pro Vendu Rejholce a pro Rychlé šípy samotné prozíravý Mirek v TAMTAMU neuvedl, o kterou partu Vontů se jedná.
Ulice a uličky spojující Stínadla s jinými čtvrtěmi, hlavně však s Druhou stranou, ustavičně střežily dobrovolné hlídky z řad Vontů, kteří zde v blízkosti bydleli - a zle by se vedlo tomu chlapci - a snad i děvčeti - kteří by se tam odvážili bez průvodu dospělých . . .
A za tohoto všeobecného vření v celých Stínadlech a z toho plynoucího velkého nebezpečí pro kohokoli, kdo nebyl ze Stínadel, se Rychlé šípy rozhodly, že se tam znovu vydají. Musí jít za Vláďou Dratušem! Musí s ním mluvit za každou cenu!
"Nic jiného nám nezbývá, než k němu jít!" dokazoval na schůzce v klubovně Jarka. "Nikde jinde se teď už nic nemůžeme dovědět než u něj! Ten Rejholec nám už jistě řekl všechno, co ví - i toho bylo dost - ale teď se nám musí svěřit a všechno říct už jenom sám Vláďa Dratuš!"
"Kdybychom aspoň věděli, co říkal tomu našemu psaní v TAMTAMU - a jestli mu to v těch jeho záhadných starostech snad ještě třeba nepřitížilo!" povzdychl si Mirek. "Nebo kdyby sem k nám přišel zase Losna! Ten by nám už prozradil, jak tam teď situace vypadá!"
"Ten už sem ale nepřijde!" mínil Jindra. "Vždyť víte, jak dopadl tehdy, když byl u nás poprvé! To by bylo už něco víc než odvaha, kdyby se nebál přijít. Nic naplat - - jít tam musíme my - nemůžeme čekat, že nám sem někdo přinese nějaké zprávy až pod nos!"
"Ano," rozhodným hlasem pak řekl Mirek. "Je víc než jisté, že Vláda Dratuš naši pomoc potřebuje, i když se jí z nějakých záhadných důvodů brání. A Druhostraníci čekají na třetí číslo TAM-TAMU!
Proto tam půjdeme děj se co děj, ať je to nebezpečné sebevíc!"
Všichni s jeho řečí souhlasili - i Rychlonožka usykl svoje pokrytecké "To se ví," třebaže měl strach již teď.
Druhý den byla středa s odpoledním volnem - a tak se chlapci Rychlých šípů sešli k výpravě do Stínadel poměrně brzy odpoledne, hned jak si napsali úkoly na zítřek a naučili se, co měli. To věděli už z dávných cest do Stínadel, že po návratu odtamtud nebývá myslitelné, aby ještě zasedli k učení. Vracívali se vždy většinou velmi pozdě, unavení zpravidla dlouhými a rychlými útěky, protože jen opravdu málokdy se stalo, že by je ve Stínadlech nechali klidně se tam procházet - a jejich mysl byla obyčejně vždy rozrušená tím, co tam zažili, objevili, vypátrali! Opravdu - po návratu ze Stínadel nebyly myšlenky na učení!
Stínadelská ulička proti Drobílkově ulici, jíž často do toho nebezpečného bludiště vnikali, byla jako teď už skoro vždy - obsazená hlídkujícími Vonty - - a oni tedy museli jít po Rozdělovací třídě dosti daleko, než objevili jinou, méně hlídanou, kudy by se tam dostali.
Tam se jim to podařilo, protože zde jednak hlídkovali Vontové mladšího věku, ze kterých nebyl takový strach, jednak přelstít je nebylo tak těžké. Mirek s Jarkou předstírali, že se vzájemně žertem prohánějí a tak proběhli kolem nich s různými veselými poznámkami - a hlídky si jich skoro ani nepovšimly. Také Jindra a Červenáček - se žlutými špendlíky na bundách pro oklamání - prošli kolem hlídek bez závady, s těžce předstíraným klidem. Sebevědomě se tvářili, i když jim tlouklo srdce rozčilením, jak to dopadne. Ty už si hlídky nedůvěřivě měřily, ale Jindra s Červenáčkem hovořili nahlas a jakoby zasvěceně o Dabinelovcích a jiných stínadelských věcech - a tak strážce nakonec ukonejšili.
Rychlonožka, který chtěl jít jako poslední a sám, dostal strach, když zpozoroval nedůvěřivost hlídek. A tak se přitočil ke starší paní, která do uličky z Rozdělovací třídy právě vcházela s těžkou nákupní taškou a nabídl se jí, že jí tašku kousek cesty ponese! Přijala jeho nabídku s povděkem a Rychlonožka v jejím doprovodu proplul do Stínadel kolem stráží v přátelském rozhovoru s ní.
Všichni se pak nenápadně sešli na malém plácku, do kterého ulička ústila, spokojení tím dnešním hladkým proniknutím sem do Stínadel - i když vyhráno ovšem ani zdaleka neměli! Vždyť nejhorší je teprve čeká - putování zjitřenými Stínadly, kde lze očekávat poznání na každém kroku - třebaže mají žluté špendlíky na bundách.
Ty je ochrání již jen před mladičkými nezkušenými Vonty!
Kráčeli skoro mlčky, v malých vzdálenostech od sebe, po obou úzkých chodnících uliček, ustavičně připravení dát se raději do běhu a zmizet, než se zaplést do nějaké rvačky s Vonty, kterých zde všude bylo více než dost. Někteří je míjeli celkem nevšímavě, jiní si je prohlíželi nedůvěřivě a zkoumavě.
Občas přicházeli do míst, kde už kdysi dříve zažili různé události, minuli i Slepou uličku, kde kdysi u domu číslo 5 měli předat Tleskačův deník, a několikrát narazili na otevřený tok Černé vody. Také zrušený kostel svatého Jakuba musel zde být někde nablízku.
V různých zákoutích objevovali skupinky Vontů, o něčem se vášnivě dohadujících - zřejmě všude se jednalo o čekaných změnách ve vedení vontské organizace.
"Kudy se dostaneme ke klubovně Žlutého květu?" zeptal se pak Mirek již trochu netrpělivě malého chlapce. (S většími,

když to ne- bylo nutné, nikdy raději žádné řeči nezačínali, zejména takové ne, které by prozradily, že tu jsou cizí, že tu nejsou doma . . .) "Jó - to jděte tamhle přes Koňskou hlavu až k Bručounovi - a tam už je Katovna - no - a tam už to pak poznáte - nebo vám někdo řekne!" mluvil chlapec a rukou pořád ukazoval směr. Nevěděli ani co je Koňská hlava - - snad nějaký plácek nebo dům či co, ani kdo či co je Bručoun. Ale nechtěli budit u hocha podezření dalšími otázkami - a tak se spokojili jen tím ukázaným směrem a vydali se na další cestu.
Koňskou hlavu - ať už to bylo, co chtělo - zřejmě nějak přešli, minuli. Ale Bručounem mohl být možná nárožní kámen, zasazený na chodníku do jednoho domu, s ohyzdnou vytesanou tváří jakéhosi lidského tvora, či spíše netvora, ke kterému náhle dorazili.
"Já už vím, kde to jsme!" zašeptl pak radostně Jindra a ukazoval kamsi vpravo kupředu. "Tamhle tou ulicí - a jsme tam!"
Ale poznávali to již i ostatní chlapci - byl konec bloudění a hledání!
Za chvíli stáli u nízkého polorozpadlého stavení s velkými dřevěnými vraty. Byla pootevřená.
Nahlédli štěrbinou dovnitř. Vláďa Dratuš seděl zase na starém plochém voze bez postranic, u beden pokrytých papíry, tak jak ho zde vídávali zjara, když Žlutý květ stanul na začátku své slávy a vítězství - a on začínal své Velké Vontství.
Kolem Vládi stálo i posedávalo několik Vontů. Zřejmě o něčem rokovali, o něčem se radili - a všichni otočili hlavy k vratům, když jimi Rychlé šípy vstoupily.

18 Konec přátelství

Chvíli - snad tři či čtyři vteřiny - bylo ticho. Zdálo se, že v šeru, které panovalo za okruhem světla petrolejových lamp tam u vrat, Vontové ani Vláďa Dratuš Rychlé šípy nepoznávají.
„Nazdar Vláďo!" zavolal ke stolu-bedně na voze Mirek. "My jsme přece Rychlé šípy! Poznáváte nás snad přece ještě - ne?"
Otázka platila všem Vontům na voze. Vláďovi Dratušovi ovšem nejvíc.
"Ale - ale - Rychlé šípy!" promluvil teď Vláďa. "No jakpak bychom nepoznali! To víte, že vás poznáváme - jen pojďte blíž - tam u vrat je skoro tma!" Hovořil k nim vlídně, ale nějaká mimořádná radost v jeho hlase nad návštěvou těch, kteří mu letos zjara vlastně dopomohli k Velkému Vontství, slyšet nebyla.
Rychlé šípy váhavě postupovaly po udusané zemi k vozu. Rychlonožka vykřikoval nějaké legrace o tom, kdy už bude mít Žlutý květ tento klubovní vůz předělaný na motorový pohon - - ale Mirek bedlivě pozoroval Vláďu a bylo mu úzko - a Vládi líto.
To už nebyl ten usměvavý chlapec z jara, rozradostněný tím, že právě po oční operaci nabyl opět zrak - a že se v tak mladém věku stal Velkým Vontem - - to byl jen stín toho někdejšího Vládi - to byl pohublý, hluboce ustaraný hoch, s neklidem a strachem v očích, chlapec plný nějaké záhadné nejistoty, neklidu a bázně.
"Už jsme tu u vás dlouho nebyli . . ." promluvil Jarka, když došli až k vozu, jen aby nějak začal řeč.
"Často jsme na vás mysleli!" řekl jeden z Vontů. "A často jsme vás tady potřebovali!"
"A teď už nepotřebujete?" zeptal se naléhavě Mirek. Jak to jen Vláďovi naznačit, nebo nějak zaobaleně říct, že vědí o těch jeho záhadných potížích, o nichž se tolik mluví a jež jim ten Rejholec ještě přiblížil svým vyprávěním o neznámém cizinci a jeho listině? A četl Vláďa vůbec nový TAM-TAM, kde o tom, že tolik vědí, Rychlé šípy píší? Zdá se že nečetl!
"Ne - teď už ne!" odpověděl unaveně Mirkovi Vláďa. "Teď už vás nepotřebujeme - - jste hodní, že jste přišli - že jste nám snad přišli nabídnout svou pomoc - ale teď už se nám tady vše daří celkem dobře - - už si stačíme na všechno sami . . . a . . . a . . ."
"Vláďo! Vláďo Dratuši!" s naléhavostí v hlase přerušil jeho rozpačité vymlouvání a odmítání Mirek. "My bychom s tebou moc rádi mluvili, víš - - tak upřímně a přátelsky jako tenkrát zjara - vzpomínáš si, viď, když jste nám pomáhali zachránit Bublinu - a my jsme vám pak zase pomáhali k vítězství ve volbách o Velké Vontství - - " Vláda Dratuš si přejel unaveně rukou čelo. "To víš, že si vzpomínám!"
pronesl skoro šeptem. "Jak je to všechno už dávno - - " Pak se obrátil k Vontům kolem sebe na voze a pevnějším hlasem je vyzval: "Kamarádi - pro dnešek končíme - zařiďte tu Zámečnickou ulici - a řekněte všechno z dneška u Jezevčích zubů, jak jsme si to umluvili.
Ale teď prosím vás odejděte, chtěl bych si pohovořit tady s Rychlými šípy!"
Bylo jasné, že - ač nějak zlomený - pořád má značnou váhu mezi členstvem Žlutého květu. Vontové se ihned zvedli, pronesli ještě několik otázek a poznámek, pro Rychlé šípy celkem nesrozumitelných, rozloučili se krátce s Velkým Vontem i s Rychlými šípy, seskočili z vozu a zmizeli v šeru rozlehlé kůlny směrem k vratům. Ta zaskřípala, jak je otvírali, a pak už nastalo ticho.
A to byla chvíle, na kterou hoši Rychlých šípů čekali, a jíž se zároveň obávali! Jak začít, aby Vládu Dratuše ani nepoplašili, že snad vědí něco víc, ani ho nepodráždili svým vnucováním a zasahováním do jeho - jim neznámého - těžkého tajemství? Byla to chvíle horká a perná. A přece nebylo času na nějaké dlouhé rozmýšlení, otálení - a obcházení kolem horké kaše.
"Vláďo!" začal pevně a rozhodně Mirek. "Tobě něco je! Tobě se něco stalo! My ti chceme pomoct. Svěř se nám!"
Vláďa se na Mirka ulekaně podíval a ve světle petrolejky byl jeho výraz teď ještě uštvanější. Ale než se vzmohl na nějaká slova, již zde byl Jarka a naléhal: "Co ti to dal číst ten neznámý - ten cizinec - jak tady před nějakou dobou byl - my víme, Vláďo, že tady byl - byl tu ještě s nějakým Vontem, ten ho sem přivedl - a od té doby to prý všechno tady začalo!"
Vláďa Dratuš se chytil za hlavu a vykřikl: "Proboha - vy víte - odkud to víte - vy tedy víte, že tady byl - jak jste se to dověděli - a co že tu začalo?? Co tu mělo začít? Nic tu nezačalo - už jsem vám řekl přece, že vás nepotřebujeme!"
Bylo vidět, jak hrozně se přemáhá, jak se vymlouvá a zaplétá, jak se snaží zůstat klidný a nedat na sobě znát ani strach,

ani neprozradit nic z toho něčeho podivného, co ho svírá, dusí, škrtí.
Nevěděli honem, co na toto odmítání odpovědět. A tu Jindra, jen aby trapné mlčení nebylo příliš dlouhé, vpadl do ticha otázkou, o které později sám nedovedl říct, proč a jak ho napadla: "Vláďo, máš ještě váš talisman, ježka v kleci?" Nic zlého tou otázkou nemyslel.
Ale Velký Vont se po něm podezíravě ohlédl a jeho hlas byl ještě podrážděnější: "Proč se ptáš? Co je ti do toho? To víš že mám! Proč bych ho neměl mít??"
"A Vláďo - můžeš nám ježka ukázat?" žádal Mirek, "víš, tak rádi bychom zase jednou tu kouzelnou věc viděli . . . jen viděli . . . jen ukázat, nic víc!" Ale již sám viděl a cítil, že rozhovor se začíná ubírat nežádoucím směrem - a že něco pokazili - a důvěru Vládi Dratuše nejenže nezískali, ale naopak její poslední špetku že ztratili. Že ho svými otázkami nějak velmi hluboce pobouřili, urazili, místo aby jej přiměli k přátelské sdílnosti.
Velký Vont prudce povstal, až se převrhla židle za ním - a on se rozkřičel: "Proč jste sem přišli? Co chcete vědět? Kdybychom vás potřebovali, tak vás zavoláme! Nejsem povinen vám předvádět ježka v kleci - ani většina Vontů ho nikdy neviděla - - a vy Vontové nejste!"
"To snad nevadí - Vláďo," řekl Červenáček tiše a nesměle. Byl právě tak jako ostatní celý zkoprnělý tím, jak zde s nimi Vláďa Dratuš najednou mluví a jedná. Kde zůstala jeho vlídnost? Jeho přátelství k nim a dřívějších dob? Je to vůbec možné? "To snad nevadí, že nejsme Vontové - - i tak jsme vám, Stínadlům, prokázali v minulosti dobré služby - byli jsme kamarádi? Tvoji i celého Žlutého květu - a ty teď jsi na nás tak rozzlobený - a my ani vlastně nevíme proč!?"
Mirek s Jarkou chtěli k tomu ještě něco dodat, ale Vláďa už zase počal zlobně volat: "Přišli jste mne zpovídat, jestli mám ježka v kleci! Chcete ze mne vylákat všechno možné o nějakém cizinci, jen abyste měli co psát do toho svého TAM-TAMU! Četli jsme tady jeho první číslo - a někde se tu potuluje i další, druhé. Ale my už ne- chceme, abyste o nás psali - rozumíte!? Ať se tady stalo, co se stalo, nám není ani trochu vítané, že chcete po tom pátrat a roztahovat to v TAM-TAMU. Už jste tam toho napsali až moc! Ještě jednou vám to říkám - my si to nepřejeme - a my vám to zakazujeme, abyste o nás psali! A teď už prosím vás jděte odtud pryč! Kéž bych se s vámi nikdy nebyl sešel! Kéž bych byl od vás ježka v kleci nikdy nedostal a kéž bych se nikdy nebyl stal Velkým Vontem! Jděte pryč! Odejděte!
Jděte hned pryč!"
Těmito podivnými slovy ukončil proud svého hněvu. Obrátil se od Rychlých šípů - zřejmě je už nechtěl ani vidět, ani od nich něco slyšet. Celý zešeřelý prostor se ještě pak jako by chvěl jeho křikem - a jeho nepochopitelná a nevysvětlitelná zloba jako by tady v tom šeru nadále jiskřila.
Pak promluvil ještě Mirek. Tiše a bez hněvu, ale důrazně: "Ani trochu ti, Vláďo, nerozumíme - - nevíme, proč ses na nás tak rozhněval za naši dobrou vůli. Ani nevíš, jak je nám líto, že jsme ztratili tvé přátelství! Ale nemůžeme se ti - samozřejmě - vnucovat, když o naši pomoc nestojíš! A tak už tedy odcházíme - - nejsme rádi tam, kde nejsme vítaní. Ale jednu věc ti, Vláďo, musíme ještě povědět: do TAM-TAMU si budeme psát, co budeme chtít - a co uznáme za vhodné. To nám nemůže zakázat nikdo! Slyšíš? Nikdo! Ani ty ne! A pátrat budeme dál - a když objevíme něco, v čem bychom ti mohli pomoct, pomůžeme ti, třeba i kdyby ses té naší pomoci bránil zuby nehty! Tak nám velí rozum a cit!"
"Nechci - nechci - nechci - nechte si vaši pomoc - nestojím o ni - a budu se jí bránit!" zvolal zoufale Vláďa Dratuš. "A teď už jděte - už jděte pryč - - " S ustrnutím na něj hleděli a poslouchali jeho slova vzrušeného hněvu. Ale nevěděli již, co by řekli, každé další slovo by bylo zbytečné a marné a jen by ještě zvýšilo jeho zlobu.
"Pojďme - " vyzval Mirek Rychlé šípy, "pojďme odtud z toho místa, kde jsme ještě letošního jara byli vítanými hosty - - a dnes nás tu nenávidí! Snad se ještě někdy shledáme, Vláďo - a v dobrém - - i když se dnes rozcházíme pro tebe jako nepřátelé!"
Mlčky se otočili, aby vyšli ven, otřesení a rozrušení tou podivnou rozmluvou, tím Vláďovým zlobným křikem - a jeho nevysvětlitelným náhlým odporem k nim.
Červenáček vycházel poslední. A když k sobě tiše přivíral obě pootevřená křídla vrat, uviděl skulinou zvenčí Vláďu Dratuše, jak hledí za nimi do tmy k vratům, drží si hlavu oběma rukama - a po tvářích mu stékají slzy.

19 Kdo by nepomohl tonoucímu?

Ještě cestou domů byli hoši Rychlých šípů celí zkoprnělí a zaražení, nemluvní ve své zamyšlenosti nad tím, co právě prožili v klubovně Žlutého květu. Každý z nich si pamatoval některá Dratušova slova - a přemýšlel o nich.
Byla už tma, ale v uličkách Stínadel nadále panoval ten známý nebezpečný vontský ruch, jak jej zde už znali z dřívějších dob, když se schylovalo k něčemu velikému. A tak jejich jedinou snahou zatím bylo co nejrychleji a nejbezpečněji se odtud dostat - - na povídání o tom všem, co jim řekl Vláďa Dratuš, bude dost času až zítra v klubovně.
"Tak a co teď!!?" byla první Mirkova slova, když se tam druhý den po poměrně dobrém návratu ze Stínadel sešli.
"Já mám strach, že jsme to s tím Vláďou Dratušem všechno moc pěkně zvorali!" řekl Rychlonožka. "A není to moje vina . . . já tam tentokrát ani neceknul - nikdo to na mě nemůže svádět!"
"Však taky nesvádíme!" usadil ho Jarka. "A je taky těžko říct, jestli někdo z nás ostatních, kdo tam s Vláďou mluvili, něco zkazil!
Já myslím, že ať bychom řekli, co řekli, s Vláďou nebyla prostě řeč.
Nějakou pomoc jsme mu nabídnout přece museli - vždyť kvůli tomu jsme tam vlastně šli! A že nás odmítl, to není vina nikoho z nás!"
"A na třetí TAM-TAM čeká celá Druhá strana - a co my chudáci o tom všem tam máme teď vlastně napsat!" bědoval Červenáček.
"Rozhodně v něm musí být naše rozmluva s Velkým Vontem!"
mínil Mirek, "a že se s námi vlastně ve zlém rozešel, že nechce, abychom pátrali po jeho záhadném tajemství."

"A všimli jste si, jak se napřed vyděsil - a pak rozzlobil, když jsem se ho zeptal, jestli by nám mohl ježka ukázat?" připomněl Mirek. "A já jsem tím vážně nic nemyslel, jen tak jsem to řekl, aby se něco mluvilo a první o hlavolamu začal vlastně mluvit Jindra - - a naše poznámky měly takový následek! Zrovna tak jsme tenkrát znepokojili Losnu při jeho návštěvě u nás v klubovně, když jsme nadhodili otázku, zda Vláďa ježka v kleci vůbec má!?"
"Já si myslím," pronesl pak Jarka v mírném zamyšlení, "že ten Vláďa Dratuš ježka opravdu asi nemá - a že hádáme správně! Snad mu ho někdo vzal, nebo ho ztratil - a proto ta Vláďova zloba a leknutí, že jsme na to náhodou kápli! To věřím, že nechce, abychom po ježkovi pátrali a v TAM-TAMU o tom psali - - to by byl opravdu konec s jeho Velkým Vontstvím - i s celým Žlutým květem!"
S těžkou myslí začali sestavovat třetí číslo TAM-TAMU.
"Dlouho jsme se nevraceli ze Stínadel tak smutní a zklamaní a otřesení," zněla úvodní věta Mirkova, "jako včera. Snad jen tenkrát, když jsme tam v jednom stínadelském zákoutí pochovali našeho věrného psího kamaráda Bublinu, byl náš zármutek větší.
Tentokrát jsme se vrátili ze Stínadel všichni, nikoho jsme tam nenechali, Kuliferda je na to moc pohodlný, než aby tam za námi běžel a dal se tam zajmout jako nešťastný Bublina! A přece jsme ve Stínadlech něco ztratili. Ztratili jsme přátelství chlapce nad jiné ušlechtilého, dobrého, Velkého Vonta Vládi Dratuše!"
Chvíli nad těmito úvodními řádky přemýšleli, a pak za všeobecného navrhování a různých poznámek a upozorňování od všech chlapců psal Mirek - zatím jen na obyčejný papír, tužkou, nanečisto, další slova.
Jak včera návštěva Rychlých šípů u Žlutého květu probíhala, celá ta rozmluva s Velkým Vontem - a jeho bouřlivě hněvivé odmítnutí pomoci od Rychlých šípů - i jeho zoufalství, spatřené nakonec Červenáčkem ve vratech kůlny, když odmítnutí chlapci odtamtud odcházeli.
"Ale je těžko Velkému Vontovi - Vláďovi Dratušovi vyhovět," končil Mirek článek o něm pro třetí TAM-TAM, "a nepomoci mu, i když tak nepochopitelně pomoc odmítá! Co byste dělali vy, chlapci a děvčata z naší Druhé strany, kdybyste viděli, jak se třeba někdo topí, ale schválně přitom nekřičí o pomoc a odhazuje daleko od sebe záchranné lano nebo prkno, které mu podáváte? Necháte jej utopit??
Mávnete nad ním rukou a křiknete na něho: Tak se tedy utop, když se ti to líbí!!?? Jistě že ne! Jistě že nic nedáte na jeho odmítání záchrany - a dojedete k němu s loďkou, nebo pro něho skočíte a zachráníte ho, ať chce, nebo nechce - i kdyby se s vámi přitom třeba i pral a všelijak vám za vaši pomoc ještě zlořečil!
Tak vidíte - a v takové situaci jsme my! Ve Stínadlech se něco děje. Nebo již se tam také něco podivného stalo, jak se pořád šeptá a vypráví . . . A Vláďa Dratuš, ten dobrý nejmladší Velký Vont, jakého kdy Stínadla měla, je zřejmě obětí toho jakéhosi neznámého záhadného a nebezpečného dění.
A je přitom tak nějak utlačený, má tak nějak - obrazně řečeno svázané ruce i nohy, že se chudák nemůže ani hnout . . . tak si to alespoň my představujeme, nic jiného nás nenapadá - - a my máme dát na jeho zoufalé a hněvivé i nepochopitelné přání a nechat ho tomu hroznému neznámému něčemu na pospas - a utéct od něj v jeho nejtěžších chvílích života, jako bychom utekli od toho člověka, který se topí uprostřed řeky? Můžeme to udělat? Nemůžeme! Věříme pevně, že to, co děláme, či co chceme dělat, to je pomáhat Vláďovi Dratušovi i proti jeho vůli a přes všechno jeho zlobení a zakazování, je dobré a jedině správné. A víme, že i vy, všichni Druhostraníci, ať chlapci nebo děvčata, tak soudíte a souhlasíte s námi!
Vaše Rychlé šípy!"
Mirek Dušín odhodil po těchto posledních slovech tužku a odstrčil i papír, na který koncept TAM-TAMU psal a vypadal unaveně a vyčerpaně.
Hoši mu již při závěrečných řádcích ani nestačili připomínat, jak a co by o tom všem tam měl napsat. A také to ani nebylo zapotřebí. Když se mu myšlenky v hlavě začaly rojit, tu je ruka s tužkou ani nestačila všechny vypsat - a Mirek některá slova ani nedo- pisoval - na to nebylo kdy, jen honem honem myšlenku zachytit, aby se neztratila ve víru dalších.
"Tos napsal hezky, Mirku," řekl uznale Rychlonožka, "to přirovnání s tím člověkem, co se topí a nechce se dát zachránit! Mne by tohle nikdy nenapadlo . . ."
Pak začali sestavovat ještě další článek pro třetí TAM-TAM. Psali o těžkém úkolu, jaký si vzali Plíhalovci na sebe tím, že se upsali nějaké partě ve Stínadlech, která teď od nich žádá vykonání něčeho mimořádně obtížného.
"Víme, která parta to je!" napínal TAM-TAM své čtenáře, "víme také i co mají pro ni Plíhalovci vykonat! Nemůžeme to však zatím v TAM-TAMU prozradit, slíbili jsme totiž Tondovi Plíhalovi mlčení, když nás o to požádal. To vám však říct můžeme: kdybychom ten těžký úkol měli vykonat my, sami bychom si s ním asi nevěděli rady!"
Tohle bude panečku sousto pro čtenáře TAM-TAMU! Co to asi jen může být, když ani Rychlé šípy by to nedokázaly? Ale v TAMTAMU samozřejmě nebylo ani slůvko o tom, že tímto nebezpečným a takřka nemožným úkolem je podřezáni vzácného posvátného stromu ginga ve svatyni jeho Uctívačů - a tou partou, která to na Plíhalovcích žádá, že jsou Dabinelovci!
Třetí číslo TAM-TAMU vyšlo až příští den. Jeho napsání na blány, rozmnožení a sešívání dalo velikou práci. V záhlaví nad nadpisem byla řádečka: "Toto číslo vyšlo nákladem 125 výtisků."
Tiskli samozřejmě zase na papíru ze Stínadel, pořád jej měli ještě dost. Rychlonožka ale zatím marně hledal nějaké listy, které by byly v dávném čase ohlodané stínadelskými myškami v Opuštěném dvoře.
Natřel proto okraje stohu papíru salámem a chtěl, aby papíry ohlodal Kuliferda. Ten se však znechuceně od nich odvrátil a odmítl jakoukoli spolupráci.
"Je to přece jen hloupý pes!" usykl hněvivě Rychlonožka, když se mu pro jeho nezdařený nápad Jindra s Červenáčkem chechtali, a dodal pichlavě: "Takhle kdyby byl papír namočený v panádlové polívce od Hojerů - to by se přerazil - - ale kdepak salám! Teď abych to nakonec ještě ohryzával snad sám!!"

V tentýž den vyšlo i třetí číslo Sběrače, ale počet výtisků na něm nebyl, ač se jinak Sběrač ve všem opičil po TAM-TAMU. Bylo jasné, že Sběrač s TAM-TAMEM nemůže soupeřit. A jeho obsah byl celkem chudý, Plíhalovci se v něm jen vytahovali, jakou že spolupráci to ve Stínadlech zahájili - co tam zažili, jak jsou tam prý vážení - - ale o Rychlých šípech tentokrát ve Sběrači nebyly žádné pomluvy. Tonda Plíhal věděl, že ho Rychlé šípy mají v hrsti, a proto si dával pozor, aby si nepohněval.
A tak se oba časopisy, TAM-TAM i Sběrač svými třetími čísly ve stejný den vydaly na cestu do ulic obou čtvrtí města, do Dvorců i na Druhou stranu, čtené se zájmem a zvědavostí všude, kam se dostaly.

20 Rozpory na Druhé straně

TAM-TAM se rozprodal během dvou dnů. A samozřejmě nebylo to jen proto, že zase vyšel na papíru ze Stínadel!
To, co se hoši a děvčata na Druhé straně ve třetím TAM-TAMU dočetli, působilo na všechny otřesně, i když se v jeho zprávách tentokrát nelíčily žádné vzrušující útěky, schovávačky, zajetí a podobné události, jako v čísle minulém.
Ale ten popis rozhovoru mezi Rychlými šípy a Velkým Vontem a to, že na Rychlé šípy tak hrozně zanevřel, ač byl dosud jejich velikým a vděčným přítelem, to bylo neuvěřitelné a víc udivující a překvapující.
Druhá strana se brzy po vydání třetího čísla TAM-TAMU rozdělila na dva tábory. Zatímco první souhlasila plně s vývody Rychlých šípů, že je Velkému Vontovi zapotřebí pomoct za každou cenu, ba i proti jeho vůli, ta druhá - a tu tvořila většinou děvčata - tvrdila, že nikdo - ani Rychlé šípy - nemá právo zasahovat tak neústupně do stínadelských - a hlavně Dratušových záležitostí a to zejména, když si to on tak přímo zoufale nepřeje a zakazuje - a když tvrdí, že by mu pomoc Rychlých šípů mohla způsobit ještě větší nesnáze, ba snad i nějaké neštěstí, jak se vyjádřil.
"Tak vy tomu Vláďovi Dratušovi nechcete pomoct - a necháte ho osudu, jako byste nechali utopit toho, kdo se neprosí o záchranu - viďte!?" štiplavě doráželi zastánci názoru, že se mu pomoci má dostat.
A ti druzí zase říkali s posměchem: "Prosím vás - jakápak pomoc, když o ní sám Velký Vont říká, že by mu přinesla jen velké utrpení? Tomu vy říkáte pomoc?? To je ještě horší, než když od toho dají Rychlé šípy ruce pryč!"
V každé třídě ve školách se o tom rokovalo, na ulicích se tvořily hloučky chlapců a děvčat, v nichž se o té věci hovořilo pro i proti, vznikaly i ostré hádky, ale nikdo nemohl přesvědčit druhého, že jeho názor je správnější.
I ředitel školy, který Mirkovi půjčil rozmnožovací stroj, si pozval Mirka k rozmluvě. Měl třetí TAM-TAM rozevřený na stole (Mirek mu každé číslo vždy přinášel, jak si smluvili), ťukal brýlemi do jeho stránek a ptal se: "Tak co, Mirku Dušíne, co ve svém klubu uděláte?
Jak se rozhodnete? A jaká věc toho chudáka v těch Stínadlech vlastně trápí?"
To ovšem Mirek nevěděl sám - a ředitel školy mu proto také nemohl poradit, zda mají Rychlé šípy pokračovat ve snahách Vláďovi přispět, nebo raději všeho nechat a ponechat jej osudu.
"My už jsme se rozhodli!" řekl jen Mirek pevně. "My půjdeme do poslední chvíle za vším, budeme Vláďovi pomáhat k záchraně - ať chce nebo nechce - a snad tolik rozumu a prozíravosti budeme mít a snad se to nějak někde ukáže, abychom honem se vším raději zavčas přestali, kdyby bylo už zcela zřetelné, že by mu naše pomoc spíš uškodila než pomohla!"
Sám si však přitom nebyl jistý, a neuměl si to zatím ani představit, kde a jak by se měla ta škodlivost jejich pomáhání Vláďovi Dratušovi ukázat, a tak je varovat před dalším zasahováním do jeho záhadného osudu.
Nejhorší však bylo, že krátce po vydání třetího TAM-TAMU se začala projevovat nejednotnost názoru i mezi Rychlými šípy samotnými!
Snad to způsobily právě ty rozkoly v mínění celé Druhé strany, nebo pořád ještě v mysli znějící hněvivý křik Vládi Dratuše, ale fakt byl, že už na nejbližší schůzce po vydání třetího TAM-TAMU se tato nejednotnost ukázala.
Začal s tím vlastně Rychlonožka, přemluvený a získaný v ten den u školy Alžbětinou Prknářovou, zvanou Haha-Bimbi z klubu Podkováků, což ale na schůzce neprozradil. Haha-Bimbi k němu u školy přišla a začala mu lichotit: "Hele - Rychlonožko - ty jsi přece takový docela milý kluk!!"
Rychlonožka se trochu začervenal, ale hned zahlaholil: "Mňo - dobrá - dobrá - to se o mně všeobecně ví, že jsem hrozně milý a hezký chlapec! To už mi řeklo moc lidí - no ale co se dá dělat!?"
"Já řekla, že jsi jenom milý - - nic víc! O kráse jsem nemluvila!"
zarazila a usadila ho ledově Haha-Bimbi, vyznačující se pohotovou a vždy ostře nabroušenou pusou.
"No tak dobře - neřekla jsi to ty, řekli to jiní - to nevadí - a co za ta poklonu chceš? To přece není jen tak samo sebou, že mi tady mažeš med kolem pusy a děláš ze mne archanděla Gabriela - čti Žábriela!"
"Nic víc nechci než to, abys přemluvil ty svoje Rychlé šípy, aby toho pátrání po tajemství Velkého Vonta nechaly - a hleděly si svého!
A to je vážně všechno! Jsi opravdu hodný a milý kluk!" Usmála se na něj úsměvem, při kterém ho až zamrazilo a odešla s nějakými děvčaty ze své třídy.
A teď je tady schůzka Rychlých šípů v klubovně a Rychlonožka ještě celý zmámený řečmi i tím šelmovským úsměvem té žáby Prknářky - říká: "Lidi - já nevím - ale když tak na všechno myslím - a na ty řeči, co jdou tady na Druhé straně kolem - - tak mi napadá, jestli bychom radši přece jen toho všeho s tím Vláďou Dratušem neměli nechat a hledět si jen svého!" Byl přitom červený jako rak, a nikdo - kromě jeho samotného - nevěděl proč!?
I jemný a citlivý Jindra si to ale myslel a nahlas to řekl: "Opravdu mám strach, abychom Vláďovi Dratušovi ještě nakonec nějak nepohoršili!"
(Rychlonožka se ho potají zeptal: "Hele - neřekl ti taky někdo, že jsi hrozně milý kluk??" Jindra té narážce neporozuměl, protože s ním Haha-Bimbi opravdu nemluvila.) Ale Mirek byl již beztak rozmrzelý nejednotností v názorech po celé Druhé straně - a když teď tedy i ve vlastním klubu s tím začínají dva členové, to mu dodalo!

"Co to do vás lidi najednou vjelo?" odmítl Jindru i Rychlonožku ostrým hlasem. "Pořád jsme byli zajedno v tom, že Vláďovi pomůžeme, i do TAM-TAMU jsme to už napsali - - a teď od toho chcete utíkat? To přece nejde! Kdo vás to tak zpracoval?"
"Nesmíme podlehnout panice!" uklidňoval trochu pobouřené ovzduší schůzky Jarka. "Jsme zatím v tak zvané bryndě, nevíme kudy a jak dál - a tak nás ty rozepře z ulic jen zbytečně rozčilují.
Ale včera večer, když jsem nemohl dlouho usnout, a o všem jsem přemýšlel, mě něco napadlo! Dávejte pozor!"
Všichni opravdu zbystřili sluch - vždyť Jarka se už v dřívějších dobách osvědčil jako náramně přemýšlivý a dobře usuzující člověk.
Vždyť to byl i on, kdo tehdy takřka z ničeho usoudil, jak to asi bylo s původním majitelem ježka v kleci, nešťastným Janem Tleskačem tam nahoře na zvonici u svatého Jakuba, než spadl z té ohromné výše na dlažbu kostela, kde se zabil.
Co vymyslel Jarka asi teď?
"V tom povídání toho Rejholce se mi něco nezdá!" pravil Jarka zvolna a zamyšleně do hlubokého ticha. "Pamatujete se, jak nám vyprávěl dopodrobna všechno o té rozmluvě toho neznámého - - toho cizince - v klubovně Žlutého květu? Nenapadlo vás při tom něco?"
Rychlonožka pravil za sebe, že nenapadlo. Mirek chvilku přemýšlel a pak řekl: "No - teď, když tak zdůrazňuješ, jak vše vyprávěl tak dopodrobna, tak - tak se divím, odkud to všechno mohl tak vědět - pamatoval si každé slovo toho cizince, líčil každé hnutí v tváři Vládi Dratuše - - každý závan vzduchu od vrat a zaplápolání petrolejky - - to by musel mít Rejholec jednak moc dobrou paměť, jestli to vše slyšel od někoho vyprávět - - a rozhodně asi moc dobře zná toho, kdo tam tehdy toho cizince doprovázel. Jedině od něj ty všechny strašidelné a vzrušující podrobnosti mohl slyšet. Není možné, aby to bylo vyprávění převzaté z desáté či kolikáté ruky!"
"Ano - tak nějak to bude!" přisvědčil Jarka. "A proto se musíme držet Rejholce jako klíšťata - jen ten nás může dovést někam dál.
Někam - zkrátka k někomu, kdo zná toho cizince. K tomu nezná- mému Vontovi, který ho do klubovny Žlutého květu přivedl. Nikdo jiný než Rejholec nám nemůže v pátrání pomoct, i když si myslíme, že už nám řekl všechno, co ví!"
"To je pravda!" souhlasil Mirek. "A já taky už vím, čím mu rozvážeme jazyk, aby nám třeba ještě něco řekl, na co si vzpomněl dodatečně, nebo aby nám vůbec nějak pomohl z místa v našem pátrání.
Vždyť my přece máme pro něj báječnou věc - ty škrábanice, psané Dabinelem, co jsme získali od Tondy Plíhala! Vždyť my jsme mu je přece i slíbili - vzpomínáte si, viďte - proto jsme je taky na Tondovi Plíhalovi vlastně vymámili . . .
Ty když Rejholcovi dáme - - nebo zatím aspoň jen z bezpečné dálky ukážeme - asi jako ten cizinec ukázal něco chudákovi Dratušovi - tak budeme možná o hezký kus ve svém pátrání dál!"
Všechny hochy tato vyhlídka na vybřednutí z nerozhodnosti a hlavně z bezradnosti radostně naladila. Dodala jim chuti a ty tam byly i neshody o tom, zda mají či nemají Vláďovi Dratušovi pomáhat v jeho tajemném soužení.
Ano, budou se snažit prospět Vláďovi za každou cenu! Už žádné úvahy a spory o tom, zda by snad s pátráním raději měli přestat! Zítra odpoledne se vydají do Stínadel! Hurá za Rejholcem!

21 Tři úžasné zprávy

"Tak bych rád věděl," mudroval Červenáček trochu stísněným hlasem, když se druhý den nořili do stínadelského bludiště, "kolikrát jsme sem vlastně už takhle šli!"
"No to se dá přece snadno spočítat!" mínil Jindra, "stačí si vzít naše klubovní kroniky - a tam začít hledat od těch dob, jak se ukázala ta kresba ježka v kleci na zdi . . ."
"Jestli se dnes vrátíme domů ze Stínadel živí a zdraví, tak si s tím tu práci schválně dám a ty cesty spočítám!" sliboval Rychlonožka.
Měl vždycky tak trochu strašpytlovské nálady, řeči a předtuchy, když šli do Stínadel . . .
"Tak teď toho povídání ale už nechte - a snažte se šťastně proplout - vidíte tamhle tu partu - co?" tiše upozorňoval Mirek. "Rozdělme se - jděme každý zvlášť, ať nejsme tak nápadní - - Červenáčku, čapku dolů - podle ní nás tady pozná už každý!"
Červenáček bleskurychle strhl z hlavy svou červenou ahojku a složil ji do kapsy. Rozdělili se, každý šel zvlášť, jen Rychlonožka se držel v blízkosti Jindry. "Propluli" šťastně a zase šli pak pohromadě.
Protože již věděli, kde Rejholec bydlí a směr k jeho uličce V hlubinách přibližně znali, nemuseli se dnes prozatím nikoho doptávat - a cesta jim rychle ubíhala.
Začínal soumrak, ale plynové lampy se dnes ještě nerozsvěcovaly.
Také stínadelské zvony dosud mlčely. V ulicích i uličkách Stínadel se to zatím jen hemžilo lidmi, vracejícími se z práce, také však Vonty, z nichž mnozí nevyhlíželi ani trochu přívětivě. Na teplákových bundách Rychlých šípů sice svítily žluté špendlíky, ale chlapci na tento vontský odznak už příliš nespoléhali, že by od nich mohl nežádoucí pozornost Vontů odvrátit. Tak raději ať není žádné střetnutí, žádná hádka, ba ani bezvýznamné povšimnutí. I z toho by mohla vzejít zkáza celé dnešní jejich cesty sem.
Jak se víc a více vzdalovali od bezpečné Rozdělovací třídy a stále hlouběji postupovali do vnitrozemí Stínadel, byla jejich mysl napjatější, rozrušenější. Pak ještě lampáři s dlouhými tyčemi v rukou začali rozžehávat plynové lampy a jejich žlutozelené mihotavé světlo změnilo ulice i uličky a zákoutí ve strašidelné bludiště.
Krátce potom se první údery stínadelských zvonů rozhlučely šerem.
Burácela Dunivá Kateřina, o něco jasněji zvonila Zlatá svatá, kdesi temně hlaholil Velký Dominik a ještě o něco dále Černý Kapucín.
Snad zvonily i jiné další zvony, ale ty chlapci nerozeznávali tak přesně.

"Sem kdybych šel třeba miliónkrát, tak budu vždycky mít strach," začal Rychlonožka zase svoje sýčkování, doprovázené ještě neklidným otáčením dozadu. Jarka ho chtěl zrovna okřiknout, když na ně z průjezdu starého domu někdo náhle tlumeně zavolal: "Rychlé šípy! Jste to vy? Opravdu jste to vy? To jsem rád, to jsem tak hrozně rád, že vás tu vidím, ani nevíte jak!" Byl to Otakar Losna.
Již jednou se s ním takto nenadále ve Stínadlech setkali - to bylo ještě loňského roku, když utíkali korytem Černé vody . . . A pak ovšem teď asi před měsícem, kdy na ně Losna čekal u jejich klubovny, když se vraceli z poslední celodenní výpravy.
"Jak ti to tenkrát dopadlo, když tě z naší klubovny odvedli ti hromotlukové od vás?" ptal se Mirek plný účasti. Všichni ještě v duchu viděli tu otřesnou scénu. "A kdo to vlastně byl?"
"No - moc dobře jsem se mezi nimi neměl, to víte - - " usmál se nevesele a trpitelsky Losna. "To byli Vontové z Modré hvězdy - jsou v ní samí starší kluci - hrají si tady ve Stínadlech na ochránce všeho našeho, všeho vontského - ač jim k tomu Vontská rada nedala žádné právo - - ale tady si stejně teď už dělá každý co chce!"
"Schází tu pevná ruka Velkého Vonta, viď?" mínil Jarka. "Vláďa Dratuš s celým Žlutým květem je opravdu nějak vedle, jak to tak vypadá."
"Máš pravdu!" souhlasil neochotně Losna. "Je to tak, jak už jsem vám to naznačil, když jsem byl před několika týdny u vás v klubovně.
A právě proto jsem se k vám už chtěl zase někdy pod ochranou tmy vypravit! Moc potřebujeme vaši pomoc, i když se jí Vláďa Dratuš vzpírá. Četli jsme taky všechny tři vaše TAM-TAMY, co už vyšly. Vím, že chcete pomoct, vždyť jste byli u Vládi Dratuše a nabízeli jste mu ochranu a pomoc I všechno možné - nakonec se s vámi místo vděčnosti za to ještě rozhněval! Ale vy si jistě nějak poradíte a dokážete to, jestli nebude ještě pozdě! A já mám na srdci mnoho věcí, chci vám říct několik zpráv!"
Za tohoto tichého hovoru zvolna pokračovali v cestě směrem k ulici V hlubinách, kde bydlí Rejholec, i když Losnovi zatím neřekli, kam míří. "Nejhorší, co se mohlo stát - a co se vám skoro bojím prozradit," mluvil Losna dále překotně, jako by čekal, že bude zase v půlce jednání od Rychlých šípů odtržen a kamsi odveden jako tehdy, "je to, že Vláda Dratuš nemá už ježka v kleci! Jako byste to tenkrát uhodli, když jste tu možnost nadhodili!"
Chlapci Rychlých šípů při této neuvěřitelné zprávě na sebe významně pohlédli. Tak přece! Tak přece! Když se čirou náhodou na ježka tehdy Losny - a později i Vládi - zeptali, nevěděli, že to uhodli! A proto se Vláďa na ně také asi tak rozezlil!
"U Jóviše!!" vydechl teď Jindra za všechny Rychlé šípy, "on nemá ježka v kleci!! My jsme si to ale hned mysleli! Ale kam ho dal? Takové práce a boje to dalo, než jsme vám ho na jaře do Žlutého květu mohli předat - a - a - co tomu prosím tě říká Vontská rada?
Ví o tom? Vždyť to je konec všemu!"
"Neví o tom!" zašeptl zdrceně Losna. "Nikdo o tom neví než já!
Zatím!"
"A jak ti to Vláďa Dratuš vysvětil?" dorážel Jarka. "Kdo mu ježka vzal? Kam ho dal? To ho ztratil - či co? Přece ti o tom musel něco říct, když o té ztrátě víš! Jistě ses ho taky ptal?"
"Já jsem se ho neptal!" vydechl Losna. "Vláďa nemá ani tušení, že já o tom vím, že už hlavolam nemá! Já jsem šel nedávno k nim pro nějaké papíry, byly to zápisy a smlouvy s několika ulicemi kolem Červených schodů - a - a - no a Vláďa nebyl doma a jeho maminka mi řekla, abych se mu podíval do jeho skříně v pokojíku - tam že ty papíry jistě najdu. Tak jsem šel do té skříně - papíry jsem našel - ale vzadu na jedné polici ležel váček s ježkem. Nevím, co mě to napadlo - chtěl jsem se zkrátka přesvědčit, jestli v něm ježek je - tenkrát jste mi nasadili červa do hlavy, když jste se mne u vás v klubovně tak náhle zeptali, jestli Vláďa ježka ještě vůbec má!
A tak jsem sáhl po váčku, otevřel jsem ho a - - ale na dlaň mně místo ježka vyklouzl jen kámen, asi v té velikosti, jako je ježek! To víte, jak mi bylo! Nevěděl jsem - a vlastně dodnes nevím, co si mám o tom myslet . . . Vložil jsem kámen do váčku, ten jsem zase dal zpátky do skříně - Vláďově mamince jsem poděkoval a vypadnul jsem od Dratušů jako opařený."
"A viděla Vláďova maminka, že sis ten váček prohlížel?" ptal se Jarka.
"Ne! Neviděla! Ona u mne nebyla, když jsem ve Vláďově pokojíku ve skříni ty papíry hledal. Tak neví, co jsem objevil - a já jsem se jí na ježka neptal. Ani Vláďovi jsem zatím nic neřekl - a čekám, jestli mně to snad řekne sám, co se s ježkem stalo, co s ním udělal, kam ho dal!"
"Tak mu opravdu zatím nic neříkej, na nic se ho neptej . . ." radil Mirek, "Zdá se mi, že jsme u kořene všeho toho divného, co se s Vláďou děje - a proč má takový strach! Někdo - snad ten neznámý cizinec - ho o hlavolam nějak připravil - a Vláďa je teď v koncích - s kamenem v sáčku místo ježka dlouho Vontskou radu ani Stínadla klamat nemůže! Dříve nebo později se to prořekne - a pak bude zle! S Vláďou i se vším vontským ve Stínadlech!"
"A proto on chudák nechce, abychom se mu do toho míchali, abychom mu pomáhali!" uvažoval Červenáček. "Má strach, že jeho tajemství, tu ztrátu ježka, odhalíme - a že to napíšeme do TAMTAMU - a tím že se to dovědí celá Stínadla. Teď už tomu rozumím, proč nám zakazuje psát cokoliv o něm do TAM-TAMU!"
"Co ale mám dělat?" bědoval Losna. "Nikdo to neví než já, takové hrozné tajemství - ani jediný člen Vontské rady to neví kromě mne - a já musím být zticha, já se nesmím Vládi ani zeptat - to je opravdu nad mé síly! A Stínadla už zase bouří, volá se po volbách nového Velkého Vonta - a s Vláďou už není žádná kloudná řeč, je jako zlomený, jako zastrašený někým, nebo něčím - - nejspíš tou ztrátou ježka - - Rychlé šípy, poraďte mi, pomozte nám, jedině vy to zase dokážete . . ."
Mirek v rychlosti vypověděl Losnovi ještě jednou znovu to, co zhruba napsal o jejich návštěvě u Vládi Dratuše a dodal: "U něj se teď už ukázat nemůžeme - nemluvil by s námi - a zbytečně bychom se ještě třeba zas pohádali a Vláďu

znovu rozrušili. Kdybychom se tak ale mohli dovědět, kdo byl ten cizinec, který dal Vláďovi číst ten podivný vzkaz či dopis nebo co to bylo, co Vláďu tak vyděsilo a zdrtilo! A nebo aspoň kdo byl ten jeho průvodce, který ho na schůzi Žlutého květu přivedl! Vyzpovídali bychom ho, vyslechli, jistě by nám něco prozradil - a snad by nás i nevědomky mohl přivést na jeho stopu!"
"Ale - ale - vždyť to já přece vím, kdo to byl!" vyjekl radostně Losna. "I když jsem tam tenkrát zrovna nebyl, tak to vím!"
"Vážně?" vzkřikl Mirek a vzrušením se mimoděk zastavil a chytil Losnu za kabát. "Tak kdo je to? Říkal jsi tenkrát u nás v klubovně, že to byl určitě někdo ze Stínadel!?"
"Ano!!" přisvědčil Losna. "Byl to nějaký Rejholec, Venda Rejholec - patří k Uctívačům ginga, dost lidí ho tam v okolí zná!"
Údiv, úžas, překvapení Rychlých šípů bylo nesmírné. "Ale - vždyť, to snad není možné!?" tlumeně volal Jarka.
"Rejholce přece známe, mluvili jsme s ním, od něj jsme slyšeli tu celou podivnou příhodu vypsanou ve druhém TAM-TAMU - jak toho neznámého cizince někdo přivedl do klubovny Žlutého květu - - ale Rejholec nám neřekl, že to byl on sám! Ani slůvkem nám to nenaznačil! Dělal, jako by ten průvodce byl někdo docela jiný, taky cizí a ne on! Proč to tajil? Proč nám to neřekl?"
"Snad proto, abychom se ho na toho cizince víc nevyptávali, a aby zakryl jeho stopu!" mínil Mirek. "Ale to je teď zatím vedlejší! Hlavně že teď víme s určitostí, že Rejholec nám může povědět vše - nebo skoro vše - a že bude asi i vědět, co bylo na tom papíru, který dal ten cizinec Vláďovi číst."
"A představ si," obrátil se k Losnovi Jarka, "že my k tomu Rejholcovi právě teď jdeme, abychom z něj zase ještě něco vytáhli! Teď když víme, že on toho cizince zná, bude to pro nás mnohem snadnější a nadějnější!"
"Zkrátka sám Alláh nám tě poslal do cesty!!" korunoval jásání Rychlonožka. Ale zásoba zpráv, které Losna měl pro Rychlé šípy v zásobě, nebyla ještě vyčerpaná. Po těch dvou prvních přišla ještě třetí.
"Viděl jsem tu asi před hodinou dva Dvorečáky a to Bratrstvo Kočičí pracky. Hnali se někam směrem jakoby ke svatyni Uctívačů ginga . . ." řekl Losna a jen tak mimochodem ještě dodal: "Nesli s sebou velkou zabalenou pilu!"

22 Zachráníme ještě gingo?

Rychlé šípy na sebe po této poslední Losnově zprávě vzrušeně mrkly dorozumívacím pohledem - a v tom pohledu byl znovu úžas.
"Říkáš, že s sebou nesli pilu?" opakoval Mirek mimoděk jeho slova. Losna zatím nechápal, proč Rychlé šípy tak udivil pouhým sdělením, že Dvorečáci mají s sebou pilu, ale brzy vše pochopil!
"Musíme ti něco říct!" chvatně se rozhovořil Mirek. "Ale napřed nám slib čestným slovem a rukoudáním, že to nikde a nikomu neprozradíš!
Je to v zájmu dalšího pátrání a naší snahy pomoct Vláďovi a celému vašemu Žlutému květu!"
"Neprozradím, co se dovím! Mlčenlivost chrání nás! Žlutá je barva naše!" pronesl vážně a zvolna Losna trochu pozměněnou formuli, jaká byla vždy předříkávána před zahájením Vontské rady, a každému podal ruku.
"Jdou podřezat gingo do svatyně Uctívačů . . . víš?" spěšně mluvil Mirek. "Ti blázni - - ti odvážlivci z nerozumu! Kdyby věděli, jaké peklo by vypuklo, kdyby se jim to podařilo - a kdyby je při tom chytli!"
Jarka jen kroutil hlavou, když říkal: "Oni snad ani nechápou, do čeho lezou - čeho se to chtějí odvážit!"
"Já už si vzpomínám!" ťukal si Jindra do čela. "Dnes měl někdo ve škole nové číslo Sběrače, mělo jen dva listy - a bylo tam něco jako že Dvorečáci teď někdy ve Stínadlech provedou, co prý otřese celými Stínadly - - tak to mysleli asi to podřezání ginga! A to hrozné nebezpečí chtějí podstoupit jen proto, aby se zalíbili Dabinelovcům - a mohli s nimi dál spolupracovat!"
"A aby měli konečně taky jednou o čem psát ve Sběrači!" jízlivě dodal Rychlonožka. "Ale jestli se jim to podaří, tak už se ve Stínadlech víckrát nesmí ukázat . . . Uctívači ginga by je utloukli, kdyby je dopadli!"
"Nepodaří se jim to!" rozhodným hlasem řekl Mirek. "Nemůžou to udělat! Nesmějí to udělat! Především už jen proto, že by byla hrozná škoda toho stromu! Žádný strom, ať vzácný nebo i jen obyčejný se nesmí vykácet, když to není nějak velmi nutné!"
"A ještě něco!" napadlo Jarku. "Když zabráníme podřezání ginga, zavděčíme se všem jeho Uctívačům - a mezi nimi ovšem i Rejholcovi - a to víte, co znamená! Bude nám mnohem víc přátelsky nakloněný než až dosud - a to při našem pátrání po tom výhrůžném tajemném cizinci bude hodně znamenat."
Všichni s tímto vývodem Jarky souhlasili a Mirek se obrátil k Losnovi se slovy: "Prosím tě, teď nás ale veď co nejrychleji ke svatyni Uctívačů ginga! Netrefíme tam odtud - a kdoví, jak dlouho bychom tady bloudili, než bychom ji našli! A my už nesmíme ztrácet ani minutu . . . třeba teď už jsou Dvorečáci uvnitř - a začínají řezat!"
Vykročili rychle směrem, naznačeným Losnou a po cestě mu - užaslému a překvapenému - vysvětlovali, jak se dozvěděli o úkolu, který Dabinelovci Dvorečákům uložili.
"I když ani Uctívači ginga nejsou přátelé našeho Žlutého květu," hovořil cestou Losna, "vůbec nevadí, když jejich strom uchráníte!
Přednější je, abyste se za to něco víc dověděli od toho Uctívače Rejholce o jeho tajemném cizinci! Já pořád věřím, že tím se dostanete blíž k celé záhadě, co Vláďu Dratuše tak tíží, svírá a ničí - - a že se vám podaří přece jen ho nějak ještě zachránit!"
Šli velmi rychle, chvílemi i klusali - a byli tak udýchaní, že nemohli skoro ani mluvit. Hochům Rychlých šípů občas připadalo, že jdou uličkami a přes plácky, kde se už někdy pohybovali při mnohých dřívějších výpravách sem, jindy ulice zase nepoznávali. Stínadla byla jednou z nejrozsáhlejších částí města.

"Tak jsme tady!" vydechl pak k překvapeným Rychlým šípům Losna. Záhy všichni spatřili vysokou zeď, jako tenkrát dávno, kdy je sem přivedla z opačného směru parta Rezavých klíčů, aby vnikli do svatyně Uctívačů ginga místo ní. I ten žebřík u plynové lampy umístěné vysoko na zdi ještě stál, připoutaný k ní nahoře řetězem s visacím zámkem. Za zdí se ozýval jakýsi tlumený hovor.
"Zůstaňte tady dole!" vyzval Mirek Rychlé šípy a Losnu. "Podívám se, co se tam děje, kdo tam je!" Vzápětí potom s nesmírnou opatrností začal stoupat po kolmém žebříku vzhůru. Žebřík stál celou svou výší těsně u zdi, řetěz, kterým byl připoutaný k držáku lampy, byl příliš krátký, než aby se dalo žebřík alespoň trochu u země podtrhnout a tak od zdi odstavit, aby stoupání po něm bylo snadnější.
Dokáže-li Mirek vystoupit až na nejvyšší příčku, neztratí přitom rovnováhu a nespadne pozpátku dolů na dlažbu ulice, může nahlédnout dovnitř zarostlé, po léta nepěstěné zahrady, která slouží Uctívačům ginga jako schůzovní rejdiště jejich party, jako svatyně Uctívačů ginga.
Když Mirek vystoupil po žebříku až do úrovně držáku lampy, zabudovaného do zdi, uviděl na držáku přivázané lano, vedoucí vzhůru po zdi a pak přes její hřeben do zahrady. Právě tak to učinily kdysi dávno Rychlé šípy, když se sem tenkrát vypravily s Rezavými klíči. Je vidět, že Dvorečáci si dobře pamatovali, jak svou cestu sem tehdy Rychlé šípy popisovaly v TAM-TAMU!
Teď už byl tak vysoko, že hlavou přesahoval hřeben zdi. Držel se ho rukama, aby neztratil rovnováhu a nespadl pozpátku do ulice.
Opatrně nahlédl do ztemnělé zahrady. Byla již úplná tma, nadto jej oslňovalo světlo plynové lampy, v jejíž těsné blízkosti stoupal po žebříku.
Ale to přece jen viděl dosti jasně, že v zahradě - asi dvacet kroků od zdi zády k němu stojí v bezradném ustrašeném postoji několik postav - ano - - není pochyb, je tam Dlouhé Bidlo, Štětináč, ba i mrňous Bohouš, pak Tonda Plíhal a jeho nohsled Jarda Koutník ze Dvorců - a kdopak je ten další . . . ale, ale - vždyť to je ten Dabinelovec, ten zachránce Rychlých šípů z Opuštěného dvora, který jim tenkrát při jejich zajetí pošeptal "Dům se znamením raka je vaše záchrana!" Dabinel ho sem dnes nakomandoval, aby dělal Dvorečákům průvodce při té více než nebezpečné akci!
Vedle hloučku se na zemi bělal papír, ze kterého již Štětináč vybalil pilu. Kdosi ukazoval rukou ještě dále do hloubi zahrady, kde osamoceně rostl strom, zřejmě gingo. Rychlé šípy pod ním tenkrát nasbíraly spousty drahocenných listů.
Jestlipak to dnes napadne také Dvorečáky a Bratrstvo Kočičí pracky? Nebo na to nebudou mít čas ani mysl?
Mirek dále neváhal. Zvolna a co nejtišeji začal vytahovat lano z vnitřní stěny zdi ven přes její hřeben do ulice - a tak znemožnil všem uvnitř zahrady ústupovou cestu. Hlouček tam nic neslyšel, tím méně aby to ve tmě zpozoroval. Mirek začal sestupovat po žebříku dolů. Od lampového držáku byl sestup snadnější, držel se lana a pak i postranic žebříku.
"Tak co je? Cos viděl? Jsou tam?" zaplavili ho chlapci tichými otázkami, když šťastně přistál na chodníku. Lano - plné uzlů, aby se po něm dalo dobře šplhat - se ještě kývalo podél žebříku až skoro k zemi.
"Je tam s nimi ten náš zachránce z Opuštěného dvora - - " šeptal Mirek. "Všichni se chystají strom opravdu porazit - - ale toho Dabinelovce bych rád nějak z toho pekla dostal ven, dřív než to vypukne!
Na oplátku za tu jeho úžasnou pomoc tenkrát! Jen ale jak to provést?"

23 Výprava Sběrače v pasti

Nastala krátká vzrušená porada, šeptem vedená. Záleželo na každé vteřině - vždyť ti nerozumové tam v zahradě každou chvíli již třeba strom naříznou - - je vůbec div, že ještě váhají, že ještě nezačali.
Pořád se odtamtud ozýval jen tlumený nesrozumitelný hovor. Asi si dodávali vzájemně odvahy.
"Nejlepší bude," mínil Jindra, "vystoupit nahoru na zeď a odtamtud vyzvat Plíhalovce, aby všeho nechali, že je vidíme - a aby se vrátili sem na chodník - jejich provaz že jim tam zase spustíme.
Zachráníme tím sice všechny ty plantážníky před hroznou pomstou Uctívačů, ačkoli si to nezaslouží, ale zachráníme tak i toho Dabinelčíka, co nám tehdy v Opuštěném dvoře tak pomohl!"
"Rejholec nám ale neuvěří, že to my jsme zachránili gingo od podřezání! Uctívači to musí vidět na vlastní oči a nám dosvědčit, že jsme Dvorečáky od podřezání ginga zahnali!" namítal správně Jarka.
"Tak vylezeme na zeď," radil Rychlonožka, "spustíme povyk, Uctívači přiletí zezadu z těch jejich kůlen ke gingu, my jim z hřebene zdi oznámíme, co se tu mělo stát - - a za odměnu si jako vyžádáme toho Dabinelovce - řekneme, že si s ním máme něco vyrovnat - - tak ať nám ho vydají - a s Bratrstvem a Plíhalovci ať si naloží, jak chtějí! Tak zachráníme jak Dabinelčíka, tak gingo - a ještě si šplhneme u Uctívačů a - a - a ještě trochu zaslouženě zavaříme naší dvorečácké konkurenci!"
"Ale to je všechno složité a nejisté!" netrpělivě odporoval Mirek - a bylo vidět, jak při hovoru pořád jedním uchem naslouchá, neozývá- li se za zdí už zlověstný zvuk řezající pily. "Co když nám Uctívači nevyhoví - a toho chudáka Dabinelčíka si tam nechají taky? Ne - ne!! Uděláme to takhle: Vylezu na zeď, za mnou ještě Jarka a Jindra. Vy ostatní zůstanete dole na chodníku jako stráž a obrana žebříku pro možný vontský útok zvenčí. Z hřebene zdi zavolám tam na ty uvnitř svatyně - a vyzveme Dabinelovce, aby vyšplhal nahoru k nám. Provaz mu hodíme. Ostatním výstup nepovolíme.
Z bezpečné výšky jim řekneme, oč se jedná - ostatně jistě nám budou jen vděční - no - a za partu Sběrače se jen přimluvíme, aby k nim byli milosrdní - nějakou tu ránu ovšem snést musí . . ."
Snad by porada trvala ještě déle - ale za zdí se něco začalo dít.
Vetřelci tam zřejmě zpozorovali, že lano - jejich jediná spása - zmizelo - a teď se shromáždili pod zdí a hledají je ve tmě, nevisí-li snad o kus dále.
Mirek vyšplhal rychle na hřeben zdi. Teď už nemusel být tak úzkostlivě opatrný na nějaký ten šramot. Stejně tam ti

dole ve svatyni budou o něm za chvilečku vědět. Těsně za ním stoupal po žebříku Jarka. Lano, vytažené ze svatyně a přehozené sem do ulice, jim velmi napomáhalo.
"Šípáci! Mizerové Šípáci!" vyjeklo v zahradě pod zdí vztekle Dlouhé Bidlo, které jako první poznalo Mirka, když se jeho hlava objevila nad hřebenem zdi. "Kam jste dali lano? Vy jste to lano vytáhli nahoru viďte? - vy - vy - " Než mohl Mirek něco odpovědět, připojil se ke zlobnému pokřikování Dlouhého Bidla ještě také Tonda Plíhal, vydavatel Sběrače: "Jak si to představujete? Co si to dovolujete? Vy zloději! Hned sem to lano vraťte zpátky! Takhle tedy drží Rychlé šípy slovo?"
Teď konečně se Mirek dostal k odpovědi: "Neporušili jsme slovo!
Slíbili jsme vám, že do TAM-TAMU nenapíšeme nic o tom, jaký úkol máte ve Stínadlech provést - a kdo vás k tomu vyzval. A to jsme splnili - - v TAM-TAMU nebyla ani řádečka o tom, že máte podřezat tady to gingo, Ale to je taky vše - nic nám nemůžete vyčítat!
Neslíbili jsme vám přece, že vás necháme vykonat váš ničemný záměr - zničit takový vzácný strom!"
"Tak nám aspoň spusťte dolů to lano! Je to naše lano - rozumíte - vy zloději! Ukradli jste nám naše lano! Bez lana se odsud nemůžeme dostat!" vztekalo se Dlouhé Bidlo.
"Nic jsme vám neukradli!" klidně odporoval shůry Jarka. "Lano určitě dostanete zpátky - - když ne dnes, tak zítra na Druhé straně!
A teď ho dokonce spustíme dolů k vám, ale pošplhá po něm nahoru přes zeď a ven do ulice jen váš průvodce z Dabinelovy party. Nikdo jiný - rozumíte?!"
Při těch slovech začal spouštět do zahrady lano, vytažené teď z uliční stěny zdi a přehozené sem přes hřeben, stále ovšem bezpečně uvázané na litinovém držáku lampy.
"A co bude s námi?" malomyslně volal Tonda Plíhal. "Přece nás tu nenecháte na pospas Uctívačům ginga, proboha - je jich tam vzadu v těch kůlnách jako much - - dělejte něco - pomozte nám přece - víte, co by znamenalo, kdyby nás tu našli!"
Mezitím bylo lano již natolik v zahradě, že bylo možné zachytit dole jeho konec a začít po něm šplhat vzhůru. Dabinelovec hbitě přiskočil a pověsil se na provaz, ale Dvorečáci i Bratrstvo Kočičí pracky v jednom houfu se na něj vrhli v bezmezném strachu a začali jej strhávat z lana, aby se zachránili sami. Jejich zápas o svobodu, probíhající velmi zuřivě, ale přesto v opatrné tichosti, byl hrozný, Dabinelovec upadl a pod lanem se strhla rvačka i mezi samotnými Dvorečáky a Bratrstvem. Každý chtěl šplhat první a pranic nedbal na nějaké ohledy ke komukoli jinému. Jen když on se zachrání!
Mirek s Jarkou využili okamžiku, kdy dole v zahradě konec lana na zlomek vteřiny nikdo z klubka zápasících právě pevně nedržel a jediným trhnutím vytáhli lano opět do výše. Nové výkřiky strachu i vzteku zezdola se znovu ozvaly.
A do toho bouření, škemrání a ječení volal Mirek dolů: "Tak copak je to za způsoby, plantážníci . . . jen DABINELOVEC poleze nahoru, jak už jsem řekl - rozuměli jste? Vy ostatní až snad později, to ještě uvážíme! Všichni odstupte od lana pět kroků a pak spustíme lano pro něj! Dřív ne!"
Tonda Plíhal i jeho nohsled a Bratrstvo po této nadějné řeči poslušně - i když neradi - ustoupili, jak Mirek nařídil - a jen se strachem i závistí pozorovali, jak se Dabinelovec už dychtivě sápe na znovuspuštěné lano a rychle po něm šplhá vzhůru, v čemž mu velmi pomáhaly uzly na něm.
Co se stalo potom, když se Dabinelovec již jednou rukou chytal hřebene zdi, bylo dílem několika vteřin. Odněkud z temných hlubin zahrady daleko za gingem se ozval křik a vzápětí odtamtud přibíhal zástup Vontů-Uctívačů ginga. Mirek s Jarkou si stačili s ulehčením všimnout, že je mezi nimi i Rejholec. To je dobře! Bude svědkem toho, že Rychlé šípy zabránily podřezání stromu!
Jekot strachu, spuštěný Dvorečáky i Bratrstvem, úplně zanikal v ryku Uctívačů ginga. Padlo prvních několik ran do tváří, surových a pleskavých, jaké se rozdávaly jen tady ve Stínadlech - - pak ale křik skoro utichl a kdosi ze starších Vontů - snad dokonce sám jejich náčelník - promluvil, a kupodivu nikoli k vetřelcům, ale k Rejholcovi: "Tak jsi měl přece jen pravdu, když jsi nám přinesl tu zprávu, že Dabinelovci někoho cizího navedli, aby nám porazil naše gingo! Nezapomeneme ti to, až se bude volit nový člen do naší náčelnické Pětirady! A těm lotrům tady . . ." přitom máchl zlověstně ruku ke zděšeným zajatcům - "by se jejich ničemný úmysl málem podařil!
Jen jejich vlastní neopatrný hovor je v poslední chvíli prozradil - a nás sem přivolal!"
"My jsme - tóóó - my jen - my jsme si jen chtěli nasbírat několik listů ginga, víte - my si děláme herbář . . ." lhalo a zuby přitom jektalo Dlouhé Bidlo. Ale vzápětí někdo z Uctívačů zakopl o odhozenou pilu - a bylo po výmluvách! Objevená pila a ochranný glejt Dabinela u Tondy Plíhala byly signálem k výprasku tak hroznému, že i Mirkovi a Jarkovi, přitištěným nahoře ve tmě na hřebenu zdi, bylo z toho úzko.
Dabinelovec už mezitím dávno zmizel za zdí kdesi ve tmě ulice, když napřed dole na chodníku několika neohrabanými slovy poděkoval za svou záchranu zbylým členům Rychlých šípů a řekl jim, že se jmenuje Brouk. Nahoře při přelézání hřebenu zdi opravdu na děkování neměl čas ani mysl, jak byl bez sebe právě přestálým strachem.

24 Rozsudek

"A teď poslouchejte!" začal pak k zajatcům zase mluvit onen nejstarší Uctívač, když výprasková vřava ustala a do ticha se neslo jen fňukání, vzdychání a naříkání potlučených Dvorečáků a Bratrstva.
"Četli jsme v tom časopisu, co tisknou Rychlé šípy tam někde na Druhé straně, jak je Dabinelovci nedávno odsoudili k tomu, že budou přes noc zavření v tom jejich dvoře. Rychlým šípům se pak přece jen podařilo upláchnout - - ale vám se to nepodaří! My vás totiž k zavření přes noc v naší svatyni odsuzujeme taky - ale odtud úniku není, rozumíte - leda byste měli křídla, abyste tu zeď, co je tady ze všech tří stran, přeletěli! Žádné okno s vylomenou mříží tam není -

chachá! Dům se otvírá ráno v šest! Pak můžete vypadnout - a doma o tom jen vyprávět, co jste tady zažili! A jestli vás tu nachytáme ještě jednou, tak to dopadne hůř!"
Odsouzenci byli po této řeči chvíli zcela tiše, ale pak začali úpěnlivě prosit o milost. Štětináč naříkal nad osudem svých cvičených myší, které mu do rána zcela určitě zajdou, když nedostanou dnes večer svou obvyklou stravu a Dlouhé Bidlo volalo: "Já budu bit, já budu bit . . . nepřijít na noc domů . . . to přece není možné - mějte s námi slitování, natlučte nám třeba zase ještě jednou - jen nás ale pusťte domů . . ." Bohouš bezeslovně vřískal. Ze všech nejdůstojněji se ještě choval Tonda Plíhal, ale i on prosil a sliboval, že už sem víckrát ani nepáchnou!
Uctívači se však vytráceli od stromu směrem ke stavením, jež bylo spíše jen tušit než vidět ve tmě za hradbou křovisek a jiných stromů.
Bědování a prosby zajatců nebrali vůbec na vědomí.
Jen několik Uctívačů na pokyn Rejholce, který v partě asi zastával dosti významnou funkci, ledabyle prohlédlo nejbližší části zdi, neníli zde nějaký provaz - a když jej nenašli, zmizeli za ostatními. Rejholec, který stál čelem proti zdi, ovšem zahlédl na jejím hřebeni přitisknuté Mirka a Jarku, a nenápadně jim pokynul rukou. Potvrdil tím, že ví o jejich zásluze na záchraně ginga.
Trvalo ještě chvíli, než se Mirek a Jarka - ztuhlí nehybným ležením na studeném hřebeni zdi - odvážili pohnout se a vztyčit do sedu. Letmým pohledem se přesvědčili, že na uliční straně zdi na chodníku Jindra, Červenáček, Rychlonožka a Losna pořád ještě střeží jejich bezpečnost. Jistě také v tichu této osamělé ulice slyšeli, co vše se odehrávalo tam za zdí ve svatyni.
Rychlonožka na ně mlčky, ale povzbudivě zamával nahoru, jako by chtěl říct: "Dobře jste to hoši zařídili, dobře, dobře . . ."
Ale teď si Mirka a Jarky už povšimli zajatci, spatřili obrysy jejich sedících postav proti záři plynové lampy, jež nad hřeben zdi matně vyzařovala. S úžasem i vztekem si uvědomili, že Rychlé šípy nejenže neprchly ze zdi, když zde dole ve Svatyni vypuklo to peklo a Vonty se to zde jen hemžilo, ale že viděly i jejich strašlivý výprask a že o tom jistě budou psát v tom svém tisíckrát prokletém TAM-TAMU!
Jiskřička naděje na nějakou pomoc od nich jim však přece jen vzplála! "Mirku Dušíne - - Jarko Metelko - Rychlé šípy - proboha vás prosíme - zachraňte nás!!" tlumeně volal nahoru Tonda Plíhal. "Nemůžeme tu přece tvrdnout přes noc - vždyť bychom tu zmrzli na rampouch!"
"A co by nám řekli doma?" děsil se čahoun Dlouhé Bidlo, jehož otec měřil ještě asi o patnáct centimetrů víc a měl vyhlášeně velmi pádnou pravici.
"Starali jste se vy o to, co řeknou naši doma, když jsme měli zůstat tenkrát přes noc v Opuštěném dvoře?" usykl na ně dolů Rychlonožka, který se zatím dostal po žebříku také na zeď. "Vzpomínáte si, vy ničemní skunkové, jak jste tenkrát odmítli i jen jít k našim rodičům a říct jim, že se vrátíme až ráno? Vzpomínáte si? A vy se teď dožadujete naší pomoci? Ani za mák jste se tenkrát nestarali, co s námi tam v Opuštěném dvoře bude - jak tam tu studenou noc přečkáme - a jestli ji vůbec přečkáme! Ještě jste se nám chechtali a do toho svého všivého Sběrače jste o nás psali posměšné drby. A my teď máme mít s vámi slitování? Teď, když je štěstí zase jednou při nás - a když se můžeme pást na vašem utrpení? Nikdy! Nikdy!!"
Poslední dvě slova skoro vykřikl a učinil přitom tak vášnivý pohyb, že by byl málem spadl ze zdi dolů na chodník.
"Tak dost!" zarazil jeho řečnění Mirek. "Máš sice plnou pravdu, že si naše slitování nezaslouží - ale přece jen jim pomůžeme, ať vidí, že jsme lepší než oni! Hej vy tam dole - - " obrátil se k zajatcům v zahradě, "my teď sestoupíme ze zdi do ulice - a pak provaz přehodíme přes zeď k vám do zahrady - po něm se už snadno dostanete ze svatyně ven. Máte na něm dost uzlů k pohodlnému vyšplhání!"
Dole se ozval tichý jásot. Zajatci volali nahoru k Rychlým šípům celé záplavy děkovných slov - a Štětináč sliboval Rychlonožkovi, že si může přijít do jeho dřevníků, kde mu dá tu nejchytřejší a nejcvičenější myš, jakou má! A zadarmo!!
Ale když Mirek, Jarka a Rychlonožka již sestoupili po žebříku na chodník do ulice a přehodili lano přes zeď do zahrady, slyšeli vzteklé zašeptání Tondy Plíhala: "Mizerové! Mizerní čmuchalové - všechno nám zkazili - teď už mohlo gingo dávno ležet podřezané - a my místo toho vinou těch Rychlošípáků sotva zachráníme své životy - a ještě abychom jim za to byli vděční!"
Rychlé šípy kráčely spěšně k Druhé straně - nebylo už ani pomyšlení na to jít do ulice V hlubinách počkat na návrat Rejholce ze stavení za svatyní a vyzvídat na něm něco dalšího o Vláďovi Dratušovi a hlavně o tom cizinci, jak měli původně v plánu, když dnes do Stínadel šli.
Losna je kus cesty doprovázel, a když se rozcházeli v místech, kde již se natolik vyznali, že jeho ukazování cesty nepotřebovali, dal jim svou adresu pro případ, až bude nutné znovu se sejít. "Jistě to bude dobré, když budete vědět, kde mne máte hledat!" řekl přitom. "Určitě se tady brzo někde zase shledáme! Vláďa Dratuš je dál v nějakém hrozném nebezpečí - ježek v kleci je pryč - a osud celého Žlutého květu a vlastně celých Stínadel visí na vlásku!" Podal všem ruku a zmizel ve tmě.
"To je zvláštní . . ." řekl pak cestou k Rozdělovací třídě trochu mrzutě Jindra. "My skoro vždycky ve Stínadlech zažijeme a děláme něco docela jiného, než kvůli čemu jsme se tam vydali! Tak jako dnes: šli jsme za Rejholcem a místo toho jsme zachránili Uctívačům gingo a Dvorečákům jsme pomohli k návratu domů!"

25 Toto číslo vyšlo ve 150 výtiscích

Sběrač, časopis Dvorečáků, zase jednou vyšel dříve než nový TAM-TAM! Zatímco chlapci Rychlých šípů s vydáním čtvrtého čísla váhali, protože si nebyli jistí, co a jak do něj o minulé výpravě do Stínadel napsat, aby byl obsah zajímavý a přece aby přitom nepokazili pátrání nějakým prořeknutím, Sběrač se již dostal ze Dvorců na Druhou stranu a

zaplavil její ulice a školní třídy svým fialovým tiskem.
Druhostraníci se z jeho stránek s úžasem dovídali, jak se Dvorečáci odvážně dostali nejen do Stínadel, ale v nich pak dokonce až do svatyně Uctívačů ginga, kde loni Rychlé šípy zápasily s přízrakem Širokem. A jak tam na příkaz jakéhosi vontského sdružení měli podřezat posvátný strom gingo a tak smrtelně urazit a ranit jeho Uctívače!
A jak už by se jim to bylo málem podařilo, nebýt těch všudypřítomných protivných Rychlých šípů, které jim v tom na poslední chvíli zabránily! Teď už mohlo být po gingu - a snad i po celém spolku jeho Uctívačů! A Dvorečáci mohli mít ve Stínadlech u toho "jakéhosi vontského sdružení" teď velkou zásluhu a velký vliv.
"A proto, Druhostraníci, tady vidíte, jak ty vaše povedené Rychlé šípy jednají, jak Vonty spíše ochraňují, místo aby byly proti nim!
Fuj! Hanba Rychlým šípům! Druhostraníci, nikdo s nimi nekamaráďte, jejich TAM-TAM nečtěte, kupujte jen náš Sběrač, který má nejlepší zprávy! I samo Bratrstvo Kočičí pracky s námi spolupracuje - a to je přece vaše! To je smetánka a pýcha vaší Druhé strany!"
Tím čtvrté číslo Sběrače končilo.
Zatímco čtenáři - Druhostraníci - přijímali tyto výzvy a pomluvy Sběrače - i vůbec celý jeho obsah se smíšenými pocity a nevěděli dobře, co si mají o všem myslet, Rychlé šípy čtvrtý Sběrač podráždil, ale i mírně rozesmál. "To si Sběrač moc neposloužil," posmíval se Rychlonožka, "když vytrubuje, že i samo Bratrstvo Kočičí pracky se Dvorečáky drží - - vždyť tady každý ví, jaká je to cháska - ať už Dlouhé Bidlo, nebo Štětináč, či dokonce ten mrňous Bohouš!"
"Ale vyšli se Sběračem dřív než my s TAM-TAMEM!" soptil Jindra, "a co víc - ani slovo tam nenapsali, jak jsme je vlastně zachránili před nočním zmrznutím ve svatyni Uctívačů!"
"A ještě nám tam nadávají protivné Rychlé šípy!! To přece jen ti odporní plantážníci a mezuláni dělat neměli! To se nemá!" řekl umíněně Rychlonožka. "Holomci zatracení! Kdy já jsem někomu naposledy nadával!?"
Všechny tyto řeči chlapci vedli v klubovně Rychlých šípů, kde právě začínali první stránku čtvrtého TAM-TAMU. Mirek začal líčením, jak se vydali v minulých dnech znovu do Stínadel, i když je to čím dále tím nebezpečnější - aby tam získali nějaké další zprávy o záhadném výrostkovi-cizinci, který tak zdrtil Velkého Vonta jakousi podivnou napsanou zprávou. A jak se cestou od kohosi, kdo - ač Vont - je jim přátelsky nakloněný, dověděli, kdo že byl tím neméně záhadným a až dosud neznámým průvodcem cizince.
"Dokonce toho průvodce i známe!" psal Mirek, "ale zmatek v pátrání nám to nezmenšuje - ba spíše naopak ještě zvětšuje! Pak jsme se také dověděli úžasnou neuvěřitelnou zprávu o ježku v kleci, kterou vám bohužel zatím v zájmu pátrání rovněž ještě nemůžeme sdělit - - ale jednou se dovíte všechno!
A teď ale to hlavní: zamezili jsme Dvorečákům, aby ve svatyni Uctívačů ginga podřezali jejich posvátný strom! Četli jste o tom už v novém čísle dvorečáckého Sběrače. Měli jsme k tomu několik důvodů - a jeden z nich byl ten, že zdravý a nadto vzácný strom se nemá zbytečně ničit! To musí uznat každý člověk, který má rád přírodu - a jistě nás za to jen pochválí!"
Pak vylíčil po pravdě, jak to překažení zlého úmyslu Dvorečákům vypadalo ve skutečnosti, jak Dvorečáci zuřili a nadávali, jak dostali výprask - a jak je Rychlé šípy vlastně nakonec zachránily - a zase za to sklidily jejich nevděk.
Ještě téhož večera se čtvrté číslo TAM-TAMU rozletělo po Druhé straně. Postaral se o to hlavně Jirka Rymáň, který se Rychlým šípům již zase přihlásil ku pomoci s jeho rozšiřováním, tak jako kdysi řídil obíhání TAM-TAMŮ tehdy ještě ručně psaných a čtenářům jen půjčovaných.
Nad nápisem na první stránce bylo napsáno: "Toto číslo vyšlo už ve stopadesáti výtiscích." - Ano, TAM-TAM od čísla k číslu měl pořád víc a více čtenářů, k velké zlosti Dvorečáků. Viděli, že jejich Sběrač si nikdy nezíská takovou oblibu a zájem čtenářů jako TAMTAM.

26 Rejholec se vykrucuje

Ve Stínadlech bylo den ode dne rušněji a nebezpečněji. Ale jedině tam a nikde jinde byl klíč ke všem těm tajemnostem a záhadám, jež obklopovaly nešťastného Velkého Vonta, Vláďu Dratuše!
A hlavní osobou, která mohla něco vysvětlit, prozradit, a na níž mohly Rychlé šípy něco vyzvědět, byl Vont Rejholec. Jedině on zřejmě ví něco víc o záhadném cizinci, jenž tak nepochopitelně zdrtil Velkého Vonta. Jedině on ho zřejmě zná - a snad i ví, čím Vláďu Dratuše tak drží v šachu. A tak do Stínadel musí Rychlé šípy znovu!
Stínadla zavalil podzimní soumrak, tajuplný a strašidelný, jaký snad mohl být jen tady. Ulička V hlubinách, kde bydlel Vont Rejholec, byla plná mlhy a sraženého kouře. V této době zde nebylo mnoho lidí a Rychlé šípy, krčící se ve výklencích domů v blízkosti Rejholcova bydliště, to jen těšilo.
Již od časného odpoledne byli chlapci na cestě sem ze své Druhé strany a měli už za sebou snad kilometry běhu před různými skupinami Vontů. Někde za Červotočivou uličkou na ně narazila dokonce mnohočlenná parta Mirka Daneše, jež kdysi zavinila smrt Bubliny, klubovního psa Rychlých šípů - a někteří Vontové z ní Rychlé šípy poznali a spustili povyk. Hnali je pak až někam k Modrým ulicím, kde Rychlé šípy předtím ještě nikdy nebyly - a tak je na hony cesty zahnali od jejich vytčeného směru za Rejholcem . . .
Modré ulice! Rychlé šípy o nich už dost slyšely. Zejména před volbami nového Velkého Vonta se o nich hodně mluvilo a s nimi počítalo - bylo tam tolik vontských part a partiček . . . a kupodivu mezi sebou svorných! Co chtěla jedna, chtěla i druhá - - a když se tam rozhodovalo, koho volit za Velkého Vonta, měl vybraný kandidát na tuto funkci vítězství už napůl v kapse.
Ale ještě něco jiného už dříve slýchaly Rychlé šípy o Modrých ulicích. Už jim to kdysi povídal Losna - a také ve Žlutém květu se o tom mluvilo. Modré ulice dostaly mezi Vonty svůj hromadný název podle modrých dlažebních kostek, jimiž byly dlážděné - a když se někdy, zejména na jaře po dešti, ukázalo temně modré vysmýčené a vypršené

nebe a slunce zazářilo na mokrou dlažbu, bylo v ulicích najednou nepopsatelně nádherné jásavé modro. Mokrá dlažba svítila nejen modří svého kamene, ale i odleskem modrého nebe!
Tento "modrý zázrak", prý úžasně krásný a nezapomenutelný, se zde stával jen zřídkakdy, snad jednou či dvakrát do roka - někdy trval třeba jen několik minut, než slunce a modrou oblohu zastínily znovu mraky, nebo než mokrá dlažba uschla. Někteří obyvatelé v těchto ulicích žili po léta a tento krásný jev nezažili vůbec, vždy tu vzácnou chvíli nějak promeškali. Ale kdo jej viděl, dlouho o něm vyprávěl a nemohl na něj zapomenout!
Dnes však byl tísnivý mlhavý soumrak a hoši Rychlých šípů byli jen rádi, když se mohli po úniku Danešově partě vrátit zpět ke směru na uličku V hlubinách. Ani pomyšlení neměli na nějaký "modrý zázrak", i kdyby tam opravdu zasvitl!
A teď už jsou snad více jak čtvrt hodiny drahocenného času tady, V hlubinách, a čekají dychtivě na Rejholce - a on nikde! Kterousi malou holčičku poslali nahoru do třetího patra za ním, aby přišel ven, je-li doma. Jarka jí dal za to plný sáček balených malinových bonbónů - ale holčička přinesla jen vzkaz, že Rejholec prý doma není a že teprve odněkud přijde.
Rychlonožka ji podezříval, že snad u Rejholců ani nebyla a že stála někde v prvním poschodí, cumlala ty bonbóny a pak seběhla zpět dolů a zprávu o Rejholcově nepřítomnosti že si jen vymyslela!
Ale vtom již Jindra slabě vykřikl: "Podívejte - už jde - tamhle už jde!" A byla to pravda.
Z mlhy a šera na rohu uličky se vynořil Rejholec. Šel s hlavou sklopenou, jakoby v zamyšlení, a na zádech měl tornu. Tato torna měla v pozdějších dnech hrát v pátrání Rychlých šípů určitou úlohu, byla vodítkem, vysvětlením ledačeho - ale to nyní ještě nemohli vědět, a tak si jí na Rejholcových zádech skoro ani nepovšimli. Jen Jarka ji použil jako záminku k navázání hovoru.
"Byls někde na trampu, viď?" zavolal na Rejholce polohlasně.
Ten překvapeně a ulekaně pozvedl oči od země, ale když poznal v šeru Rychlé šípy, trochu se ušklíbl a zahuhlal zmateně: "Jo - na trampu! Vlastně ne - vždyť je ošklivo - a byla škola - - já jen tóó - já jsem šel s prádlem do prádelny - víte - -?" Zdálo se, že je nějak zmatený - a jeho řeč o prádlu, že je jen v rychlosti vymyšlenou výmluvou.
Jarka si povšiml, že má tornu poměrně plnou a bylo mu to trochu divné. Ale nic neříkal - a Rejholec se již radostně rozhovořil o tom, jak - díky Rychlým šípům - bylo zachráněno před pokácením gingo ve svatyni jeho Uctívačů. "A víte, že ta banda mizerná, ti Dvorečáci a ta Kočičí tlapka nebo jak se jmenují, stejně pak ze svatyně před nocí ještě zdrhli?? A nikdo neví jak!"
Rychlé šípy při tomto zlořečení polilo až horko. Vždyť ve čtvrtém TAM-TAMU sami neprozřetelně prozradili, že to byli oni, kdo Dvorečákům a Bratrstvu tehdy večer vrátili přes zeď do zahrady lano - a tak jim útěk umožnili. Je vidět, že sem do Stínadel čtvrtý TAMTAM ještě nedorazil, když Rejholec o tom nic neví! "Ať děláme a píšeme co chceme, vždycky něco prořekneme, co se prozradit nemělo!"
pomyslel si ve zlomku vteřiny Mirek.
Ale Rejholec už živě a rozdychtěně mlel dále: "Mně ta vaše výstraha, že gingo se má skácet, moc pomohla! Zachránili jsme ho - a teď už si ho panečku hlídáme - ve svatyni je od nás skoro pořád někdo na stráži! A já jsem za to získal stupínek do naší gingařské Pětirady. Bude se v ní obsazovat jedno z pěti míst - asi se za to stanu jejím členem, povýším! Ale potřeboval bych se takhle zasloužit a vytáhnout ještě nějakou další takovou věcí! Nemáte v zásobě ještě něco podobného? Jste kluci šikovní - a moc dokážete - - tak snad byste - - " "No máme - máme!" ukusoval opatrnicky Mirek. "Například jsme už dostali ten plánek cesty k vaší svatyni, kreslený a psaný Dabinelovou rukou - to by byl přece trumf proti Dabinelovcům při volbách o Velké Vontství - - důkaz, co proti vám, Uctívačům ginga, špatného chtěli podniknout. To by jím zlomilo vaz!"
"Vážně? Vážně ten plánek už máte?" zajásal Rejholec a celý přitom jako by ožil. "No tohle!! Dejte ho sem!"
"Počkat - počkat!" krotil jej Mirek. "Co za něj? Uznej, že za takovou báječnou věc musíme dostat taky zase něco my od tebe - ne?"
"Řeknu vám - - řeknu vám - kdo byl tím průvodcem, který přivedl toho cizince do kůlny Žlutého květu! Ale nesmíte to napsat do TAM-TAMU!"
"Ale to my přece víme!" vybuchl Jarka. "To my víme, žes to byl ty! To bys nám neřekl nic nového! A vůbec - - proč jsi nám to tak dlouho tajil, žes tam s ním tehdy byl ty? Proč jsi předstíral, že i ten průvodce byl kdosi neznámý?"
Rejholec se zatvářil ohromeně, také ale zklamaně nad tím, že vlastně přichází o to, co hodlal Rychlým šípům nabídnout za Dabinelův plánek. "Tak vy to víte?" řekl jen mrzutě. Pak rozpačitě vysvětloval: "Já jsem vám to tenkrát schválně zatajil! Tady se děly a dějí pořád takové divné věci, že je lepší, když člověk radši moc nemluví - a nikdo o něm moc neví! Taky jsem se bál, že byste to o mně mohli napsat do toho svého TAM-TAMU a to by pro mne nebylo ani trochu dobré. Nevydržel bych tady!"
Zastavil se na chviličku v řeči, jako by o něčem přemýšlel, ale pak skoro vykřikl: "A odkud to víte, že jsem to byl já?"
"Každý to snad tady ví!" tvrdil pevně Jarka. "Vždyť tě tu všichni znají - - a jistě i leckdo ze Žlutého květu tě přece musel poznat - nemyslíš?"
"No - to je pravda - - " doznával rozmrzele a nerad Rejholec.
"Tak nám nabídni něco jiného za ten plánek!" kul železo Jarka.
"Řekni nám třeba, kdo byl ten cizinec! Ty ho přece musíš znát, když jsi ho ke Žlutému květu přivedl! A co to dal číst Velkému Vontovi Dratušovi, že ho to tak zdrtilo?"
Rejholec se zatvářil ulekaně a bylo přímo vidět, jak se stahuje do sebe jako do ulity, jen aby něco neprozradil. Lhal, zapíral, vykrucoval se: "Já nevím . . . nic nevím . . . Já jsem ho jednou potkal na ulici . . . neznal jsem ho . . . nikdy jsem ho tu neviděl . . . a on se rozhlížel kolem a pak ke mně přistoupil a ptal se mě, jestli tady znám nějakého Jiřího Dratuše. Já jsem mu řekl, že to je otec dnešního Velkého Vonta Vládi Dratuše. Vůbec nevěděl, co znamená Velký Vont . . . já mu

všechno vysvětloval, protože nebyl ze Stínadel a nic odtud neznal.
Pak ale chtěl, abych ho tedy dovedl k tomu Vláďovi Dratušovi do kůlny, kde se Žlutý květ schází. No - tak jsem ho tam dovedl - a to je všechno - nic víc nevím!"
"Ale jak to - - " připomněl mu ostře Jarka, "vždyť jsi nám tehdy u vás v domě u sklepa říkal, že ten průvodce - a to jsi byl ty, řekl Vláďovi, že ani deset závor ho neuchrání, když mrtvý už promluvil!
Tak jak to, že nic nevíš - a co to mělo znamenat, že mrtvý promluvil?
Který mrtvý a co to řekl?"
"To že jsem vám tenkrát povídal? To jsem asi chtěl říct, že to řekl až pak ten cizinec, když už přišel do kůlny - - snad jsem to nějak popletl - nebo jste to možná spletli vy sami . . ." zmateně se vykrucoval Rejholec a vypadal velmi poplašeně. Bylo ale více než zřejmé, že zapírá - a že ví opravdu ještě mnoho, co až dosud neřekl.
Na chvíli se všichni odmlčeli - ale Rychlé šípy i Rejholec byli vůči sobě už ve střehu a každá z obou stran horečně přemýšlela.
Rychlé šípy na to, jak z Rejholce zase ještě něco vypáčit - a on zase, jak by se co nejhlouběji zahalil do neproniknutelného mlčení, Ale to bylo opravdu jen chvilku.
Neboť pak se roztočil děj tak neočekávaných událostí a v tak rychlém sledu, že Rychlé šípy měly co dělat, aby později vše správně a srozumitelně napsaly do nového TAM-TAMU!

27 Podaří se léčka?

Stalo se prostě toto: Mirek - po chvíli mlčenlivého, ale horečného přemítání, jak z Rejholce vypáčit nějakou další zprávu o cizinci - vytáhl z kapsy plánek cesty do svatyně Uctívačů ginga, kreslený Dabinelem, a z bezpečné vzdálenosti - aby mu jej Rejholec třeba nevytrhl z ruky - mu jej ukázal.
"Podívej se!" řekl přitom, "to je ten Dabinelův plánek, kreslený pro Sběrače a Bratrstvo Kočičí pracky. Víš dobře, co by pro tebe i pro tvou partu Uctívačů ginga znamenalo dostat ho do rukou! Pro tebe by to byl další stupínek ke členství do Pětirady, pro partu pak důležitý doklad proti Dabinelovcům! Takhle, když ten plánek v rukách nemáte, Dabinelovci můžou zapírat, že to byli oni, kteří Dvorečáky navedli, aby vám gingo podřezali! Tak co - řekneš nám ještě něco víc o tom cizinci?"
Rejholcovi svítily oči touhou při pohledu na plánek, pro něj tak potřebný a proto i toužený, ale pak nasadil masku zklamání, když tvrdil: "Nemůžu - - nic už o něm nevím - to si ten plánek radši nechte - - a - a - " Mirek zdánlivě lhostejně složil plánek a uložil do destiček v náprsní kapse, Rejholec sledoval chtivě jeho pohyby - a pak vykřikl: "Ale přece něco pro vás mám! Můžu vám něco úžasného předvést - - ukázat! Ukážu vám tady něco v tom sklepním okénku u našeho domu! Počkejte tady - a dávejte pozor!"
Odpojil se od nich a kráčel zvolna a významně do vrat domu. Ve vratech se zase ještě otočil a pronesl: "Opravdu dávejte moc dobrý pozor! Ukážu vám tady dole u chodníku, v tom zamřížovaném okén- ku něco, co hned tak každý ještě neviděl!" Pak zmizel v chodbě domu.
Rychlé šípy udiveně a dychtivě přistoupily až k okénku. Bylo zamřížované, ale sklo za mříží bylo již dávno vytlučené. Okénko vedlo zřejmě do uhelného sklepa některého z nájemníků, snad Rejholcových rodičů. Rychlonožka poklekl na chodník a zahleděl se dovnitř.
Čišel odtamtud sklepní chlad a směsice pachů z uhlí, dříví, brambor a letitého prachu - ale vidět dovnitř nebylo. Panovala tam úplná tma.
Pak se tam kdesi ozval zvuk otvíraného zámku, trochu se tam rozsvětlilo, Rejholec asi vstoupil do sklepa. Rychlonožka pohybem ruky přivolal ostatní. A vtom už se něco těsně za mříží uvnitř mihlo - objevila se tam ruka - jistě Rejholcova - něco svírající - a již se také ozývá jeho přidušený hlas: "Tak se podívejte - - dobře se podívejte - vidíte ho - jo??"
Ruka se rozevřela a Rychlé šípy na její dlani v šeru sklepa za mříží spatřily pradávný odznak Velkého Vontství, Tleskačův hlavolam - ježka v kleci!
První se vzpamatoval Mirek. "Ježek v kleci!!" vykřikl užasle. "Jak se dostal k tobě? Odkud - - jak - - kdo ti ho dal - jak to, že je u tebe - ty přece nejsi Velký Vont - tak jak to . . .?"
Dlaň za mříží se opět zavřela a Rejholcův hlas se znovu ozval: "To je zatím vedlejší! Počkejte na mě, za chvíli jsem nahoře u vás!"
A skutečně to netrvalo déle než snad minutu, kdy - trochu udýchaný během po sklepních schodech vzhůru - stanul zase vedle nich na chodníku.
"To je - - co?" volal. "To jste koukali - viďte? Tak - a teď sem dejte plánek!"
"Ano, to jsme koukali!" řekl klidně Jarka. "A moc se divíme, že je hlavolam u tebe a ne u Velkého Vonta! Ale nechápeme, proč bychom ti za jeho ukázání měli dát Dabinelův plánek? To jsme si přece neumluvili! My jsme ti ukázali plánek, ty jsi nám za to ukázal ježka v kleci! Nikdo jsme tím nic ani nezískal, ani neztratil! Ale dáváme ti návrh: dej nám ježka, my ti dáme plánek! Něco za něco - - to je přece spravedlivé a jasné - ne?"
"Jó - túúdlenc!!" udělal Rejholec opovržlivý posunek. "To sním radši svoje boty! To ono by se vám chtělo - dostat ježka - viďte, vy chytráci!! Ten ježek má pro mě tisíckrát větší cenu, než celý váš plánek!
Víte, co to znamená pro kohokoli, kdo má v držení ježka v kleci? Vždyť si to jen představte: budou volby Velkého Vonta.
Dosavadní Velký Vont Vláďa Dratuš nebude moct ježka ani ukázat, natožpak předat - a bude zle s ním i s celým Žlutým květem! A já - já hlavolam donesu Uctívačům ginga - a tím pádem vyhrajeme volby - Uctívači se stanou pány Stínadel - všechny ulice půjdou za námi - a já - já - já budu určitě členem Pětirady! I bez toho vašeho dabinelovského plánku! Je pravda, že bych ho od vás potřeboval, ale tak nutné to zase není, abych dal za něj takový poklad - ježka v kleci -

chachá!"
Hoši Rychlých šípů neodpovídali. Byli celí zkoprnělí, že tento posvátný talisman Vontů je v rukou takového celkem bezvýznamného Vonta, jako je Rejholec. Také jim však vrtalo hlavou, jak a proč se ježek dostal od nešťastného Velkého Vonta Vládi Dratuše až k němu - jakou to má všechno spojitost - - a nadto je rozrušovaly horečné úvahy, jak hlavolam od Rejholce dostat!
Tady někde je - - několik metrů od nich - snad tam v tom sklepě dole, kde ho Rejholec asi nechal, nemá-li jej ovšem snad dokonce u sebe v kapse! Co jen podniknout? Co udělat k jeho získání?
Nedostanou-li ježka teď, kdo ví, zda se jim kdy vůbec ještě naskytne další podobná příležitost?!
Rejholcovi ježek rozhodně nepatří, to je jasné! Je to symbol celých Stínadel a jen Velký Vont je oprávněný mít ho u sebe po dobu, kdy je ve své funkci. Měl by teď být tedy u Vládi Dratuše! A je proto nutné zmocnit se pro něho ježka třeba i násilím! Nebude to násilí nespravedlivé, nepoctivé - - bude to boj o něco, co Rejholcovi nepatří a co může v jeho rukou způsobit i velké škody a zmatky - a záhadnou těžkou situaci Velkého Vonta Vládi Dratuše udělat třeba zase ještě těžší a horší! Mirek rozechvěně pohlédl na Jarku, jako by se chtěl u něho ujistit, že co teď začne, je správné . . . a pak k Rejholcovi zdánlivě klidně zahovořil: "No to je něco úžasného!! Tak ty máš ježka v kleci . . . aspoň ta věcička v šeru sklepa tam za tou mříží tak trochu vypadala, že to snad je on . . . moc dobře jsme ho nezahlídli - - a rádi bychom ho viděli ještě jednou! Prosím tě - mohl bys nám ho tam ještě jednou ukázat? Ale tak nějak trochu jasněji, abychom si mohli být jistí, že to opravdu je on . . . víš?"
"Tak vy mi tedy nevěříte - co??" trochu uraženě usykl Rejholec.
"Inu věříme - nevěříme . . ." chlácholil ho Jarka, který asi první z Rychlých šípů pochopil, co má Mirek za lubem, "když ale ono se to zdá být tak neuvěřitelné . . . a taky je pravda, že tam v té tmě za mříží moc vidět ježek nebyl! Ostatně jsme se k okénku ani všichni nemohli vejít, abychom se podívali důkladněji . . ."
Rejholec přejel Rychlé šípy trochu vzteklým pohledem a řekl: "No tak když nevěříte, tak se podívejte ještě jednou - a líp! Počkejte tady!" Po těch slovech se vydal zvolna a lhostejně - aby ukázal, jak málo mu záleží na tom, zda mu Rychlé šípy věří či ne - znovu do domu a nějakými chodbami v něm pak do sklepa.
Vše následující bylo pak dílem několika okamžiků. Jak jen Rejholec zmizel za vraty domu z dohledu Rychlých šípů, zašeptal Mirek k hochům: "Půjdu tajně za ním, Jarka půjde se mnou - - vy ostatní čekejte tady u okénka - a až se za ním vynoří Rejholcova ruka s hlavolamem - chtějte, aby ji přiblížil ještě víc k mříži, řekněte, že nic nevidíte - a pak uchopíte skrz mříž jeho ruku s ježkem - - a nepustíte ji, děj se, co děj! Já s Jarkou zmáčkneme Rejholce zvnitřku, ve sklepě - přirazíme ho ke stěně s okénkem - snad hlavolam pustí - nebo mu ho vy musíte vyrvat z ruky za každou cenu - a pak s ježkem utíkejte rychle pryč - my už si s ním ve sklepě nějak poradíme - a ze sklepa se už nějak dostaneme . . ."
Nebylo možné a také ani třeba něco více vysvětlovat. Bylo to jasné - a snad je to ta jediná možnost, jak hlavolam od Rejholce dostat, než zase nenávratně, beznadějně - a třeba i na dlouhé doby zmizí . . .
Všem se až rozbušilo srdce nad tou smělou kombinací, nad tím více než křehkým plánem. Ale Rejholec již zmizel v chodbě domu, z ní pak zabočil vlevo do chodby jiné, vedoucí pravděpodobně ke schodišti do sklepa.
Mirek s Jarkou slyšeli jeho šátravé kroky v dosud neosvětlené chodbě a šli za ním jako duchové, spíše po sluchu než po vidu.
Rejholec začal sestupovat dolů po vlhkých sklepních schodech.
Někde tam zarachotil zámkem na petlici. Vypadl mu klíček z ruky - a on si cosi pro sebe zabručel. Dveře do vlastního sklepa ze sklepní chodby pod schodištěm nechal otevřené. Mirek a Jarkou se polekali, že snad je předčasně zpozoroval a plán že je pokažený. Ale nebylo tomu tak, pořád ještě nevěděl o tom, že mu jsou v patách. Uklidnili se trochu.
Teď již vstoupil dovnitř. Mirek a Jarka spatřili naproti dveřím jasnější skvrnu - obrys čehosi - ano, je to okno - zamřížované okénko. Teď už také slyší zvenčí hlasy Jindry, Rychlonožky a Červenáčka.
Rychlonožka tam nahoře za okénkem burácí něco o tom, aby se ostatní tak netlačili, a Mirek s Jarkou mu jsou vděční - Rejholec je alespoň hned tak neuslyší za sebou!
Už vstoupili za ním neslyšně do sklepa. Co se teď bude dít? Jak to dopadne? Podaří se ten odvážný plán, vymyšlený během několika vteřin - - nebo vše selže - a Rejholec zachrání hlavolam pro sebe a s Rychlými šípy nebude již nikdy chtít něco dále vyjednávat? A kdy a kde by se naskytla zase ještě někdy podobná ojedinělá příležitost ježka v kleci získat? Celý osud nešťastného Vládi Dratuše leží teď vlastně v jejich rukou! Buďto hlavolam ukořistí, vrátí mu ho - a zachrání před jeho strachem - nebo ježka nedostanou - a Vláďa bude muset s ostudou odejít ze své funkce Velkého Vonta.

28 Boj ve sklepě

Rejholec v přítmí sklepa dotápal k okénku, jež bylo v úrovni chodníku. Musel natáhnout ruku trochu do výše, aby hlavolam mohl skrze mříž okénka ukázat. Mirek a Jarka slyšeli cinkot ježka o jeho klec. Chlapci nahoře přestali napětím povykovat - zrovna když by Mirek a Jarka tolik potřebovali, aby tam byl hluk a neklid.
Ale už tam zase naštěstí neúnavný vtipálek Rychlonožka začíná nějaké své průpovídky - a Jindra tam říká: "No páni - já nevidím tedy nic - pusťte mě přece k tomu okénku taky trochu . . ."
Kdo potom z nich byl první, který okénkem bleskurychle prostrčil ruku a uchopil Rejholcovu dlaň i s ježkem, to zatím nebylo zřejmé.
Ale Rejholec začal přímo nelidsky křičet a volal: "To si dám radši utrhnout ruku, než se vám to podaří, vy mizerové, vy zloději, vy zrádci - - takhle vy teda na mě - - za moji dobrou vůli - jóó??"
I chlapci nahoře na chodníku u okénka něco vzrušeně volali, snad se vzájemně povzbuzovali - ale vtom už zezadu ve sklepě přiběhli za Rejholcem Mirek a Jarka a přirazili ho ke zdi, nechtěně trochu tvrdě.

Něco upadlo na zem, pokrytou uhelným mourem - Rejholec se chtěl pro to shýbnout, ale Jarka byl rychlejší. Ve tmě, těsně pod okénkem, v letitém prachu nahmatal botou cosi - zřejmě hlavolam - zvedl se pro něj - ano, ano, je to on - a vzápětí vyhodil okénkem ven, zatímco Mirek zdržoval a zápasil s Rejholcem.
"Vy zrádní bídáci, vy ničemové!!" zuřivě křičel Rejholec teď na Mirka a Jarku. "Víte vy vůbec, co jste způsobili? Vy si myslíte, že jste tím ukradnutím hlavolamu kdoviják pomohli tomu vašemu Vláďovi Dratušovi - že mu ježka prostě dáte - a že tím všechno zachráníte!
Proboha - ježíšikriste - jak se mýlíte - - kdyby Vláďa Dratuš teď věděl, co jste udělali - sám by na vás naléhal, abyste mně ježka vrátili - - vy nevíte - vy nevíte, co vím jen já a on - - a já to nesmím říct!"
Pak najednou - náhle a nečekaně - odrazil Mirka a Jarku, skočil tmou ke dveřím sklepa - a než jej mohli plní údivu a překvapení následovat, už byl ze sklepa venku a oni jen slyšeli, jak z druhé strany zamyká sklep zámkem na petlici a přitom jim nadále zlořečí a zasypává je urážkami nejhrubšího druhu.
Snad by se byli ještě zachránili před zamčením a vlastně uvězněním ve sklepě - ale ve zmatku a rozrušení zapomněli - a v přítmí ani nepostřehli, že ze sklepa vedou ven na chodbu tři schůdky, i když předtím po nich dolů seběhli. Zatímco Rejholec přes ně nahoru teď vyskočil, oni o ně zakopli, potáceli se na nich - a tím ztratili těch několik drahocenných vteřin, které by potřebovali k vyběhnutí ze dveří na chodbu za ním.
Ale to jim zatím příliš nevadilo! Však se ze sklepa nějak dostanou!
V nejhorším spustí takový povyk, že bude celý dům vzhůru - a nájemníci je ještě rádi ze sklepa vysvobodí. Hlavní je však to, že hlavolam je v jejich moci! Povedlo se to - povedlo! Teď už se za nic na světě ježek do nepovolaných rukou nesmí dostat! Nikdy! Nikdy!
Jen ta podivná řeč Rejholce je trochu mátla - a kazila jim radost z nabytí ježka. Jak že to řekl tady před chvílí? Že kdyby Dratuš věděl, co udělali - - sám že by chtěl, aby ježka Rejholcovi vrátili - - a že oni nevědí to, co ví on - a on že to nesmí říct! Tak nějak to povídal . . .
Navíc je ještě mátlo, že Rejholec neběžel za vyhozeným ježkem ven, že neutíkal za Jindrou, Červenáčkem a Rychlonožkou, aby se pokusil jim hlavolam vzít, třeba i za pomoci Vontů, které by na ulici jistě na pouhé zavolání ihned sehnal! Pak je napadlo, že už nevěří, že by je mohl někde dohnat - kdo ví, kam se rozprchli - a u koho z nich hlavolam hledat - a že se prostě ve svém zoufalství vzdal!
Mirek učinil pokus otevřít dveře sklepa - ale byly skutečně zvenčí zamčené. Rejholec se zatím - jak se zdálo - za dveřmi trochu uklidnil. Přestal zuřit a nadávat - a jeho proud řeči se stal spíše naříkavým a bědovacím, než zlostným.
Mirkovi i Jarkovi bylo Rejholce až líto - a hlavně je hryzlo svědomí, že proti němu použili takového násilného činu. Nebylo to v jejich povahách, ani zvykem.
"Nezlob se na nás, že jsme šli na tebe s takovou lstí!" smířlivě s ním hovořil skrze dveře Mirek. "Když ale s tebou nebyla žádná rozumná řeč - a my toho ježka tak potřebujeme pro Dratušovu záchranu!"
"Nic nemůžete zachránit! Dejte mi pokoj! Nemluvte na mě! Jste zloději . . . a dost!" odpovídal za dveřmi zoufale Rejholec. "Kdybyste věděli, jak jste to všechno ještě zase víc zavařili!"
"My ti ale vážně nerozumíme!" tlumeně volal ze sklepa Jarka.
"Pro nás je to docela jasné - - někdo, snad ty sám, či kdosi jiný, jste Vládu Dratuše připravili nějakým úskokem nebo pohrůžkou o hlavolam, který žádný Velký Vont nesmí vydat z rukou, nesmí ho ztratit!
Ty - jako Vont - to sám dobře víš! Nechápeme zatím, jak se vám to podařilo - ale to víme, že brzy budou nové volby - - a Vláďa Dratuš se ve své funkci Velkého Vonta určitě nadále udrží, bude-li mít hlavolam, nebo s ostudou bude muset odstoupit, když hlavolam mít nebude! To je jasné!"
"A to se ještě bude muset celým Stínadlům zodpovídat, kam že ježka v kleci zašantročil - či jak se mohl dát o něj připravit!" dodal Mirek. "A tak se nediv, že ve své upřímné snaze Vláďu před tím vším zachránit, jsme šli proti tobě dnes tak trochu nepoctivě a tvrdě, když jsme po dobrém od tebe hlavolam pro něj získat nemohli!"
"Nestalo se ti nic, jak jsme tě tak přimáčkli tady na tu zeď?" ptal se Jarka, plný opravdové účasti. "Přišlo to všechno tak náhle . . .
překvapil jsi nás tím ukázáním ježka - byli jsme jako omráčení - a nemohli jsme v té rychlosti vymyslet nic jiného, lepšího! Opravdu se ti moc omlouváme - ani nevíš, jak nás to mrzí! Ale jsme přesvědčení, že naše úloha ve Stínadlech úspěšně skončila, Vláďu že jsme zachránili - možná už teď mu naši hoši hlavolam donesli - a on že nám bude za to jen vděčný, i když předtím tak zoufale naši pomoc pořád odmítal!"
"A nebude - a nebude!!" volal venku za dveřmi Rejholec vášnivě.
"Uvidíte, že vám ani trochu nebude vděčný! To teprve budete koukat, jak začne vyvádět! A jestli mu vaši kluci hlavolam teď už snad přinesli, ještě víc se na ně - a vůbec na vás všechny - rozzuří - a ježka mi ještě rád sám přinese zpátky! Tak je to - když chcete něco vědět! Vždyť to byl on sám, kdo mi ježka dobrovolně předal - a ještě mě přitom o něco prosil - - vy blázni nevědoucí - - -!!"
Tato Rejholcova slova byla pro Mirka i Jarku jen další studenou sprchou, jeho sdělení zamotávalo vše ještě více, místo aby něco z těch všech záhad vysvětlilo.
"Tak teď ale už nerozumíme vůbec ničemu!" volal skrze zamčené dveře a zbytečně nahlas Jarka. "Tak nám aspoň řekni, proč ti ježka dával - - proč se sám a dobrovolně připravil do takové hrozné situace? To je první Velký Vont, který vydal z ruky do cizího vlastnictví tenhle posvátný symbol Velkého Vontství! Co ho k tomu přinutilo?
Vždyť to odporuje jasnému rozumu!" Při těch slovech tloukl v zoufalství pěstí do dveří, jak byl rozčilený.
"Podívej se, my ti dáváme návrh!" začal pak vyjednávat Mirek, když Jarkovi došel dech a Rejholec se od dveří nevzdaloval. "My ti dobrovolně dáme ten Dabinelův plánek, jako náplast za tu trampotu, že jsme ti vzali hlavolam. Jistě ten plánek dobře upotřebíš - to víš sám nejlíp. Tady ti ho podstrčím skulinou pod dveřmi, abys nám věřil, že to není zase nějaký úskok. A ty nám pak otevřeš dveře, abychom mohli ze sklepa ven - a když nám pak vysvětlíš, proč ti Vláďa

Dratuš dal ježka dobrovolně - - a nás přesvědčíš, že to byl důvod pádný, my sami poběžíme ještě dnes za svými kamarády - - a zítra ti ježka vrátíme!"
Mirek skončil a začal soukat složený Dabinelův plánek pod dveřmi ven. Když byl papír asi zpoloviny venku, sám se pohnul a rychle za dveřmi zmizel. Rejholec ho venku uchopil a vytáhl. Chvíli bylo ticho - - asi plánek rozevřel a prohlížel.
Pak se ozval jeho mrzutý, neochotný hlas: "No dobrá! Sklep vám otevřu, do rána vás tu držet nebudu, jako vám to chtěli udělat Dabinelovci v Opuštěném dvoře - - ale jestli vám vůbec řeknu ještě něco dál, za to, co jste mi před chvílí provedli, to zatím nevím! Snad leda kdybyste mi ježka ještě dnes vrátili! Když to neuděláte, pak už s vámi nemám co mluvit - a ani nikdy v budoucnu se ode mne už ani slovo nedovíte!"
Ozval se zvuk otvíraného visacího zámku a za několik vteřin byli Mirek a Jarka na svobodě. Ale překvapením a zmatkům pořád ještě nebyl konec. Někde na chodbě za jejich zády se ozvaly lehké kroky a směs hlasů. A už jeden z nich - hlas dívčí - volá: "Vida - tady je!
Venda Rejholec je tady!"
Mirek s Jarkou hledí s úžasem na tři děvčata zvláštních rázných typů. Jedna z dívek přibíhá k Rejholcovi a drží v ruce - - ježka v kleci!! "Jak se to mohlo stát?" volá trochu zlobně, trochu vyčítavě.
"Hlídej si ho příště líp! Vždycky by to takhle šťastně nemuselo dopadnout!
Zrovna jsme nesly věci - tam nahoru, když jsme viděly běžet odtud z ulice tři Rychlé šípy. Poznaly jsme je! Jeden z nich . . ."
"Ticho! Nemluvit!!" vykřikl varovně Rejholec, "i tihle dva tady jsou od nich, z Druhé strany! Uloupili mi ježka násilím - později vám to ještě všechno řeknu - - ale teď před nimi už ani slovo - jsou to čmuchalové - pořád hledají zprávy pro ten stůj TAM-TAM - chtějí pomoct Vláďovi Dratušovi!" Převzal od dívek hlavolam a ihned jej s ulehčením pečlivě uložil v kapse svých kalhot.
Děvčata se teď obrátila k Mirkovi a Jarkovi. Oba chlapci viděli, že si je prohlížejí s podivným hněvivým zájmem. Všechna měla na svých blůzkách červeně vyšité písmeno A.
"Moc pěkně jsi nás děvčatům nepředstavil!" pravil Mirek mrazivě k Rejholcovi. "Jsme Rychlé šípy - ale nejsme čmuchalové! A všechno, co tady děláme a hledáme, se děje v zájmu spravedlnosti."
Pak se obrátil k děvčatům se slovy: "A vy, jak vidíme podle těch červených Áček, jste asi Amazonky - viďte? Už jsme o vás něco slyšeli. Zdá se, že ježek v kleci dnes změnil několikrát svého držitele!
Napřed byl tady u Rejholce - pak chvíli u nás - teď jste ho měly vy - - a už se zase vrací k Rejholcovi. Jak jste ho od našich dostaly?"
Zdálo se, že jedna z Amazonek je ochotná s Rychlými šípy o tom hovořit, ale Rejholec už zase vášnivě varoval: "Ani slovo! Ani slovo!
Nemluvte s nimi! A vy - " obrátil se k Rychlým šípům, "koukejte zmizet, než zavolám Vonty z naší ulice - dnešním dnem jsme skončili všechno jednání - - ukázali jste se nepoctivými a zrádnými - nechci s vámi už nic mít - do Pětirady se dostanu i bez vás - jděte pryč - ode mne se nedovíte už ani slovo! Dnešním dnem jsme spolu skončili!"
"To nevadí!" mávl lhostejně rukou Mirek, ač se do lhostejnosti musel velmi nutit. "I tak jsme se dověděli dost! A dříve či později se dovíme zbytek všech záhad kolem Vládi Dratuše tady někde jinde.
Od našeho úmyslu mu pomoct a zachránit ho nás nic neodradí!"
A Jarka dodal: "Taky ty jsi jednáním s námi nepochodil špatně!
Jen si vzpomeň, jak jsme vám uchránili gingo před podříznutím . . .
ty sis za to vysloužil naší zásluhou postup v boji o členství v té vaší Pětiradě - teď jsme ti dali ještě ten Dabinelův plánek, ten ti pomůže dál . . . tak vidíš, že to s námi čmuchaly nebylo tak zlé! Škoda že to dnes tak nešťastně dopadlo! Však se ale třeba ještě někdy sejdeme!"
Kývli pozdravně na usilovně je pozorující Amazonky a vydali se z chodby domu ven, na cestu ke Druhé straně, zmatení vším tím, co zde dnes zažili i slyšeli. V domě už svítila světla, stínadelské zvony již dávno odbúrácely svůj zvonivý chorál, ale na ulicích byl pořád ještě ten večerní nebezpečný ruch.
Mirek a Jarka nikde kolem Jindru, Červenáčka a Rychlonožku nehledali - věděli, že už jsou dávno doma, a že se s nimi shledají až zítra v klubovně. Tam se od nich dovědí, jak se to mohlo stát, že je Amazonky o ježka obraly. Bude to nedobrá schůzka!

29 Co je to Kocouří hrádek?

Po včerejší výpravě do Stínadel, tak nabité událostmi a objevy a přesto zakončené takovou pohromou - nedobrým rozchodem s Rejholcem, ztrátou hlavolamu i zbytečným vydáním Dabinelova plánku, nezačínala dnešní schůzka v klubovně Rychlých šípů zrovna nejradostněji.
"Tak nám aspoň řekněte, jak to bylo!" obrátil se Mirek trochu nakvašeně na zkroušenou trojici Jindru, Rychlonožku a Červenáčka po zahájení schůzky. "Jak se mohlo stát, že jste to tak zkazili? Že jste si dali ježka ukořistit - doslova snad vyrvat z rukou těmi Amazonkami?
Vždyť jste byli tři kluci na tři děvčata - jak jste si to mohli dát líbit??"
"Nebyli jsme tři na tři, Mirku!" řekl tiše a pokorně Jindra. "Když jste nám vyhodili ježka okénkem ze sklepa ven, tak se ježek kutálel kousek po chodníku - já jsem po něm skočil a začal s ním utíkat pryč . . .
Červenáček a Rychlonožka už běželi napřed, když viděli, že ježka držím - a ani snad neviděli, že mně najednou skočila do cesty tři děvčata - jedna mi hodila pod nohy nákupní tašku, nacpanou nějakou dekou nebo čím - já jsem sebou přes tašku seknul - ježek mi vyletěl z ruky - a to už se po něm hnaly ty holky - rval jsem se s nimi - jedna mi dala takovou

ránu mezi oči, že snad ani kluk by tak uhodit nedokázal - a pak běžely jakoby k Rejholcovu domu."
"Brr - " otřásl se Červenáček. "Nikdy bych se nedokázal prát s holkou, nebo ji dokonce uhodit! To by bylo hrozné. Ale snad ještě hroznější musí být dát se od ní uhodit!"
Jindra pokračoval v řeči: "A to už se sbíhali Vontové ze všech stran - a já byl rád, když jsem se dostal přes Rozdělovací třídu na naši Druhou stranu!"
"Ano, běžely k Rejholcovu domu!" pochmurně potvrdil Jarka, "A dokonce před našima očima ježka vrátily Rejholcovi! Věděly nějak, že ježek má být u něj . . . mají s Rejholcem nějaké partyky, nějak spolupracují! A tak se celý náš plán zhatil - a co víc: ztratili jsme Rejholcovu důvěru, jeho ochotu - a nechce s námi už nikdy mluvit, jednat! Od něj se už nikdy nic nedovíme!"
Spolu s Mirkem pak stručně vypověděli Jindrovi, Červenáčkovi a Rychlonožkovi, co vše se od Rejholce dověděli ještě předtím, než mu Amazonky donesly zachráněného ježka zpět, ale pak Mirek rázně rozhodl: "Tak teď už ale dost těch řečí - a raději se poraďme, co podniknout dál! Zdá se, že jsme v čím dál tím větší motanici! Že se přímo topíme v nových a nových záhadách!"
"To je pravda!" souhlasil Jarka. "A jedna z těch největších je, že jak to vypadá - Vláďa Dratuš opravdu sám a dobrovolně ježka někomu vydal, snad po Rejholcovi někomu poslal! Proč to udělal? Co ho k tomu nutilo? My jsme si mysleli, že celé to jeho záhadné trápení vězí v tom, že mu ježka někdo vzal, nebo že ho ztratil - a že když mu ho někde vybojujeme, nebo najdeme a přineseme, bude zachrá- něný a vše bude v pořádku! Ale jak jsme teď slyšeli od Rejholce - a on jistě nelhal - Vláďa Dratuš by zachráněného ježka ještě sám, rád a ochotně Rejholcovi znovu vrátil, místo aby se radoval z toho, že ježek je zase už v jeho rukou!"
"Zkrátka a dobře, Vláďa Dratuš se bojí něčeho jiného, než toho, že přišel o hlavolam!" uvažoval Jindra. "A možná že za to chce dát hlavolam, aby se jím z toho něčeho vykoupil, zachránil. To bude asi to pravé!"
"A co ty žáby Amazonky?" divil se Červenáček, "ty by taky mohly něco vědět! S Rejholcem jsou jedna ruka, dokonce mu i hlavolam přinesly zpátky, když ho ukořistily Jindrovi - - " "Já si vzpomínám tak trochu - - " mnul si poněkud rozpačitě čelo Jindra, "že něco říkaly o nějakém - nějakém Kočičím - vlastně Kocouřím hrádku. Něco jako že tam jdou - - nebo snad že už tam byly - že tam snad něco nesou, nebo nesly - - kdybych já si to jen víc pamatoval - byla to taková zlá chvíle pro mě - a zmatek, měly tašky, z jedné se vysypala nějaká deka, nebo snad to byl malý stočený koberec či co - - " "Taky Rejholec měl nacpanou tornu, když jsme ho v jeho ulici viděli přicházet domů, vzpomeňte si!" připomněl Mirek.
"Rejholec přivedl toho cizince k Dratušovi! Cizinec ukázal Dratušovi nějaký dopis . . . a od té doby se Vláďa Dratuš něčeho bojí! Něčeho, co asi bylo na tom lístku!" uvažoval nahlas Jarka, již z dřívějších dob uznávaný detektiv klubu.
"A Rejholec dělá prostředníka mezi tím cizincem a Vláďou. Cizinec asi chce ježka v kleci - nevím ovšem zatím k čemu, vždyť není ze Stínadel, aby se za pomoci ježka snad chtěl stát Velkým Vontem, ale to je zatím vedlejší! Chce tedy ježka v kleci a hrozí Vláďovi tím záhadným papírem - tím něčím, co je v něm napsané - - snad je vtom něco o nějakém mrtvém, když Rejholec řekl, že mrtvý už promluvil . . ."
"No a co dál? Co tě ještě napadlo??" vyjekl přidušeně Rychlonožka.
"Že asi Vláďa Dratuš po Rejholcovi posílá tomu záhadnému výhrůžnému cizinci hlavolam, aby si ho nějak udobřil, nebo - nebo - nebo aby mu za něj snad dal ten papír, ten dopis - víte - aby měl od něj pokoj - i za cenu toho, že se ztrátou hlavolamu ztratí samozřejmě i Velké Vontství a že na sebe uvrhne hněv celých Stínadel . . ."
"Himbajs . . ." vykřikl dychtivě Červenáček, "to se dnes bude psát TAM-TAM, s takovými zprávami!"
Ale Jindra ho usadil: "Ty bys tomu dal! Ani slovo z toho všeho tam nesmíme napsat, prozradili bychom moc - - poplašili bychom Vláďu Dratuše i Rejholce - a jistě i toho neznámého cizince. Nikdo z nich nesmí mít ani tušení, že snad začínáme chápat nějakou souvislost mezi tím vším . . ."
Červenáček se zatvářil trochu zklamaně, ale Jarka už rozvinoval své úvahy a plány dále: "Vzpomínáš si, Mirku, jak Rejholec honem okřikl Amazonky, aby před námi nic nepovídaly? Chtěly snad zrovna něco říct, kde byly, nebo kam šly - - proč měl takový strach, aby to před námi neřekly? A tys je, Jindro, slyšel, jak říkaly něco o nějakém Kocouřím hrádku. To může mít nějakou spojitost!"
"Možná že tam někde se ten cizinec potuluje - a čeká, až mu tam Rejholec hlavolam přinese!" poznamenal Rychlonožka. "Ale proč by hlavolam u sebe Rejholec přechovával tak dlouho?"
namítal Mirek. "Vždyť od Losny už víme řadu dní, že Vláďa Dratuš ježka doma už dávno nemá - víte přece, jak byl Losna u něj v bytě a v jeho nepřítomnosti našel ve skříni v pouzdru místo hlavolamu kámen!
A ještě včera byl hlavolam pořád u Rejholce! Proč tedy s předáním - nebo s výměnou - Rejholec tak váhá? Vždyť by to bylo možné provést za jeden den, za odpoledne, vlastně i dokonce za chvíli! Z ruky do ruky, Velký Vont posílá ježka - tady je za něj ten papír - a hotovo!! Proč tedy to otálení?"
Jarka jen bezradně pokrčil rameny. "To je jen další záhada - nevím zatím, jak ji vysvětlit!"
"Rejholec - Amazonky - Kocouří hrádek!" řekl pak rázně Mirek.
"To jsou hlavní tři body, které musíme sledovat. Rejholce i Amazonky budeme hlídat - napíšeme o tom taky Losnovi - ještě štěstí, že nám minule dal svou adresu - - a taky si musíme prohlídnout - napřed ale objevit - ten Kocouří hrádek. A teď hurá na sepsání pátého TAM-TAMU!"
Červenáček zašustil papíry a klubovní pes Kuliferda v domnění, že se bude rozdávat salám, vyvinul neobyčejnou čilost a vyskočil bujaře až na stůl. Rychlonožka jej tahal a strkal dolů, Kuliferda se však nedal a Rychlonožka k pobavení všech ostatních přitom spadl ze židle.
Ale Mirek již začal na papír sypat první věty a pozornost všech se brzy soustředila na to, jak a co do pátého TAM-TAMU napsat.
A Mirek psal, povzbuzovaný a doplňovaný ostatními, nejvíc ovšem Jarkou: jak už se sešli s průvodcem tajemného

cizince - jeho jméno zatím nelze prozradit - a jak se s ním seprali ve sklepě jednoho stínadelského domu o něco úžasného! (Mirek neprozradil, že to byl hlavolam, aby nepobouřil Stínadla vůči Vláďovi Dratušovi!) Mnoho řádků věnoval Amazonkám, které Rychlé šípy na vlastní oči viděly, takže jejich existence není žádnou fantazií! A Jindra jak od jedné dostal ránu, až se mu v očích zajiskřilo!
A pak přišlo to hlavní: "Zdá se nám ale," psal Mirek na nečisto, "že Vláďovi Dratušovi opravdu asi není pomoci - a že sám, z neznámých nám důvodů, strká hlavu - obrazně řečeno - do smyčky, která jej uškrtí, zardousí! Domnívali jsme se, že jsme přišli na stopu tomu něčemu hroznému, co ho trápí a mučí - a kvůli tomu jsme se s tím průvodcem v jeho sklepě právě seprali, když jsme tomu trápení Velkého Vonta chtěli učinit přítrž! Tam jsme však teprve s úžasem zjistili, že to, o co jsme tam zápasili, není to pravé - a že jsme ve svém pátrání skoro tam, kde jsme byli na začátku!
Nešťastný Velký Vont, dobrý chlapec Vláďa Dratuš, nespí strachy před něčím, co zná jen on a ten Průvodce (píšeme ho s velkým P) - a ani jeden z nich nám o tom nechce povědět! Vláďa Dratuš ze strachu, Průvodce z nějakého jiného záhadného důvodu. Uznáte jistě všichni, děvčata i chlapci z naší Druhé strany, že to pro nás není ani trochu snadná situace! Však také každý jiný by nad vším již udělal kříž - a šel by si po svých zábavách. Ale my jsme Rychlé šípy! Slíbili jsme sobě i vám, že Velkému Vontovi pomůžeme z jeho běd - ať chce nebo nechce - a tak se nevzdáváme!
Ze zamotaného předíva záhad se teď odmotává maličká nitka - stopa - půjdeme po ní, snad nás někam dovede!"
Tou stopou měl Mirek na mysli ono neznámé místo - snad dům - Kocouří hrádek - - ale tento název za žádnou cenu nechtěl do TAM-TAMU uvést, jen aby Rejholce a jeho spolupracovnice Amazonky nepoplašil a nepřiměl je ke zvýšené ostražitosti.
Ale mnoho mu jeho opatrnost nepomohla! Když skončil pěkným závěrečným provoláním k čtenářstvu text pátého TAM-TAMU, přihnal se do klubovny Jirka Rymáň a volal: "Napíšete do TAM-TAMU taky něco o těch stínadelských kočkách? Zrovna vyšel nový Sběrač - a Dvorečáci s Bratrstvem Kočičí pracky se v něm vytahují, že někde ve Stínadlech objevili pravý ráj koček - a že je tam lidi střílejí - aby se moc nerozmnožovaly - a Bratrstvo tam pro ty postřílené kočky teď někdy chce jít - a už předem ve Sběrači nabízí Druhostraníkům obstarat vysušené kočičí tlapky odtamtud - kus po koruně - a jmenuje se to tam prý Kocouří hrádek!"

30 Rejholcovo záhadné mizení

Páté číslo TAM-TAMU vyšlo až dalšího dne - a jako obvykle způsobilo mnoho rozruchu a dohadů mezi hochy i děvčaty po celé Druhé straně. A každý si také povšiml nad nápisem řádečku, který oznamoval, že toto číslo vychází už v nákladu 180 výtisků. Tedy o třicet výtisků více, než číslo předchozí!
Ano, čtenářů TAM-TAMU pořád přibývalo - a Rychlé šípy měly i z toho radost - i když také dosti starostí! Tisk na ručním stroji byl velmi pracný, vytištění několikastránkového čísla trvalo dvě-tři hodiny, někdy i déle. A tato doba se pořád prodlužovala každou novou desítkou výtisků, o které byl náklad čísla vyšší.
Kromě toho zásoba papíru, donesená Rychlými šípy nadvakrát ze Stínadel z domu U červeného raka v Opuštěném dvoře se tenčila vůčihledně - a zdálo se, že na další číslo již bude nutné papír kupovat!
A ještě jedna starost zde byla. Hrozilo nebezpečí, že Rychlé šípy už nebudou smět TAM-TAM tisknout, odporuje to prý jakýmsi úředním nařízením - a po Druhé straně kolovaly zvěsti, že to rozvrtali nějací závistníci a nepřátelé Rychlých šípů! Hodný pan ředitel školy, který Mirkovi půjčoval pro tisk TAM-TAMU školní rozmnožovací stroj, Rychlé šípy utěšoval, že snad nějakou cestičku, jak vydávání TAM-TAMU zachránit, najde - ale až dosud nic neříkal.
A Rychlé šípy se strachovaly, že toto páté číslo je opravdu asi poslední, které vytiskly.
"V nejhorším případě budeme TAM-TAM psát jenom na psacím stroji," uklidňoval chlapce Mirek, "v pěti průklepech - posílat je po čtenářích štafetou z ruky do ruky jako kdysi . . ."
Ještě tentýž večer, kdy dali páté číslo TAM-TAMU do prodeje, napsal Mirek prozíravě Otakaru Losnovi do Stínadel psaní a poslal je poštou. Jak bylo dobře, že znali jeho adresu!
V dopise stálo: "Milý Oto Losno! Půjdeme příští týden ve středu do Stínadel. Musíme nalézt a prohlédnout si ten Kocouří hrádek. Ale nevíme, kde to je a co to vůbec je - a vyptávat se tam moc nechceme!
A tak Tě prosíme, abys nás tam dovedl, jestli to místo znáš!
Když neznáš, tak to jistě zatím nějak vypátráš. Budeme Tě čekat ve čtyři hodiny odpoledne u kostela svatého Jakuba. Tam z Rozdělovací třídy trefíme. Kdybys tam nemohl ve středu přijít, nech nám někde v zábradlí u vedlejšího vchodu do kostela vzkaz, abychom na Tebe zbytečně nečekali. Ale v tom případě aspoň napiš, nebo namaluj plánek, jak bychom se k tomu Kocouřímu hrádku dostali bez Tebe.
Moc si ale přejeme, abys přišel. Šlo by se nám tam líp. Máme taky pro tebe jednu ohromující zprávu o ježku v kleci - ale tu ti řekneme až ústně. Na shledanou tedy ve středu ve čtyři hodiny! Nezapomeň!
Za Rychlé šípy Mirek Dušín."
Zbývající dny do středy vyplnili chlapci velkým učením a opravováním známek, neboť se blížilo opakování a zkoušení učiva a oni chtěli ve škole dopadnout dobře. To bude záruka, že jim rodiče nebudou příliš zbraňovat v jejich výpravách do Stínadel, i když bez kázáníčka a napomínání se taková cesta neobešla nikdy, ani ve schůzkách a psaní TAM-TAMU.
A teď byla středa zde a oni se vydali do Stínadel na písemně umluvenou schůzku s Losnou a na další pátrání. V tento den nebylo v žádné škole odpolední vyučování a to bylo patrné i ve Stínadlech.
Ulice, uličky i plácky a nejrůznější zákoutí a průchody, všude se to Vonty jen hemžilo.
Co chvíli zazněl odněkud ponurý bezeslovný nápěv vontské písně, hloučky Vontů rokovaly, hádaly se i křičely - nějaké velké stínadelské události, snad volba nového Velkého Vonta, byly na spadnutí! A Rychlým šípům zde v tomto prostředí, jakoby nabitém nějakým neznámým nebezpečím, nebylo ani trochu volno u srdce. Je pravda, že všichni měli

na kabátech či bundách žlutý špendlík, aby se alespoň trochu podobali Vontům a unikli tak jejich nežádoucí pozornosti - ale jak snadno mohli být poznáni - nebo vůbec prozrazeni, že nejsou ze Stínadel - a to by se jim pak zle vedlo - - ani žlutý špendlík by je nezachránil!
Po zdech domů, na jejich vratech i na ohradách a sloupech byly křídou psané různé nápisy, výzvy a vzkazy, a Rychlé šípy se z nich dovídaly mnoho věcí, někdy až nesrozumitelných: "Kdo nejde s námi, je zrádce Stínadel! Červená lampa." - "Kropenatka bude bita!" - "Modré ulice, neposlouchejte Zrzouna, Vincek Landys je lepší!" - "Už nikdy bitva za Dlouhým tunelem!"
- "Venco, Jardo, Lišáku, hlídejte Černou vodu od Živé pochodně až k Vodním schodům! Tonda M." - "Pryč se Žlutým květem, chceme lepší pořádek!" Tento nápis byl přeškrtnutý a kdosi pod něj napsal: "To si počkáte!"
Jak Rychlé šípy postupovaly stále hlouběji do stínadelského vnitrozemí, v jeho uličkách a zákoutích bylo stále více živo a rušno.
Každou chvíli se někde někam hnala parta důležitě i výhrůžně se tvářících Vontů, občas nějakého jedince pronásledovala dvojice či trojice nepřátel a on běžel a kličkoval tak, jako by mu šlo o život, Rychlé šípy se neodvážily zasáhnout v jeho prospěch.
"Jsme tady!" zašeptl s úlevou Jindra, když se v mlhavém oparu vynořily obrysy zrušeného kostela. Losna tam již stál u vedlejšího vchodu a když je spatřil přicházet, nenápadně jim pokynul na pozdrav. Vypadal dosti ustaraně, znepokojeně, ale očividně byl rád, že se s nimi setkává.
"Už je nejvyšší čas, že jste přišli!" vychrlil na ně netrpělivě. Mirek s údivem pohlédl na své hodinky, pak na Losnu a divil se: "Proč nejvyšší čas? Vždyť ještě nejsou ani čtyři hodiny! Přišli jsme tedy ještě dřív, než jsme si smluvili!"
"To já vím! Ale já to myslím jinak - víte?" vysvětloval Losna.
"Já chtěl říct, že je nejvyšší čas tady pokračovat v pátrání - - a vůbec už něco podniknout - - protože běh těch podivných událostí kolem nešťastného Vládi se nějak zrychluje - a pořád víc a víc zašmodrchává - - a nadto už mají být brzy volby nového Velkého Vonta, hodně různých part na to naléhá - - Vláďu skoro určitě už nezvolíme znovu - a bude se vším, co má vontského u sebe - a s celou svou funkcí muset odevzdat taky ježka v klecí. A on - jak víte - hlavolam nemá!
On by funkci jistě rád složil, což o to - má teď asi jiné starosti než vládnout Stínadlům, starosti hroznější, těžší a záhadnější - taky má ještě na smrt nemocného tatínka - - ale až se rozkřikne, že nemá ježka v kleci, tak ho Vontská rada snad utluče! A když ne ona, tak rváči z Modré hvězdy určitě! A zrovna oni si dělají zuby na to, že volby vyhrají - a jejich náčelník že se stane Velkým Vontem!"
Za této řeči se Losna dal zvolna zase ještě hlouběji do bludiště ulic a plácků - a Rychlé šípy jej následovaly. "Víš, kde to je?" zeptal se Jindra - a každý věděl, že má na mysli neznámý Kocouří hrádek.
"To víte, že to vím!" usmál se trochu samolibě Losna. "Je to několik starodávných barabizen, asi čtyři nebo pět domů, nalepených a vestavěných všelijak do sebe a na sebe - a stojí na nejvyšším místě tady ve Stínadlech. Nikdy dřív jsem tam nebyl - ale teď, jak jste mi poslali to psaní, jsem tam každý den!"
"A proč?" divil se Rychlonožka prostoduše. "To se ti tam tak líbí?"
"Ale ne - " mávl odmítavě rukou Losna, "děje se tam ale něco, čemu nerozumím - zkrátka stopuju tam Rejholce - a on se mi pokaždé ztratí v takovém malém zákoutí pod Kocouřím hrádkem!
Těch několik baráků, co Kocouří hrádek tvoří, je skoro jako nějaká starodávná pevnost nebo klášter či co! Vede k nim ve zdi jediný vchod, vrata, skoro pořád zavřená, těmi se vchází do dvora - a tam jsou teprve vchody do těch jednotlivých domů. Okna zvenčí jsou hrozně vysoko."
"Tak to je asi něco podobného, jako v tom Opuštěném dvoře, kde nás zajali a věznili tenkrát Dabinelovci!" připomněl Mirek. "Snad je to dokonce tam - snad ten Kocouří hrádek je tím Opuštěným dvorem, jak jsme to nešťastné zlořečené místo tehdy nazvali!"
"To asi nebude ono," mínil Losna. "Nevím, kde ten váš Opuštěný dvůr byl nebo je, nebyl jsem tam tenkrát s vámi - ale jestli to nebylo na návrší, tak je to určitě docela jiné místo!"
"No, to je pravda!" připouštěl Jarka, "tam opravdu žádné návrší nebylo!"
"Tak vidíte!" pokračoval Losna dále. "Ostatně tam stejně už za chvíli budeme - - a pak to uvidíte sami! Ale teď vám řeknu to hlavní: tam v té zdi, kterou je Kocouří hrádek jakoby podepřený, je takové zákoutí, něco jako slepá ulička, z ulice je to asi deset nebo patnáct kroků dlouhé. A je tam všehovšudy jedno jediné okno, asi tři metry od země. Žádné dveře, žádná skulina ve zdi, ani kanálová mříž v dlažbě, zhola nic - dočista nic, než to okno, asi ve třímetrové výšce, jak už jsem řekl.
A do toho zákoutí jsem viděl Rejholce už několikrát jít, vždycky s tornou na zádech - a než tam vklouzne, dlouho se rozhlíží, jako by někoho čekal . . . nebo jako by se tam bál jít . . . nebo . . ."
"Nebo jako kdyby se asi rozhlížel, jestli ho někdo nesleduje! Jestli nejdou kolem zákoutí lidi!" doplnil jeho úvahy bystře Jarka.
"To je taky možné!" připustil Losna. "Ale tam stejně chodí jen moc málo lidí. V Kocouřím hrádku - v těch barácích uvnitř - skoro nikdo nebydlí - prý jen několik starých lidí v nejnižších patrech - a nadto se ty schody tam výš už prý propadají! No - a jinak lidi, kteří tam nebydlí, jdou jen málokdy kolem, nevedou tam žádné živé ulice.
Proto je taky tak hrozně těžké Rejholce až tam sledovat! Hned by viděl, že za ním někdo po osamělé ulici jde! Musím stát nepozorovaně na rohu ulice, to je asi sto kroků od zákoutí - a teprve když do té slepé uličky zapadne, můžu se zvolna vydat za ním. Ale než tam dojdu, pomalu, běžet nesmím, aby mě neslyšel - tak zákoutí je už prázdné - Rejholec je pryč, jako by se vznesl do povětří nebo co, jako by se propadl do země! Ale kanálová mříž v dlažbě není, jak už jsem vám říkal, aby ji snad mohl zvednout a spustit se někam do podzemí!
A to okno ve výšce asi tří metrů, snad i víc, je uprášené, celé věky je už nikdo zvnitřku neotvíral - a kdo ví, kam vede - a

přitom je tak vysoko od země, že tam Rejholec nemůže ani vyskočit, ani se tam nějak vydrápat po zdi. Stěna domu nemá žádné výstupky, žádné římsy nebo okrasy, docela nic! A Rejholec je prostě pryč!
Poprvé jsem si myslel, že jsem ho nějak propásl, že ze zákoutí zas nějak nepozorovaně vyklouznul ven a že jsem si toho nevšiml, i když to bylo skoro nemožné. Ale když se mi to stalo už třikrát, byl jsem z toho celý vyjevený - a jsem doteď! A proto jsem taky rád, že jste přišli!
Tak - a teď mně ale řekněte vy tu úžasnou novinu, o které jste mi psali v dopisu. Co to je?"
"Nic víc a nic míň, než že víme, kde je ježek v kleci!" řekl Mirek a pásl se na Losnově údivu. Však se také Losna až zarazil v chůzi, jak ho to překvapilo - a Mirek jej nechtěl dále napínat: "Je u Rejholce!
Má ho Rejholec - a málem jsme ho mohli už mít my - ale nepovedlo se nám to!"
Stručně pak vypověděl užaslému Losnovi, jak jim Rejholec ukázal ježka za mříží sklepního okénka, aby zato od nich dostal Dabinelův plánek cesty k podřezání stromu ve svatyni Uctívačů ginga. A jak potom chtěli Rejholcovi ježka vyrvat z ruky, ježek už byl ze sklepa venku - ale Amazonky zmařily Jindrův útěk s ním, vrátily ježka Rejholcovi zpět - a Rychlé šípy tím přišly nejen o hlavolam, ale i jakoustakous náklonnost Rejholce. Už s nimi nechce vůbec mluvit . . .
"Ty zatracené žáby Amazonky!" zvolal hněvivě Losna. "Pořád se všude pletou! I v okolí Kocouřího hrádku jsem je asi dvakrát viděl, vždycky s nějakými taškami a pytli. A ten lotr Rejholec - proto on se pořád tak točil okolo chudáka Vládi Dratuše - to on na něm určitě asi ježka vymámil, asi pro toho cizince, který Vláďu tenkrát v kůlně Žlutého květu tak vyděsil tím záhadným psaním nebo co to bylo!"
"Asi to tak nějak bude!" přisvědčil Jarka. "Rejholec nám ale taky řekl, že i kdybychom mu nakrásně tam ve sklepě ježka ukořistili a vrátili Dratušovi, nic bychom mu tím prý nepomohli - - a on by ho prý zase ještě rád předal zpátky Rejholcovi, k nějakému záhadnému účelu. A on - jako Rejholec - že prý ví něco, co kromě něj ví ještě jen Vláďa Dratuš - a že to nesmí říct! Tak není tohle všechno záhada nad záhadu?"
"Je! Opravdu je!" kýval ustaraně hlavou Losna. "Ale teď už radši moc nemluvme - za chvíli budeme u Kocouřího hrádku!"

31 Zákoutí je prázdné

Ulička, kterou kráčeli, se začala zdvihat do mírného návrší.
Chodců zde pomalu ubývalo. Také se začínalo šeřit, ale plynové lampy se zatím dosud nerozžehly. Bylo asi čtvrt na pět. Občas běžela ulicí neslyšně kočka - a kočičí mňoukání se také ozývalo z vikýřů střech i sklepních okének při dlažbě chodníků.
Na rohu příčné ulice se Losna zastavil a Rychlé šípy s ním. "Tadyhle za tím rohem vždycky na Rejholce číhám, když ho dostopuju až sem," řekl, "a tam vpředu, to není odtud moc vidět, tyhle domy končí a za nimi je to zákoutí, kde se mi vždycky ztratí, než tam po jeho zapadnutí dojdu. A to, co vidíte tam vpředu, v čele téhle uličky, to je ten Kocouří hrádek."
Chlapci pozorně poslouchali Losnův výklad, očima měřili vzdálenost odtud z nároží tam k zákoutí, jež spíše jen tušili než odtud viděli, protože z něj vystupoval do uličky jen úzký roh zdi. A pak se zahleděli na shluk podivných starých domů, vysokých, všelijak do sebe vklíněných, s jedinými vraty ve vysoké čelní zdi, ze které jako by všechny vyrůstaly. Celý ten špalíček staveb vypadal pochmurně a nesmírně sešle.
Omítka z tmavých zdí byla na mnohých místech opryskaná. Ve zdech bylo bez jakéhokoli plánu, jakoby nepravidelně umístěno značné množství oken, jako by si každý obyvatel domu v dávných dobách mohl okno ve zdi probourat kde chtěl. Okna byla bez záclon, tmavá, ani v jednom se zatím ještě nesvítilo, i když uvnitř za nimi jistě již musela být tma. Bydlí za nimi vůbec někdo?
"Já bych rád viděl to zákoutí, kde se Rejholec tak záhadně ztrácí!"
pravil dychtivě Červenáček.
"No vždyť tam jdeme!" klidnil ho Mirek.
Došli tam za chvíli - a na vše myslící Jarka počítal, kolik tam vede kroků z nároží, odkud sem vyšli. "Dvě stě čtyřicet sedm!" řekl.
"Dvě stě čtyřicet sedm kroků jsi musel Losno udělat, abys sem za Rejholcem došel - nebo doběhl! A že by za tu chvilku dokázal tak náhle někam zmizet . . . někam se propadnout či co?"
Stáli v zákoutí mezi vysokými stěnami domu asi deset metrů dlouhého, otevřeného jen na kraji z uličky, kudy sem přišli. A opravdu, jak řekl Losna, bylo zde jen jedno okno, v jedné z těch tří stěn, jež zákoutí tvořily. A bylo skutečně tak vysoko, že bylo nemožné, aby se do něj mohl i sebevětší člověk sám - bez cizí pomoci - vyšvihnout, či vyškrábat po zdi, nebo jakkoli jinak dostat. Okno bylo uprášené tak, že dovnitř nebylo - po odstupu několika kroků k protější stěně - možné nahlédnout.
"Ježkovy oči!" vydechl bezradně Jindra, "a on tu opravdu není ani kanál, kam by se ten plantážník mohl propadnout, ani okapová roura, po které by se snad odvážil šplhat někam na střechu nebo kam - - tomu vážně nerozumím! Losno . . . nezdálo se ti to snad všechno jen?"
Losna se zatvářil trochu uraženě, i když Jindra svou poznámku mínil spíše jen jako výraz údivu a bezradnosti, než nějak posměšně a nedůvěřivě. Ale než mohl Jindrovi odpovědět, zazněl kdesi nad střechami domů první úder zvonu - začátek té známé již stínadelské zvonivé bouře, která se tu vpodvečer vždy rozhlaholila. A Losnova tvář přijala výraz neklidu a on rychle mluvil: "Pozor - v tuhle dobu Rejholec někdy chodí, včera tu nebyl, marně jsem na něj číhal, jen dvě Amazonky se tu ometaly, ty jsem nesledoval - ale dnes - - dnes by mohl - - pojďte odtud - schováme se tam ve vratech Kocouřího hrádku, uviděli bychom ho, kdy- by sem přišel - šel by proti nám - ze vrat je to sem k tomu zákoutí jen o kousek dál, než z té strany od rohu . . ."

Nevěřili příliš, že by právě dnes a právě teď, když jsou zde, Rejholec přišel! Na takové šťastné náhody zpravidla neměli štěstí. Ale přesto podlehli Losnovu vzrušenému pobízení, a tak vyšli opatrně ze zákoutí. Červenáček jako zvěd šel první. Dával znamení, že v uličce je vše v pořádku - jen několik chodců kráčelo oběma směry.
Doběhli ke vratům Kocouřího hrádku a dostali se dovnitř malými dvířky v nich. Zatuchlý pach, v každém starém domě jiný, ale zde mimořádně těžký a plný jakési starobylosti, směs výparů trouchnivějících klád a prken v podlahách, i starého kamenného zdiva, je objal.
Přivřeli vrátka za sebou až na malou skulinu, aby jí viděli ven.
Otvíral se jí pohled na celou uličku až k nároží, kde by se měl Rejholec objevit a kráčet od něj k zákoutí, kdyby měli to štěstí, že by dnes přišel.
Zvony se již rozhlučely naplno. Živé srdce občas zanikalo v burácení Dunivé Kateřiny, Velký Dominik se mísil mezi ně, ale nade všechny rozpoznávali chlapci Zlatou svatou. Celá Stínadla jako by se otřásala tou velebnou zvonivou záplavou, vzduch se chvěl pod údery těžkých kovových srdcí. Na tuto chvíli Rychlé šípy vždy čekaly s jakýmsi napětím, líbila se jim, i když jejich zjitřené mysli ještě více rozechvívala. Ve Stínadlech jim nikdy nebylo - a také ani nemohlo být - volno u srdce. Zde číhalo nebezpečí na každém kroku.
V průjezdu Kocouřího hrádku už byla skoro tma - ale nikdo tudy neprošel, bydlel-li zde vůbec někdo - tím méně ne, aby někdo z domu v průjezdě a na chodbách a schodištích rozsvítil.
A Losna přidušeným hlasem Rychlým šípům vyprávěl, jak se tady ve Stínadlech rozvíjí veliký boj mezi jednotlivými ulicemi o nadvládu nad Stínadly, boj o Velké Vontství, které se už zcela určitě postěhuje z jeho Žlutého květu, k němuž také on - Losna - patří, od nešťastného dosavadního Velkého Vonta Vládi Dratuše, do jiných ulic, k některé jiné partě, která získá ve volbách nejvíce hlasů.
"A přece Vláďa udělal pro Stínadla tolik dobrého!" vzdechl pak Losna, "i za tu krátkou dobu, co Velkým Vontem byl! Co hádek rozsoudil a smířil, byl tady dost oblíbený, i když některé ulice říkaly, že na takovou funkci je moc slabý, moc mírný a ještě mladý. Ale měli jste vidět, jak třeba v dubnu rozjel a zorganizoval starou stínadelskou slavnost Večer světel . . . snad v každém domě svítily svíčky a lampióny až dlouho do večera - nebo jak se postaral Berníkům o klubovnu - a kluky z Močálovny jak vysekal z nějaké velké pokuty, šel sám až na radnici a tam to všechno vysvětlil, nebál se - a oni neplatili ani korunu - panečku - jen ať nechají Vláďu Dratuše na pokoji, moc lidí tady mu může být za moc věcí vděčných!"
Losna hovořil stále hlasitěji, jak sílilo zvonění zvonů, aby mu Rychlé šípy lépe rozuměly, a jeho hlas byl vášnivý, jako by i je chtěl přesvědčit, jak dobrým Velkým Vontem Vláďa Dratuš byl! I oni si to ale mysleli - a o to více litovali, že se s nimi Vláďa rozešel ve zlém - a to ještě za to, že mu chtěli pomáhat v jeho záhadných starostech a bědách?
Když Losna na chvíli ustal ve svém vypočítávání, co vše Vláďa Dratuš za dobu svého Velkého Vontství vykonal, Jarka náhle rázně řekl: "Ale moc dlouho tady v tom průjezdě tvrdnout nebudeme - viďte? Já jsem pro, abychom počkali ještě chvíli - a pak šli znovu zkoumat to zákoutí!"
"Zkusíme podívat se tam do toho okna!" navrhl Mirek. "Jarko, stoupneš si mi na ramena a já se s tebou zvednu podle zdi nahoru.
Snad tam pak dosáhneš!"
Ale vtom se najednou Jindra od škvíry ve vrátkách rychle obrátil k chlapcům a mlčky dělal zmatené pohyby rukou. Pak ještě zašeptl nadšeně: "Jde!! Přišel!! Podívejte se - Rejholec jde tamhle od rohu - himbajs - to máme štěstí!"
Všichni se nahrnuli ke štěrbině. "A já to říkal! Já to hned říkal, že přijde!" vyjekl nadšeně Rychlonožka, ač předtím neříkal vůbec nic.
Ano, nebylo pochyb! Od rohu příčné ulice se pomalu loudal mezi několika náhodnými chodci Rejholec! Na zádech měl zase tornu a v ruce si s něčím pohrával, jakoby s nějakým kolečkem. Zda byla jeho torna plná nebo prázdná, nebylo možné odtud z vrátek Kocouřího hrádku rozeznat. Šel čelem jakoby k Rychlým šípům, a tak mu na záda příliš neviděli. Tornu rozpoznali spíše jen podle popruhů na jeho ramenou.
"Necháme ho vejít do zákoutí - pak za chvilku vyjdeme odtud - a zvolna se budeme k zákoutí přibližovat - - jeden z nás potom, třeba ty, Jindro, přeběhne uličkou podél vchodu do zákoutí a nahlídne do něj, co tam Rejholec kutí - a kde a jak se tam ztrácí - a hlavně kam se ztrácí!" plánoval chvatně Mirek.
Rejholec mezitím došel až skoro ke vchodu do zákoutí. Zastavil se před ním, nenápadně, ale pátravě se rozhlížel po okolí - a když přešli kolem něho dva náhodní chodci, kteří šli týmž směrem, vklouzl zdánlivě zcela lhostejně do zákoutí.
To už se však také jako první vydal z průjezdu Kocouřího hrádku na cestu k slepé uličce-zákoutí také Jindra z protilehlé strany. Když byl asi v polovině vzdálenosti mezi vrátky a rohem zákoutí, otočil se a kývl na hochy ve vrátkách.
Vyrazili za ním a on pokračoval v chůzi k zákoutí. Několik metrů před vchodem do něj se dal do lhostejného klusu, s hlavou trochu odvrácenou od zákoutí do uličky, aby jej Rejholec nepoznal, kdyby jej zahlédl - ale přesto se mu podařilo při přebíhání podél zákoutí nahlédnout dovnitř.
Rejholec tam však nebyl! Zákoutí bylo prázdné a tiché, jako kdyby tam před chvílí vůbec nikdo nevkročil!

32 Uvnitř Kocouřího hrádku

Jindra ještě setrvačností a v úžasu přeběhl kolem celého vchodu k zákoutí, za ním se však obrátil a běžel zpět vstříc Rychlým šípům a Losnovi, kteří sem přicházeli od vrátek Kocouřího hrádku. Divili se, proč k nim tak neopatrně běží zpátky, opět kolem vchodu k zákoutí, protože mlčel a jen mával bezradně rukama. Záhy ovšem jeho jednání pochopili, když - jako předtím Jindra - spatřili zákoutí prázdné!
Všude bylo ticho, klid, zvony již delší chvíli mlčely. Hoši se dívali překvapeně jeden na druhého - a Losna jen řekl: "Tak to vidíte, že jsem měl pravdu!"

Rychlonožka běžel až k vysoké zdi na konci zákoutí - a ohmatával ji, aby se ujistil, že tu není žádný tajný vchod někam, ani žádná díra v dlažbě u zdi, či jiná podobná možnost zmizení. Ale nenašel nic. Také kostrbaté dlažební kostky v celém zákoutí, všelijak zprohýbané, byly jinak zcela pevné, ani s jednou nebylo možné hnout, vyviklat ji, či dokonce ze země vyjmout.
"To jsem tedy blázen!" ulehčil si Červenáček.
"Tak se mně zdálo . . ." mluvil pak zamyšleně Jindra, "že když jsem běžel kolem vchodu, jako by se tu ještě něco mihlo - - rozhodně to ale nebyl Rejholec - nevím, jestli se mi to jen zdálo v tom běhu, bylo to jako mžitka před očima - nevím, jak bych to pojmenoval!"
"A kde jsi tu mžitku viděl, prosím tě?" ptal se trochu posměšně Rychlonožka.
Jindra se natočil směrem, kterým tudy prve probíhal, snad aby měl lepší představu a aby si spíše vzpomněl. "Tady!" řekl pak trochu váhavě - a máchl neurčitě rukou ke stěně s oknem. "Tady asi to bylo - aspoň si to myslím!"
"Záhada může být jen v tom okně!" mínil s určitostí v hlase Jarka a kývl hlavou směrem k němu. "Mirku - jdeme na to - pojď? Vysadíš mne a podíváme se dovnitř!"
Mirek udělal dřep těsně u stěny pod oknem a Jarka si mu opatrně stoupl na ramena. Ostatní chlapci je podpírali, aby se neskáceli - a Mirkovi pak ještě pomáhali s jeho těžkým břemenem - Jarkou - zvolna se zvedat. Jarka roztáhl ruce a přitisknutý ke stěně začal pomalu stoupat k oknu, až se prsty rukou konečně dotýkal okenního rámu. Římsa před rámem nebyla.
"To je všechno hezké - - " zašeptl Červenáček přitom, "ale Rejholec tu byl přece sám - ten by se tam tedy takhle dostat nemohl!
Ten tu neměl nikoho, aby ho tam takhle vyzvedl! Záhada trvá dál - - a kdo nám ji vysvětlí?"
Vysvětlující odpověď však přišla vzápětí - nečekaná a přece jasná. Jarka vzal za okenní rám. Napřed jej tlačil dovnitř, ale záhy poznal, že se okno otvírá ven, do ulice. Rozevřel obě okenní polovice - a ty se, otevřely ven tiše, bez jediného skřípnutí, jakoby čerstvě naolejované. Jarka se povytáhl ještě výše, vzepřel se za vnitřní pažení okna a za železnou tyč, rozdělující okno na dvě svislé části - a zíral do temného prostoru uvnitř.
"Co tam je?" - "Co tam vidíš?" - "Říkej přece himbajs něco!"
tlumenými hlasy na něho volali chlapci zezdola.
A najednou se něco stalo: Jarka po čemsi na pažení okna hrábl a vzápětí shodil dolů šplhací lanko s uzly, aby se po něm dalo líp a rychleji šplhat. Jedním koncem bylo přivázané dole na tyči v okně, jeho druhý konec teď visel venku kousek nad dlažbou. Zároveň s ním vypadl i silnější drát, na konci zahnutý jako háček. Bylo zjevné, že drát je občas stočený do kolečka, asi aby se lépe přepravoval, nosil.
"Dolů!" zvolal tiše Jarka. "Tak už jsme doma! Záhada je vysvětlená!
Rejholec při příchodu sem do zákoutí si připraveným rozbaleným drátem otevře přivřené okno, pak vyhrábne zvnitřku ven lanko, bleskurychle se po něm vyšplhá, lanko vtáhne dovnitř, zavře okno - - a je tam! V Kocouřím hrádku! Ta mžitka, Jindro, jak jsi viděl - to nebylo žádné zdání, ani mžitka - - to bylo lanko, mizející asi právě velmi rychle pootevřeným oknem nahoru, když Rejholec byl už uvnitř!"
Chlapci se dívali na lano i na shozený drát jako očarovaní - a skoro ani nestačili vnímat Jarkova slova.
"Ano - a proto Rejholec asi na ty své záhadné cesty sem nosí tornu a ne nějakou tašku!" uvažoval Mirek. "Ta by mu při šplhání po laně překážela! K lezení potřebuje obě ruce."
"Ale co tam uvnitř dělá? Proč sem chodí?" ptal se bezradně Rychlonožka. "Něco tam musí mít, co odtamtud vynáší - a nosí snad domů, nebo kam . . ."
"Já jsem pro to, abychom se tam aspoň dva podívali za ním!"
navrhl Jarka. "Tady dole nic neuvidíme - a Rejholce se ptát nemůžeme, až poleze ven, co tam dělal a co má v torně! To vám dá rozum! On nás tu dokonce ani nesmí spatřit - natož pak aby nás objevil tam uvnitř!"
"Kdo tam ale má jít? Říkáš, že jen dva z nás!" namítal Červenáček.
"Vždycky jsme chodili všude přece všichni spolu!"
Mirek se podíval trochu nejistě na Červenáčka, pak i na všechny ostatní a nakonec rozhodl: "No - vlastně máš pravdu - i když to bude třeba dost nebezpečné - půjdeme tam tedy všichni! Jen ale tiše - nevíme, kde se tam Rejholec pohybuje. Uvidí-li nás uvnitř, je konec pátrání - a můžeme začínat zase někde jinde!"
Mezitím se Jarka už vyšplhal po lanku do okna. Velké uzly na provazu šplhu velmi pomáhaly. Jarka byl nahoře během několika vteřin, protáhl se svislou polovinou okna, které rozdělovala železná kolmá tyč - a zmizel uvnitř. Když se takto dostali do domu i ostatní, vytáhli lano pro jistotu nahoru a okno za sebou zvnitřku přivřeli. Drát nechali ležet dole venku pod oknem.
Rozhlíželi se kolem a když si jejich oči zvykly na téměř úplnou tmu, zjistili, že jsou v zatuchlé chodbě domu. Opodál od místa, kam z okna tiše seskočili, začínalo další oddělení schodů, vedoucích vzhůru do dalšího patra. Všude panovalo hluboké ticho. Vzduch zde byl studený, nevětraný, jak ve starých kamenných stavbách.
Pak se kdesi pod nimi v hlubinách domu ozval vrzavý zvuk otvíraných dveří, těžké pomalé kroky, úder nějaké nádoby o kov - a točení vody. To asi nějaký starý nájemník v nižší části domu vyšel z bytu na chodbu pro vodu.
Chlapci strnuli a ani nedýchali. Nezdálo se však, že by ten člověk chtěl vystoupit po schodech vzhůru. Za chvíli zvuk tekoucí vody umlkl, dveře kdesi zaklaply - a zase se všude rozhostilo ticho. Jen kočka někde naříkavě zamňoukala.
"Dolů nepůjdeme!" zašeptl Mirek, "tam bychom Rejholce sotva asi našli. Pojďme vzhůru!"
Začali opatrně stoupat po dřevěném schodišti nahoru - a snažili se jít co nejtišeji. Hluboce prošlapané schody, na svých hranách neuvěřitelně obroušené generacemi obyvatel domu, které zde snad po staletí žily své bezútěšné životy, však přes všechnu opatrnost chlapců občas nepříjemně zaskřípaly. Hoši se často ve stoupání zastavovali, aby naslouchali, zda něco neuslyší - a také proto, aby vrzání schodů alespoň na chvíli ustalo. Tak se ve velikém vzrušení

dostali o celé jedno patro výše.
Zde schody vyústily do veliké podlouhlé chodby s několika dveřmi, z nichž dvoje byly pootevřené, a na jejím konci začínaly další schody do vyššího patra. Místnosti, kam mohli dveřmi nahlédnout, byly pusté, prázdné, asi po léta již neobydlené, s poházenými papíry a hadry i troskami židlí a jiným haraburdím na podlaze. "To je skoro jako tam v Opuštěném dvoře - v domě U červeného raka!" zašeptl Jindra k Rychlonožkovi.
Chvíli teď stáli uprostřed chodby a uvažovali, mají-li se odvážit postupovat po schodech zase ještě výš, a kde vůbec Rejholce hledat a pozorovat - když tu se kdesi nahoře ozvaly tiché plíživé kroky, pak z horních prostor nad schodištěm zasvitla slabá záře baterky - a kdosi odtamtud tiše zavolal: "Je tady někdo? To jsi ty?" Při druhé otázce již bylo lze rozeznat Rejholcův hlas, i když byl velmi tichý a trochu vylekaný.
Rychlé šípy i Losna znehybněli dole v chodbě jako kamenné sousoší.
Co teď? Kam se ukrýt? Do některé z těch prázdných místností?
Dřevěná podlaha skřípe při každém kroku!
Rejholec se teď zjevuje nahoře na konci schodiště - a opatrně a váhavě sestupuje asi tři schody dolů k chodbě. Slabý svit baterky však nedosahuje až dolů. A Rychlé šípy pořád nevědí, kam se vrtnout. Zůstávají nadále stát - a to je zachraňuje. Rejholec - uklidněný naprostým tichem - se vrací zpět zase nahoru, záře baterky zmizela, snad svítilnu zhasl, nebo jí svítí někam na opačnou stranu do horních prostor.
Mirek dal znamení rukou ostatním, aby zůstali dole - a co nejtišeji a dokonce po čtyřech se vydal na výzvědy po schodech vzhůru.
Podařilo se mu, že schody ani jednou nezapraštěly, neskříply, a chlapci dole pod nimi i v tom velkém vzrušení se mu za to velmi obdivovali.
Teď již se dostal až na horní konec schodů, tedy do dalšího poschodí.
Uviděl tam ve tmě prostor podobný tomu, ze kterého sem po schodech vystoupil, ale o hodně vyšší. Byl zde silný průvan a pach, jaký je na všech půdách městských domů. Porůznu zde leželo plno beden, staré skříně, rozbité starodávné pohovky, židle a jiná veteš.
V domě se zřejmě nevědělo nic o nařízeních protipožární komise, jež přikazovala udržovat půdy čisté a vyklizené.
Kdesi vzadu v průvanu jako by vlály a pohybovaly se jakési závěsy, nebo záclony, či nějaká opona. A za touto látkovou zástěnou bylo slyšet kroky - - přecházení někoho - nejspíše Rejholce - a zase klapnutí něčeho, snad židle nebo bedny. Občas zástěnu trochu prosvětlila zář baterky - a pak se tam asi rozsvítila petrolejová lampa, protože zástěna se rozzářila ještě víc a stejnoměrně a trvale.

33 Někdo sem jde!

Mirek se chtěl právě vydat od posledního schodu hlouběji do půdního prostoru, k závěsům, když náhle uslyšel zezdola výstražný sykot Rychlých šípů - a to už se schodištěm do ticha ozývají kroky kohosi neznámého, jdoucího po schodech z přízemí sem někam vzhůru.
Mirek se ani nepokoušel vrátit se dolů do chodby ke svým kamarádům, neměl k tomu již čas. Ukryl se kvapně za velikou starou kredencí, postavenou ledabyle šikmo k jedné ze stěn a očekával zde příchozího.
Věděl, že i chlapci dole nezůstanou jistě stát teď uprostřed předsíňové chodby, ale že se určitě ukryli v některé z místností, přičemž využili hluku kročejů neznámého.
Ten se ani nesnažil jít nějak mimořádně potichu. Stoupal do schodů jistě, beze světla, i když trochu tápavě, ale bylo zřejmé, že zde dnes nejde poprvé - a že i ví, kde začínají a zase končí schody v jednotlivých poschodích, kde je zábradlí - i že na chodbách nestojí žádné překážky.
Každým schodem i krokem po chodbě, kterým se neznámý návštěvník blížil k půdnímu prostoru, byl Mirek vzrušenější, i když si byl jistý, že ho v jeho úkrytu nemůže objevit. Kdo to však jen může být? A ví o tom, že tady je - za těmi závěsy - Rejholec? Jde snad za ním? Je to snad on, koho Rejholec asi očekává, když se před chvílí ptal: "Jsi to ty?" Nebo bude přítomností Rejholce překvapen - a strhne se mezi nimi hádka či dokonce rvačka? Ale již nejbližší chvíle daly Mirkovi odpověď na jeho úvahy.
Když byl neznámý příchozí tak v polovině posledního oddělení schodů, Rejholec asi stáhl za záclonou knot lampy, protože záře skoro zmizela, pak rozhrnul trochu zástěnu a do půdního prostoru tiše zavolal otázku, kterou zde už před chvílí pronesl jednou: "Jsi to ty?"
Neznámý ještě ze schodů zabručel nevrle: "No kdo jiný by to mohl být!? Ale vyděsil jsi mě!"
Rejholcův hlas se pak ptal nedůtklivě dále: "Kde jsi byl? Čekám tu na tebe už snad půl hodiny! Kde jsi vzal tu odvahu ukázat se na ulici!? Víš, jak po tobě slídějí! Vždyť muselo být ještě světlo, když jsi šel ven! A proč jsem tě vyděsil? Čím?"
Za toho rozhovoru na dálku neznámý již vyšel po schodech a teď míří půdní prostorou k zástěně. Ač si nesvítil a byla zde téměř úplná tma, vyhýbal se mistrně všem krámům, kusům nábytku i bednám, jež sem donesli dávní nájemníci z bytů, kde jim překážely - a znovu tím jen potvrdil, že zde vše zná do nejmenší podrobnosti - a že sem chodí tedy velmi často. Mirek ze svého úkrytu nespatřil jeho tvář - viděl jen temnou vytáhlou postavu, kráčející tmou.
Knot lampy za zástěnou se zase zvětšil, prostor za ní se rozsvětlil a když neznámý poodhrnul zástěnu, Mirek s úžasem zahlédl ve zlomku vteřiny uvnitř něco jako primitivní obydlí - jakési rozestlané lůžko na bednách, stolek, snad také z beden sestavený, nějaké židle, ověšené šatstvem či prádlem - a to již se zástěna opět vrátila do původní polohy - a Mirek mohl již jen poslouchat, co se za ní děje a mluví . . . Naštěstí Rejholec i neznámý se zde cítili zřejmě zcela bezpečně, a tak se ani nenamáhali tlumit své hlasy.
"Čím že jsi mě vyděsil?" navázal neznámý na Rejholcovu otázku, "Nechal jsi ležet svůj drát dole pod oknem na dlažbě -

- taky lanko nahoře v okně za tyčí nebylo stočené tak, jako to vždycky děláme - tak jsem dostal strach, jestli sem nevnikl někdo cizí - - víš, jak po mně pasou!!"
"Někdo cizí?" opětoval znepokojeně Rejholec, "- - a já že jsem nechal drát na ulici - a rozmotaný? Vždyť já - já se pamatuju, že jsem ho svinul zase do kolečka a nechal ho u provazu nahoře v okně - - já - - to se moc divím - přísahat bych na to chtěl, že jsem všechno udělal tak, jak to říkám - a jak to dělám vždycky - i to lano jsem tak stočil jako jindy - - " Mirkovi bylo v úkrytu až úzko u srdce - to oni, když sem lezli, nechali ten drát dole na dlažbě - a provaz strhl Jarka dolů, aniž by si všiml, jak byl stočený! Koho by také napadlo, že podle jeho stočení někdo pozná, že se provazu dotýkala cizí - nezasvěcená - ruka?
Rejholec pak ještě dodal: "No - už před chvílí se mi zdálo, že tu něco - nebo někoho slyším - ale nic se pak už nedělo - a bylo tu úplné ticho . . ."
"Já tu taky nikoho ani neviděl ani neslyšel - když jsem šel teď nahoru!" mluvil neznámý. "Opravdu tu nikdo není - snad se sem ale dobývalo to zločečené Bratrstvo Kočičí pracky z Druhé strany, kvůli těm jeho kočkám tady - ale té party je celá hromada - ty bychom přece museli vidět . . . nikdo tu není! Žádné strachy!"
Oba se uklidňovali a ubezpečovali vzájemně, přesto však vyšli ven před zástěnu a zběžně přejeli svitem baterky prostor před ní.
Hned se však zase vrátili - a to bylo štěstí nejen pro Mirka, vtisknutého za kredenc, ale i pro ostatní Rychlé šípy a Losnu, kteří již nedočkavě postupovali po schodech sem nahoru - všichni podle Mirkova způsobu po čtyřech, aby se váha jejich těl rozložila a schody tolik neskřípaly, Každý se pak nahoře ukryl, kde se dalo - a díky spoustě starého nábytku, beden a jiného nepředstavitelného harampádí jim to nedalo ani příliš velkou práci.
Mezitím Rejholec s neznámým začali za zástěnou opět další hovor - a Rychlé šípy čím dále tím více přesvědčovali, že tímto neznámým příchozím není nikdo jiný, než onen záhadný Cizinec - jak jej mezi sebou nazývali - který kdysi tak hrozně poděsil Velkého Vonta Vláďu Dratuše v kůlně Žlutého květu. Z hovoru, který chlapci za zástěnou slyšeli, to vlastně bylo zcela jasné.
"Já jsem ti přinesl nějaké jídlo - co pro tebe sehnaly a snad i vařily Amazonky!" mluvil Rejholec. "Musíš si to ohřát - vařič ti snad funguje - ne? - máš dost petroleje?"
Cizinec něco zamručel, snad jakési poděkování - a chlapci v úkrytech slyšeli cinkot plechového nádobí. "Máš si dát k vyprání košili . . . jestli chceš!" vyřizoval dále Rejholec.
"Jsou to hodné žáby, ty vaše Amazonky!" zasmál se chraplavě Cizinec. "Jen ale aby moc nežvanily - to bych tu moc dlouho nevydržel - to by byl se mnou konec . . ."
"Stejně to už musíme všechno nějak brzo skončit!" naléhavě a rozhodně pak pronesl Rejholec. "Já jsem tu zase hlavně kvůli ježkovi v kleci! Mám ho tady s sebou - ale všechno už tak hrozně spěchá - volby nového Velkého Vonta by měly být snad až po vánocích - ale je možné, že se to všechno semele ještě dřív - třeba i do měsíce! A já ti ježka nemůžu půjčit jen tak - to jistě uznáš - musíš mně za to půjčení dát ten papír - jen kvůli tomu Velký Vont ježka posílá - - na moje čestné slovo, co jsem mu musel dát - a ještě ho posílá jen s velkým strachem, že mu papír nepřinesu a ježka už taky ne! Kolikrát jsem tady s ježkem už byl - - a ty mi ten papír pořád nedáváš - jednou říkáš, že ti tady v průvanu někam zaletěl, pak zase, že ho máš někde u někoho k ofotografování - - " "Obojí bylo a je pravda!" odrazil jeho výtky Cizinec trochu nakvašeně. "Papír jsem tu opravdu ztratil, průvan ho zanesl až tam vedle - ležel tam pod starým kanapem - už jsem byl nad tím zoufalý - bylo by po všem, kdybych ho nenašel - ale já ho našel po několikadenním hledání - věděl jsem, že tady někde musí být - - a proto taky jsem si ho dal radši ofotografovat, abych to písmo měl ještě jednou a přesně, a psané stejnou rukou, kdyby se mi ten originál snad zase znovu ztratil, nebo mně ho někdo vzal! A teď do týdne ten můj kamarád s tím už bude hotový, jak jsem dnes zjistil - kvůli tomu jsem se vlastně odvážil ven!"
"Tak dobře - - " svoloval neochotně Rejholec, "tak ještě opravdu jeden týden budu čekat; za týden - zase ve středu - sem přijdu znova - a to pak už z ručky do ručky: já ti půjčím ježka v kleci na obkreslení, změření a udělání náčrtů k výrobě - zase jen na jeden jediný další týden - a ty mně za to dáš hned pro Vláďu Dratuše ten papír! Ale to už musíš v tom dalším týdnu mít všechno hotové, žádné výmluvy, žádné oddalování - vždyť volby Velkého Vonta můžou vypuknout každou chvíli a já ježka budu strašně potřebovat - pro naše Uctívače ginga - pro zničení Žlutého květu - a je možné, že se třeba dokonce i já sám stanu Velkým Vontem, když budu mít ježka! Tak si to pamatuj - do týdne od té příští středy, kdy ti ho půjčím, jsem tady pro něj zase zpátky!
Ten hlavolam, co dostanu, to bude moje odměna za to, že jsem tu výměnu mezi tebou a Vláďou Dratušem vyjednal a vyběhal. Všichni tři budeme přitom určitě spokojení: Dratuš bude zachráněný a vysvobozený ze svých strachů, když mu za ježka přinesu od tebe ten papír, co z něj má pořád takovou hrůzu - ty budeš mít nákresy a rozměry a snad i fotografii ježka, abys ho mohl někde v dílně vyrábět na prodej, až budeš zase makat - - a já budu mít ježka! K čemu, to už víš!"
Chvíli ustal ve svém rychlém vypočítávání, pak se ale nadechl a řekl podivně zvolna a výhrůžně: "A když mi ježka za týden od té příští středy, co ti ho půjčím, nevrátíš - tak to si pamatuj: půjdu rovnou na policii a řeknu tam, kdo jsi - a že se tady před ní schováváš!
Nemůžeš mi ostatně s ježkem nikam ani zdrhnout - - přestali bychom tě tady zásobovat jídlem - já i Amazonky, které tě - hloupé holky - pořád zatím ještě litují jako opuštěného sirotka - - chachááá - a skočily by pro tebe do ohně! Uvědom si, že jsi bez koruny - nikde si zatím nic nemůžeš vydělat - - taky by tě hned chytili a poslali zpátky do polepšovny, co jsi z ní vzal roha - a tak jsi na mně hrozně závislý - - - " Cizinec něco nevrle bručel, asi se mu nezamlouval Rejholcův výhrůžný tón. Ale nakonec rukoudáním Rejholcovi slíbil, že příští týden ve středu zde bude mít již docela určitě připravený "papír" k výměně za půjčení ježka - a že sem Rejholec neponese tedy ježka opět zbytečně - - a pak další středu mu ježka vrátí, aby si s ním potom už dělal, co chce!
Když Rejholec odcházel, vyzval Cizince: "Pojď si za mnou dolů vytáhnout lano do okna. Polezu po něm dolů! Nechce

se mi z té výšky potmě skákat. A drátem se lano nahoru do okna tak těžko dostává!
Víš to sám dobře, když ses odvážil dnes odpoledne jít ven a musel jsi ho tam nahoru cpát, aby neviselo z okna po zdi a nikdo aby si ho nevšimnul!"
Cizinec se nevrle zatvářil - ale uznal, že Rejholec má pravdu, a tak s ním vyšel ze svého doupěte a oba společně sestupovali po vrzajících schodech. Rejholec svítil baterkou.
Rychlé šípy a Losna čekali, až oba sešli po prvním oddělení schodů a po chodbě mířili k dalšímu. A když jejich kroky dozněly kdesi dole, vyběhli v největší možné tichosti ze svých úkrytů a jako jeden muž v rychlosti zamířili k závěsům, aby nahlédli za ně.
Spatřili tam ve svitu petrolejky to, co předtím na vteřinu již Mirek: půdní prostor, ověšený částečně starými koberci, rozpáranými pytli a potrhanými pokrývkami, zčásti ohraničený zděnými stěnami podkroví.
A v něm kavalec s několika nesloženými pokrývkami a polštáři, postavené bedny s nádobím - nějaké misky - teď už Rychlé šípy věděly, proč Rejholec pořád nosí tornu, a co v ní má! Kdesi v šeru se kupila hromada nějakého šatstva, snad Amazonkami věnovaného, či Cizincem si sem nanoseného z nějaké žebroty k tomuto podivnému tajnému bydlení.
Na jednom malém stolku, kde také stála lampa, byly rozložené jakési knížky a noviny, či cosi podobného. Rychlonožka se chtěl ke stolku rozběhnout, ale Mirek varovně zasykl: "Nic! Nikam! Zpátky!
Všichni dolů, o patro níž - schovat se v té krajní pootevřené místnosti - než se Cizinec vrátí zezdola! A jak nás přejde a půjde nahoru, hned vypadneme a běžíme domů! Už jsme tu dnes nějak moc dlouho!"
Seběhli dolů a ukryli se v místnosti během snad několika vteřin.
S napětím očekávali kroky vracejícího se Cizince. V jeho přibližujících se krocích bylo něco hrůzného, děsivého. Když přešel a vystoupil po schodech do svého doupěte, potmě se zvolna dostali dolů do chodby s oknem.
Po důkladné prohlídce lana, jak je svinuté, spustili se po něm jeden po druhém až na Červenáčka. Ten lano vytáhl nahoru a svinul přesně tak, jak je zde teď našli - a pak se spustil z okna bez lana, do nastavených náručí všech chlapců.
Vyzdvihnutý Jarka na Mirkových ramenou pak ještě přivřel okenici - a za chvíli poté bylo už ztemnělé zákoutí u Kocouřího hrádku tiché a opuštěné. Tak tiché a opuštěné, jak bylo, když tam vždycky přibíhal Losna, aby zde marně hledal vždy tak záhadně zmizevšího Rejholce.
Kráčeli chvatně od Kocouřího hrádku ještě kus cesty s Losnou, až se od nich odpojil a zmizel ve tmě a mlze do hlubin Stínadel.

34 Konec TAM-TAMU

Návrat Rychlých šípů z Kocouřího hrádku byl tak pozdní, že na schůzku v klubovně nebylo ani pomyšlení, i kdyby byla sebekratší.
A tak se k ní sešli až příští den k večeru, po napsání úkolů a přípravě k pátečnímu vyučování. Ale schůzka nezačínala právě radostně!
Jarka, Jindra, Červenáček a Rychlonožka se těšili na rozpravu o včerejším dobrodružství v Kocouřím hrádku, při kterém se k svému pátrání dověděli tolik nových údajů a nadto přitom ještě konečně spatřili - i když jen ve tmě - toho záhadného Cizince.
Ale Mirek vypadal nějak ustaraně, byl nemluvný - a když provedl zahájení schůzky, místo aby začal řeč o tak vzrušujícím včerejšku, pravil: "Tak už to tady máme! Už je to tu! Nesmíme vydávat TAM-TAM! Ředitel si mne zavolal dnes o přestávce do ředitelny, a tam mi to řekl jasně a naplno! Je prý konec s TAM-TAMEM! Už ho prý nebudeme smět vydávat, aspoň ne tak, jak jsme ho vydávali až dosud! Snad ještě něco prý vymyslí - ale moc naděje nám nedává! To víte, jak mi bylo! Ale moc ptát jsem se nemohl - tím spíš ne protestovat - to jisté uznáte!?"
Po této pochmurné nedobré zprávě se klubovnou rozhostilo zklamané ticho. Konec TAM-TAMU! Už nikdy vydávat TAMTAM!
Jak bylo vždy vzrušující jeho sestavování, psaní i rozmýšlení, co a jak do něj napsat - a co naopak zase utajit, aby se neprozradilo něco, co by mohlo v pátrání něco pokazit, někoho ve Stínadlech poplašit, varovat! A pak se vždy začalo odpočítáváním papírů na výtisky, tisknout, sešívat . . .
A jak to Rychlé šípy těšilo a povznášelo, když se pak TAM-TAM rozletěl do všech druhostranských ulic, ba i dál, za hranice Druhé strany - a když přicházely zprávy o tom, jak čtenáři jeho řádky jen hltají a o zprávách v něm mezi sebou hovoří, dohadují se, obdivují odvahu Rychlých šípů a uvažují o dalším vývoji událostí ve Stínadlech!
Tak tohle všechno tedy už nemá být a také nebude! A to se musí stát zrovna a právě teď, kdy vše dostává takový vzrušující spád - a kdy - jak se zdá - Rychlé šípy postoupily svou výpravou do Kocouřího hrádku o velký kus cesty v pátrání po tom, co Velkého Vonta Vláďu Dratuše tak děsí a rdousí . . . A kdy se TAM-TAM dočkává stále většího a většího odběru u svých čtenářů! Zatímco prvního čísla chlapci vyrobili a prodali padesát výtisků, druhé číslo už museli vytisknout ve sto výtiscích, třetí mělo sto pětadvacet výtisků - a tak počet stále stoupal, až páté číslo už tiskli ve sto osmdesáti výtiscích - a ještě se ho nedostávalo, jak říkal Jirka Rymáň, přítel Rychlých šípů, který měl prodej TAM-TAMU na starosti.
Však také již Rychlé šípy u chystaného šestého čísla počítaly se dvěma stovkami výtisků a sháněly pro ně papír. Ten stínadelský, od myší okousaný a z Opuštěného dvora přinesený, byl vypotřebovaný!
Chlapci i děvčata z Druhé strany si už zvykli TAM-TAM kupovat, už jim nestačilo - tak jako dříve - TAM-TAM si jen vypůjčit, přečíst a dát ho zase dál! Každý chtěl mít TAM-TAM svůj, doma!
Schovával si jeho čísla a umiňoval si, že si je dá svázat, až bude TAM-TAMŮ hodně. Někteří hoši a děvčata kupovali i dva-tři výtisky od každého čísla a posílali je i do jiných měst svým bratrancům a sestřenicím, nebo kamarádům.
"A zrovna teď má být s TAM-TAMEM konec!" zuřil Červenáček.

"A jak budeme informovat Druhostraníky o tom, jak pokračuje naše pátrání?" uvažoval ustaraně Jarka. "Tohle se nemělo stát!"
"A já vím," bědoval Rychlonožka, "že ti plantážníci ze Dvorců si budou toho svého fialového Sběrače tisknout a vydávat klidně dál - a přeberou nám všechny čtenáře! Každý bude kupovat Sběrače, když TAM-TAM nebude vycházet! A ti lotři se nám ještě budou chechtat . . ."
"Panečku - a Bratrstvo Kočičí pracky . . . to bude něco pro ně!"
trpce dodal Jindra. "Už vidím v duchu Bohouše a Štetináče, jak lítají po ulicích se Sběračem v ruce a pořvávají Sběrač právě vyšel, kupujte Sběrače, TAM-TAM už nikdy nevyjde!"
"Říkali ve škole kluci od Rozdělovací třídy, že prý dnes nový Sběrač vyšel - ale ve třídě ho ještě nikdo nečetl - a já ho taky ještě neviděl!"
pravil pak zase Jarka.
"Kéž by v něm nebylo už nic psáno o Kocouřím hrádku!" toužil Mirek. "Ti plantážníci se kolem té barabizny nějak moc potloukají - - něco tam čenichají - možná ty honby na kočky jsou jen takovou nějakou záminkou . . ."
"Víte ale, že je to vlastně moc dobře, když TAM-TAM zatím nesmíme vydávat?" zvolal pak náhle Jarka. Chtěl ještě něco dodat, ale bouře údivu i nesouhlasu se snesla na jeho hlavu a umlčela ho.
"Jak to - tak ty snad s tím ještě nakonec souhlasíš, že TAM-TAM už nebudě vycházet?" bouřil jindy tak klidný Jindra.
A Mirek dodal: "Proč je to dobře? Vysvětli nám to!"
"Protože bychom do něj nemohli napsat zatím ani slovo o tom, co jsme se dověděli v Kocouřím hrádku - a že jsme tam vůbec byli!"
uklidňoval je Jarka. "Musíme naopak udržet v nejhlubší tajnosti, že v Kocouřím hrádku přebývá nějaký podivný podezřelý chlapík, který drží Velkého Vonta v šachu tím papírem neznámého obsahu. Dále pak to, že se chystá převzít od Rejholce ježka v kleci, aby si podle něj udělal model pro sériovou výrobu!
Můžeme tohle do TAM-TAMU napsat? Stovky Vontů by vtrhly do Kocouřího hrádku a toho neznámého Cizince by tam snad utloukly, kdyby se o něm z TAM-TAMU dověděly! A co by se stalo s Vláďou Dratušem a jeho Žlutým květem, kdyby se Vontové z TAMTAMU dočetli, že ježka v kleci - ten posvátný talisman Stínadel - za nějakým záhadným účelem Cizinci dokonce cpe do pracek!
A můžeme snad do TAM-TAMU napsat, že si tam ti dva darebáci budou ve středu z ručky do ručky předávat ten podivný dopis a ježka v kleci? Dovedete si představit, jak bychom všechno pokazili, kdyby TAM-TAM s tímhle vším vyšel? Vyplašili bychom jak toho Cizince, který by jistě ještě v ten den, co by TAM-TAM vyšel, zdrhnul z Ko- couřího hrádku i s tím důležitým papírem, tak Rejholce, který mu tam ponese hlavolam! - No, a co jiného byste chtěli do TAMTAMU psát? Nic jiného nového, než ty objevy a zprávy z Kocouřího hrádku nemáme! Tak buďme opravdu jen rádi, že zatím TAM-TAM nesmíme psát!"
"To je pravda!" přisvědčil Mirek. "Opravdu je to tak, že nejmíň do příští středy, kdy má dojít v Kocouřím hrádku k těm čachrům mezi Cizincem a Rejholcem, nemůžeme o tom nic napsat - a tedy ani nový TAM-TAM vydat! Tak zatím žádné nářky nad zákazem jeho psaní! Však se uvidí, jak vše dopadne!"
"Ale co se má dít dál? Co budeme dělat dál?" volal netrpělivě Červenáček. "Ve středu Cizinec dostane do pracek ježka v kleci . . .
může s ním zdrhnout, někam ho zašantročit, nebo ho i doopravdy někde ztratí, v nějaké dílně mu ho třeba seberou - a to je přece hrozné nebezpečí! To nesmíme připustit!"
"Taky to nepřipustíme!" řekl pevně Mirek. "Půjdeme do Kocouřího hrádku ve středu taky, jako Rejholec, ovšem jen o něco dřív než on! Snad se nám podaří dostat se tam tak nepozorovaně, aby nás Cizinec neuslyšel! Někde se tam ukryjeme - a až Rejholec přijde a bude si s ním předávat ježka za ten papír, musíme se z úkrytů na oba vrhnout a věci jím vyrvat, děj se co děj! Je to jediná - a zdá se, že i ta poslední - příležitost zmocnit se ježka i toho papíru-dopisu zároveň."
Jarka pokyvoval souhlasně, ale i starostlivě hlavou a pak promluvil on: "Ano - vypadá to tak - a nic jiného nám asi nezbude! Jinde a jindy než tam v tu středu v Kocouřím hrádku se nám to už asi nepodaří nikdy! Jinak by bylo navždy asi se vším konec!"
"Ale to musíme vypracovat strašně podrobný a přesný plán, jak to všechno bude!" rozčileně volal Jindra a vzrušením vstal ze židle a přecházel klubovnu sem a tam. "Co když nás tam uvidí dřív, než my je - - co když se nějak prozradíme - a oni ježka i ten dopis nebo co to je zahodí někam do tmy, mezi ty krámy - a my už ty věci nenajdeme do smrti - - nemůžeme tam přece hledat do rána - a přitom se pořád prát s tím Cizincem i s Rejholcem, ti by nás ani v klidu hledat nenechali - i když budeme v přesile! To víte - sami od sebe do- brovolně nám ježka ani ten dopis nevydají - vždyť ty věci jsou pro ně zrovna tak důležité jako pro nás!"
Jindra skončil své naříkavé i vzrušené bouření a opět nastalo chvíli ticho. Každý přemýšlel, do jakého dalšího dobrodružství je jejich snaha pomoct Vláďovi Dratušovi i zachránit ježka v kleci již zase zatahuje - a jak to navléct, aby vše dobře dopadlo.
"Ale to vám řeknu," vykřikl pak skoro vášnivě jindy tak mírný a klidný Mirek, "že když to šťastně skončí, a my ježka i papír přineseme domů - že o tom napíšeme takový úžasný TAM-TAM, jaký jsme ještě nikdy nenapsali - - i kdyby nám to někdo tisíckrát zakazoval - a i kdyby to měl být TAM-TAM navždycky poslední!"
Jarka chtěl k tomu něco říct - - ale už neřekl! Na dveře se ozvalo tiché zaklepání. Všichni zmlkli, otočili se ke dveřím a Jindra šel otevřít.

35 Velký Vont žádá o pomoc

Na prahu dveří - s tmavou neosvětlenou chodbou za zády - stanul muž v klobouku a s tmavými brýlemi na očích. Nikdo

z Rychlých šípů ho neznal, ale záhy se vše vysvětlilo.
"To jsem já - Rychlé šípy - - Losna!" Příchozí si sundal klobouk i brýle - a i kdyby tak neučinil, již podle hlasu ho hned poznali. Ano, byl to on, a nikdo z Rychlých šípů se mu nedivil, že sem přišel v přestrojení za dospělého. Všichni měli ještě v živé paměti, co se mu zde stalo při jeho první návštěvě před dvěma měsíci.
"Snad mě nikdo neviděl!" neklidně hovořil Losna a pohlédl za sebe do tmavé chodby. "Rozběhli jsme se včera od Kocouřího hrádku tak rychle - že jsme si ani neumluvili další setkání - a co vůbec máme podniknout dál po tom všem, co jsme se tam dověděli - viďte?"
Při těch slovech si Losna už svlékal dlouhý plášť a přisedl ke stolu na Jindrovu židli. Ten pořád ještě přecházel po klubovně.
"Jsme rádi, že jsi přišel!" řekl Losnovi Mirek. "Opravdu jsme si včera v tom spěchu a rozčilení zapomněli s tebou něco ujednat! Ale dnes už máme nějaký plán co dál - a tak je dobře, že tě napadlo k nám přijít!"
Jarka potom Losnovi v krátkosti vysvětlil, na čem se zde krátce před jeho příchodem uradili: jak půjdou ve středu do Kocouřího hrádku a pokusí se tam zmocnit se dopisu i ježka v kleci. "Jistě tam zase půjdeš s námi - viď?" končil pak Jarka svou řeč. "Čím víc nás tam bude na ty dva kumpány, tím líp! Každá ruka bude dobrá, půjde opravdu do tuhého - a o všechno!"
Losna Jarku poslouchal, ale vyhlížel přitom značně neklidně a nesoustředěně.
Bylo skoro jisté a zřetelné, že sem na Druhou stranu nevážil svou nebezpečnou cestu ze Stínadel a v přestrojení jen proto, aby si s Rychlými šípy smluvil další setkání. Něco se asi od včerejška muselo stát tam u nich ve Stínadlech a Losna přišel hlavně kvůli tomu. Jinak by klidně vyčkával doma, ve Stínadlech, až ho Rychlé šípy písemně vyzvou k další schůzce, nebo až za ním sami do Stínadel přijdou.
A tak tomu také i opravdu bylo! Když mu Jarka dopověděl plán, před chvíli zde právě smluveny, Losna zakýval ustaraně hlavou a pak začal mluvit on.
"Asi to opravdu bude to jediné, co můžeme podniknout!" soukal ze sebe pomalu a zamyšleně slova. "Jedině když budeme mít v rukou ježka i ten hrozný papír, snad dopis nebo vzkaz, či co to vlastně je, podaří se nám snad ještě něco zachránit a Vláďovi trochu pomoct!"
"Ještě snad a něco zachránit? A Vláďovi snad trochu pomoct?"
opakoval rozhorleně i udiveně Jarka, přičemž kladl důraz právě na ta slova, jež Losna s takovými pochybami vyslovil.
"Když hlavolam a papír budeme mít v rukou, tak to přece zachráníme už všechno a ne jen něco, jak říkáš - a Vláďovi pomůžeme úplně a ne snad jen trochu!!"
Losna se na Jarku podíval a zakýval hlavou. "Kéž bys měl pravdu!
Kéž by tomu bylo tak! Ale včera odpoledne a večer se u nás ve Stínadlech stalo moc věcí - víte? Zatímco já byl s vámi v tom Kocouřím hrádku, ve Stínadlech se rozběhly zase nové událostí - do klubovny Žlutého květu se dostavili zástupci Dabinelovců a pak ještě asi čtyř různých ulic - a chtěli na Vláďovi mermomocí, aby jim před- vedl ježka v kleci! Nějak se rozkřiklo, že ježka nemá, nevím, kdo to mohl vyžvanit, vždyť vlastně ani já, Vláďův nejvěrnější přívrženec, jsem to jako ani neměl vědět, že ježek u Vládi není - - a že je ve váčku na něj u Vládi doma jen kámen! Pochybuju, že by to po Stínadlech vytruboval Rejholec - - ale je možné, že někde žvanily ty žáby Amazonky! Zkrátka je zle - no!
Vláďa ke mně přiběhl ještě večer, celý vyděšený - a všechno mi to řekl. Přiznal se mi, taky - to asi v té hrůze z toho všeho - že ježka opravdu doma nemá - a že ho dal Rejholcovi! Proč, to ale neprozradil, ani když jsem se ho na to ptal - ale zdál se být trochu uklidněný tím, když jsem mu pověděl, že už o tom dávno vím, že ježka předal Rejholcovi. Taky mi připadalo, že Vláďa ani moc nebědoval - a spíš byl rád - když jsem mu řekl, že i vy, Rychlé šípy, o všem víte a Rejholce tajně střežíte! To všechno udělal ten strach - že Vláďa změknul . . ."
"A jak Vláďa ty Dabinelovce a ostatní odbyl?" ptal se Mirek. "Co jim řekl? Doufám, že tolik rozumu měl, aby jim neřekl, že mají pravdu a že ježka dal z rukou Rejholcovi k nějakému záhadnému účelu a jednání!?"
Losna se trochu nevesele pousmál. "No to víš, že je odbyl! Řekl jim, že není povinností Velkého Vonta nosit s sebou ježka v kleci pokaždé, když jde do vlastní klubovny, a taky ne ukazovat ho komukoli, kdo o to požádá! Řekl jim taky, aby si počkali do příštích voleb Velkého Vonta - a pak že ježka uvidí! Oni pak všichni měli ještě všelijaké výhrůžné a pochybovačné řeči - ale nakonec přece jen odešli.
To víte ale, jak to Vláďu poděsilo, i když s tím musel počítat, že hlavolam zpátky od Rejholce nedostane - a že dřív nebo později to přece jen vyjde najevo, že ježka nemá!"
"A proto tím víc se musíme ve středu tam v Kocouřím hrádku činit, abychom hlavolam i papír těm lotrům vyrvali z drápů!" vykřikl vášnivě Rychlonožka.
"No ale to není ještě všechno!" pokračoval zachmuřeně Losna dále. "Stalo se ještě něco! A to něco způsobilo Vláďovi zase ještě mnoho dalších strachů a přimělo ho k nečekanému rozhodnutí, Rychlé šípy, jen si to představte: Vláďa Dratuš ve chvílích největších úzkostí, jaké asi kdy v životě poznal (a tak to taky doslova řekl), vás prosí za odpuštění, že se s vámi rozešel - a prosí vás, abyste mu pomohly, pokud to ještě jde - a abyste k němu přišly!"
Po jeho slovech nastalo v klubovně hluboké ticho. Velký Vont, který tak tvrdě a hněvivě po celé týdny odmítal pomoc Rychlých šípů ve svém záhadném trápení, a dokonce si ji zakazoval, najednou obrací - najednou je dokonce prosí - - to bylo i na Rychlé šípy něco tak překvapujícího, ohromujícího, že chvíli nikdo z nich doslova nebyl schopen promluvit.
Až potom se jako první vzpamatoval Mirek: "To je opravdu neuvěřitelné - ale přesto zase pro nás velmi potěšitelné - teď se nám bude mnohem snadněji pomáhat mu, když víme, že o naši pomoc stojí - jistě nám taky i ledaco snad vysvětlí - hlavně co je v tom papíru, který mu nahání takovou hrůzu, že kvůli němu i ježka v kleci vydal navždycky z rukou a ztratil tím i Velké Vontství - a navždycky se stane psancem Stínadel . . ."
"A co bylo to něco, co u Vládi způsobilo takovou změnu vůči nám - - a takový další příval strachu?" přerušil Mirka Jarka. "Víš to?"

"Ano - vím!" vydechl Losna. "Bylo to tohle! Tohleto to bylo!!"
Při těch slovech vytáhl z náprsní kapsy složený a trochu pomačkaný arch papíru. Byl potištěný fialovým tiskem. Každý ten tisk znal! Byl to Sběrač, časopis Plíhalovců ze Dvorců!

36 Zděšení Bratrstva Kočičí pracky

"To je to nové číslo, co dnes vyšlo?" zeptal se Jindra a vztáhl po Sběrači ruku.
"Ano - - ale vyšlo už včera!" opravil jej Losna, "a do Stínadel se dostalo včera navečer. A chudák Vláďa ho dostal do rukou ještě před mým návratem z Kocouřího hrádku!"
"No - a to takový ubohý časopejsek jako je Sběrač nahnal Vláďovi tolik strachu?" ušklíbl se posměšně Červenáček.
"Co to v něm je?"
Losna držel Sběrač stočený teď do roličky, pořád ještě v ruce, jako by jej snad Rychlým šípům ani nechtěl půjčit, volným koncem roličky bubnoval do dlaně levé ruky - a zvolna ukusoval: "No - co v něm je!? Plíhalovci se v něm především neopatrně vytahují, jak spolupracují současně s Dabinelovci i s Uctívači ginga, ač to jsou dvě z nejmocnějších vontských skupin - a že se tohle ani Rychlým šípům nepodařilo!
Pak je tam mnoho podrobností, která stínadelská ulice koho bude volit za nového Velkého Vonta, Žlutý květ s Vláďou Dratušem už je prý nemožný a že se brzy rozsype a řada ulic že se od něj odtrhne a nedá mu už své hlasy . . ."
"No - a tohle že nahnalo Vláďovi tolik strachu?" divil se Jarka, "vždyť už mu to může být jedno, kdo bude Velkým Vontem po něm - vždyť s tím přece musel počítat, že on v té funkci nezůstane - sám se vlastně o ni už připravil tím, že vydal z ruky hlavolam - ten přece od Rejholce a od toho lotra tam na Kocouřím hrádku už nikdy v životě nedostane zpátky . . ."
Losna si přestal ťukat Sběračem o dlaň levé ruky, rozbalil jeho roličku a řekl: "To ne! Tohle ho opravdu tak moc nepolekalo! Ale je tam něco jiného - a taky se tam píše něco o vás! Píše to ve zvláštním článku Bratrstvo Kočičí pracky. Přečtěte si to!" Při těch slovech podal Sběrač Mirkovi a ukázal v něm na červeně orámovaný článek.
A Mirek jej začal nahlas číst. Článek byl psaný vychloubačně, ale jinak křečovitě napodoboval styl TAM-TAMU. Přes vážnost chvíle a rozrušení všech smíškové Rychlonožka a Červenáček občas vyprskli smíchy nad některými slovními obraty.
"Drazí čtenáři našeho tak oblíbeného a rozšířeného časopisu Sběrače, se kterým my - všem vám dobře známé a proslulé Bratrstvo Kočičí pracky úzce spolupracujeme," začínal článek, „musíme vám s lítostí oznámit, že ohlášený zvýšený prodej sušených kočičích tlapek ze zabitých stínadelských koček, který jsme vám ještě v minu- lém Sběrači nabízeli, se přinejmenším velmi zpomalí, ale také snad i ustane docela!
Jak víte, jsme parta kluků odvážných a statečných - jinak bychom si do Stínadel na lovy koček i za jinými účely netroufli! Byli jsme tam vyzváni nějakými starými lidmi z přízemí podivného stavení Kocouřího hrádku, abychom tam vychytali kočky. Celé okolí je prý jimi zamořeno a některé z nich jsou prý dokonce vzteklé. Také prý obyvatelé domu i v okolí nemohou v noci spát, jak kočky vřeští a mňoukají, zejména za měsíčních nocí. No to víte, to bylo něco pro nás! Je to tam úplný kočičí ráj. Už jsme se tam také několikrát vypravili - a několik zdivočelých koček se nám podařilo chytit. (Tlapky z nich už jsme dodali prvním zájemcům na Druhé straně i ve Dvorcích.) Ale už je konec našim výpravám do toho ponurého strašidelného domu! Při té poslední se nám tam přihodilo něco naprosto neočekávaného, zažili jsme tam něco, s čím nechceme mít nic společného!
Nevíme, jestli tam už byly Rychlé šípy - ale jestli to také zažijí jako my, poběží ze Stínadel jako diví a budou přitom křičet strachy, až se to bude rozléhat - a nepřestanou volat a křičet, ani když už budou v bezpečí za Rozdělovací třídou na Druhé straně! A tam do toho domu už nikdy nepáchnou, tak jako tam nepůjdeme už nikdy my, i když jsme o mnoho udatnější a statečnější než oni - a i když je tam koček k nespočítání!
My jsme si slíbili mlčenlivost před naší posvátnou kočičí prackou - to je náš talisman! Ještě štěstí, že s námi nebyl náš malý Bohouš!
Tak se na nás nezlobte, že další objednávky těch slíbených tlapek zatím nemůžeme vyřídit, dokud nenajdeme ve Stínadlech nějaké jiné loviště. S úctou Bratrstvo Kočičí pracky."
Mirek dočetl, a Rychlonožka vzápětí pochybovačně a opovržlivě vybuchl: "Pcháá - co se jim to tam asi mohlo stát, těm plantážníkům!?
Asi se dostali až na půdu a narazili tam na doupě toho Cizince - a možná že tam dokonce on sám byl schovaný a vybafnul na ně - - a oni se vyděsili a zdrhli!"
Losna však vrtěl zamítavě hlavou a odporoval: "Ale ne - ne - to muselo být něco jiného, sám zatím nevím co - - ale ten článek pů- sobil na Vláďu drtivě, i když nic nevěděl o tom, že se na Kocouřím hrádku ukrývá ten záhadný Cizinec, který mu vyhrožuje tím papírem.
Ten celý Kocouří hrádek je ještě nějak jinak spojený s něčím, co Vláďu tak drtí - a ty divné zvěsti tady v tom článku - ty byly asi tím hlavním důvodem, proč mě k vám posílá s prosbou o pomoc!
Kdyby on mi ale chtěl jenom říct něco víc - - možná že by šlo všechno líp kupředu, hlavně ta nějaká pomoc, abychom rozuměli všemu, co se kolem něj děje - a co ho tak ničí . . ."
"Snad až k němu přijdeme, dovíme se něco dalšího - - " uvažoval Jarka. "Třeba roztaje a prozradí nám všechno!"
Chvíli pak ještě hovořili o všem, co je čeká - hlavně však o tom, jak zařídit setkání s Vláďou Dratušem. Nakonec dohodli, že se k němu Rychlé šípy vydají do Stínadel v sobotu k večeru - a Losna že je bude čekat na místě všem známém, kterému se ve Stínadlech říká Prasklý džbán. Bylo to poměrně blízko Druhé strany, několik uliček od Rozdělovací třídy - a Losna bude dělat Rychlým šípům spolehlivého vedoucího na cestě do kůlny, kde Žlutý květ má svou klubovnu.

"Moc vás asi neuchráním, kdyby se cestou něco semlelo," usmál se Losna pochybovačně, "ale trochu bych snad přece ještě pomohl!
Vždyť pořád ještě patřím k Vontské radě, i když její dny už jsou asi sečtené!"
S těmito slovy vyšel opatrně z klubovny do temné domovní chodby, kde si nasadil černé brýle a klobouk - a když napřed ještě Červenáček vyšel před dům na výzvědy, nečíhá-li tam na Losnu zase nějaká parta ze Stínadel, jako tenkrát rabiáti z Modré hvězdy, když k Rychlým šípům přišel Losna poprvé . . .

37 Cestou od Prasklého džbánu

Čas rychle plynul. Dny byly již krátké, počasí vonělo pozdním podzimem. Vítr přinášel do ulic zase tu známou smutnou vůní uvadlého listí z parků - a v jejich blízkosti byly barevného listí nastlány celé závěje.
Ze Stínadel vítr až sem na Druhou stranu do jejích okrajových ulic také však přinášel občas ohlas válečné písně Vontů, písně bezeslovného a výhrůžně znějícího nápěvu. Vše se tam schylovalo k nějakým velkým událostem.
Jednotlivé skupiny ulic se svými náčelníky usilovaly o uchvácení moci a připravovaly se k volbám. Dosavadní Vontská rada, řízená ještě jakž takž Žlutým květem - už vlastně skoro bez Velkého Vonta Vládi Dratuše - jako by již ani nebyla, i když se snažila pořád ještě vzbuzovat zdání, že má vedení Stínadel pevně v rukou. Každý však věděl, že už nemá!!
Časopis Dvorečáků Sběrač svým novým číslem vzbudil na Druhé straně velkou pozornost - a byl to tentokrát opravdu hlavně ten článek Bratrstva Kočičí pracky! Dlouhé Bidlo a Štětináč nechtěli nikomu říct více, než co napsali do Sběrače. A tak hoši a děvčata zastavovali Rychlé šípy na ulicích i ve škole a ptali se jich, co že se to Bratrstvu Kočičí pracky tam kdesi v tom Kocouřím hrádku stalo, a jestli to oni vědí! Naléhali také na Rychlé šípy, aby už vydaly nové číslo TAM-TAMU a neponechávaly Druhou stranu v nejistotách o vývoji událostí ve Stínadlech.
A hoši Rychlých šípů jim k svému velkému zármutku ani nemohli říct, že TAM-TAM již asi nikdy nevyjde! Alespoň ne takový, jaký teď od září vycházel: aby si jej každý za nepatrný peníz mohl koupit a mít doma, jen pro sebe!
Dlouhé Bidlo a Štětináč i nadále mlčeli jako hrob, snad ještě celí zkoprnělí strachem z toho, co zažili - a malý Bohouš nic nevěděl, nezasvětili jej prostě do toho, co se jim v jeho nepřítomnosti v Ko- couřím hrádku snad stalo. Ale ustavičně tvrdil, že prý ho Dlouhé Bidlo a Štětináč pořád straší nějakou ohnivou kočkou, kterou tam prý viděli - - jenže on ví, že to není pravda, že si to jen na něj vymysleli, aby se nevyptával - a uraženě všude tvrdil, že z Bratrstva asi vystoupí a přihlásí se k Rychlým šípům!
Ředitel školy, do které Mirek chodil, si Mirka zavolal v pátek o dopolední přestávce do ředitelny a ptal se ho, zda by chtěl se svými Rychlými šípy dělat školní věstník místo TAM-TAMU. Byly by v něm různé zprávy ze školních tříd, soutěže, výňatky z poučných knížek, články k různým výročím - - a tak! Mirek dosti neochotně přisvědčil. Neměl odvahu nabídku - či spíše žádost - ředitele odmítnout, když předtím jim ředitel dovolil na školním přístroji tisknout TAM-TAM. Ale byl z toho celý nešťastný - a také hochy v klubu vyhlídkou na psaní nějakého suchopárného školního věstníku v náhradu za lákavý a zajímavý TAM-TAM nijak nepotěšil . . .
A jak by se - panečku - teď TAM-TAM zase již psal, když se události opět daly do pohybu, a ve Stínadlech když znovu hřmí vontská válečná píseň dlouho do večerní tmy - - a kdy i oni toho všeho vzrušeného dění jsou a ještě budou účastni!
Snad svým zásahem v Kocouřím hrádku, když dobře dopadne, přispějí k usměrnění alespoň některých stínadelských událostí a snad i k záchraně Velkého Vonta Vládi Dratuše! Snad jeho Velké Vontství a celá vedoucí úloha Žlutého květu přece jen nebudou ztracené, když mu Rychlé šípy vybojují ve středu tam v podkroví Kocouřího hrádku ten děsný, záhadný, výhrůžný papír - - a samozřejmě i ježka v kleci! Co vše je v sázce!!
S těžkým srdcem a v rozrušení větším než jindy vydaly se Rychlé šípy v sobotu k večeru do Stínadel k Prasklému džbánu, aby se zde sešly s Losnou a pak společně navštívily Dratuše.
Jak je asi přivítá - po té poslední tak nevrlé, ba až nepřátelské rozmluvě, kdy se zřekl jejich přátelství a zakázal si dokonce, aby se mu snažili pomoct v jeho záhadném utrpení? A co se od něho asi dozvědí? A dokáží se oni, hoši Rychlých šípů, po tom všem tvářit k němu zase tak vlídně a přátelsky, jako tomu bylo vždy dříve?
S takovými a podobnými myšlenkami se opatrně probíjeli uličkami plnými zjitřených a rozkřičených Vontů až na místo setkání.
Losna zde již byl. "Tak jsme tady!" zašeptl Rychlonožka s trochou úlevy, že mají teď vedle sebe jednoho člena Vontské rady. "A kde máš ten Prasklý džbán? Proč se tomu místu tady tak říká?"
"To sám nevím! Opravdu to nevím!" krčil trochu rozpačitě rameny Losna. "To máte těžké! Za prvé nejsem z téhle části Stínadel - bydlím odtud dost daleko - - ale je taky možné, že už to nevědí ani Vontové, kteří jsou odtud!"
Vydali se rychle směrem, který Losna určil, a on jim cestou - pokud to bylo možné v tom shonu kolem nich - o různých stínadelských názvech stručně řekl mnoho zajímavých věcí.
Některé uličky, nároží, průchody a plácky měly svá pojmenování podle různých událostí, jež se zde kdysi dávno sběhly, jiné zase podle Vontů, kteří zde v minulosti bydleli a ve svém okolí se nějak proslavili. Některá místa dostala jméno podle svého vzhledu, jako například náměstíčko Myší past, do kterého vedla jen jedna ulička.
Také jsou však místa s názvy, o nichž dnes již nikdo neví, jak vznikly, kdo a proč je tak pojmenoval. Tak ani Losna nemohl Rychlým šípům vysvětlit, proč se místům za starou mydlárnou říká Na hadím jazyku, nebo jinde zase třeba Ve vysoké trávě, když po nějaké trávě - ani mezi dlažbou - tam nebylo a není ani potuchy - a nikdo z dnešních Vontů si nepamatoval, že by tu i třeba někdy dříve rostla!
"A tadyhle se říká dodnes U tyrana!" máchl pak Losna rukou do potemnělého zákoutí s jedinou - už nazelenale svítící - plynovou lampou, které právě míjeli. "Tady někde prý bydlel kluk rabiát a násilník, ten ovládal všechny ty baráky tady

kolem - tedy kluky v nich, abyste rozuměli - - a on si je tak otočil kolem prstu, že mu dělali pomyšlení a skočili by pro něj snad do ohně, i když se k nim nechoval ani trochu hezky. Museli ho poslouchat na slovo - a kdo neposlechl, nebo kdo něco neudělal tak, jak on nařídil, tady v tom koutě ho zfackoval za přítomností ostatních - - a ten zfackovaný pak ještě musel nahlas říct Děkuju za spravedlivé potrestání!!!"
"To byl tedy opravdu tyran!" otřásl se odporem Červenáček. "A že si to ti kluci dali líbit!!? Že se na něj jednou nevrhli a nespráskali ho sami?" "No to víte - on měl na ně asi hrozný vliv - to už dnes nikdo neví, proč a jak to všechno bylo - jen ten název a ta pověst po nich všech tady zůstala! To už je všechno moc dávno!"
Ještě několik dalších podivných příběhů i s názvy míst po nich jim Losna cestou v chůzi přerývaně vyprávěl.

38 Po stopách dávného příběhu

Celá ta kůlna, sloužící Žlutému květu za klubovnu, vypadala pořád jako tenkrát, když se sem Rychlé šípy dostaly poprvé, toho letošního slavného jara, kdy se Vláďa Dratuš stal Velkým Vontem.
Nezměnilo se v ní také nic od jejich nedávné nešťastné návštěvy, kdy se na ně Vláda Dratuš tak rozezlil!
Byl tady i plochý nákladní vůz pro koňský potah, na němž si Žlutý květ zřídil místo pro svá klubovní zasedání - - ten vůz, který pak táhli uličkami Stínadel nadšení Vontové, když Žlutý květ zvítězil ve volbách. Jak se to již zdálo být všechno dávno . . .
A sem také kteréhosi větrného tmavého večera vtrhla - po mnohých týdnech radostné a úspěšné činnosti - podivná tíseň, hrůza z čehosi - která vše zmařila a z ušlechtilého, dobrého a schopného Vládi Dratuše - Velkého Vonta - udělala zničeného roztřeseného chlapce!
Vláďa Dratuš od Losny věděl, že dnes k němu Rychlé šípy přijdou.
Byl zde sám a popošel jim vstříc, když Losna pootevřel vrata kůlny a hoši vklouzli dovnitř. V matném světle dvou petrolejových lamp jej Rychlé šípy viděly, ale nemohly ani poznat, jak se zase ještě změnil od minulého setkání. To bylo tehdy, když tak zlobně odmítal jejich nabídku pomoci mu v jakémsi záhadném trápení - a když s nimi hněvivě ukončil své přátelství.
Teď se k nim blížil se smutným rozpačitým úsměvem v pohublé tváři a mluvil: "Rychlé šípy - - kéž by se dalo zapomenout na tu rozmluvu, co jsme zde posledně vedli! Můžete mi odpustit? Byl jsem k vám urážlivý, nevděčný a zlý, ještě za to, že jste mi chtěli pomoct!
Ale věřte mi - jen něco velmi hrozného, co mě ničilo a strašilo - a co mne drtí dodnes, mě tehdy přimělo v zoufalství k tak nekamarádskému a nevděčnému chování k vám! Myslel jsem si, že se z toho dostanu nějak sám - že se zachráním svým vlastním přičiněním - - a nikdo, ani vy, ani tady Ota Losna, že se nedoví, co se vlastně stalo.
Ale teď už je zle - tak hrozně zle - a po tom článku v novém Sběrači vidím, že záchrana pro mě není nikde asi už žádná - a že jedinou a poslední mou nadějí jste vy!"
Při této omluvné a často přerušované řeči podával si Vláďa se všemi Rychlými šípy ruku a pak stoupal po malých schůdcích na plošinu vozu, mezi bedny, sloužící za stolky a sedadla. Všichni ho tam následovali.
Mirek odpověděl: "Jsme tady - a nezlobíme se na tebe! Naše nabídka, že ti pomůžeme - ať je to v čemkoli, trvá i nadále. Záleží jen na tobě, jestli nám svoje tajemství svěříš."
"Neboj se ničeho z naší strany!" doplnil pak Mirkova slova ještě Jarka. "Neboj se ani našeho výsměchu, ani zrady - nic takového ti od nás nepřijde! Jen pomoc, pomoc, snaha pomoct ti, jak nejlíp dokážeme!"
Rozrušení na nejvyšší míru usedli na nízké bedničky. Vláďa Dratuš proto, že má zde nyní vyjevit to, co neřekl dosud ani svému nejvěrnějšímu a nejbližšímu spolupracovníku a kamarádovi Otakaru Losnovi - a Rychlé šípy s Losnou proto, že se toto nepochopitelné Vláďovo tajemství teď snad tedy konečně dozvědí.
Chvíli bylo ještě napjaté ticho. Na ztrhané Vláďově tváři bylo jasně znát, jak ještě i teď váhá o tom všem mluvit. Záře petrolejových lamp nestačila zaplašit tmu v kůlně. A za zády všech sedících vrhala na stěny pitvorné dlouhé a strašidelné stíny. Někde na střeše kůlny ve větru harašila odtržená dehtová lepenka.
"Je to už moc a moc stará událost . . ." začal pak přece jen Vláďa Dratuš hovořit přidušeným hlasem, "tak stará, že i můj tatínek, dnes velmi těžce nemocný, byl tehdy tak mladý, asi jako je dnes tady váš Červenáček, nebo Rychlonožka, když se udála! A taky se mého otce velmi týkala, jak hned uslyšíte!
Už tenkrát tady všude panovala rušná činnost všelijakých stínadelských part - a můj otec samozřejmě taky k jedné takové patřil. Tolik už mi o tom všem vyprávěl, jak to tady chodilo, a co oni ve své partě dělali - a jak měli všelijaké smlouvy s okolními ulicemi, Vontové už zkrátka tenkrát byli takoví jako dnes. Tu partu, v níž byl můj otec, vedl prý nějaký Vrána, spolu ještě s Vildou Marešem a jakýmsi Kerhátem.
Bylo jich prý dohromady asi osm.
A těm se jednou - to už tatínek sám neví jak - dostala do rukou první vontská kronika - a ještě nějaké písemnosti, smlouvy - a já nevím co ještě . . . a měli kvůli tomu hrozné řežby s jinými partami, které ty všechny věci od nich chtěly. Vrána, Vilda, Kerhát a vůbec celá ta parta, co v ní otec byl, zapírali, že nějaké vontské písemnosti mají - - ale pak je prozradil - snad úmyslně, či nějakým neopatrným chlubením - jeden z členů party. Ten se jmenoval Karel Dymorák - - ale všude tady mu prý říkali zkráceně Dymour.
Parta mu přísahala pomstu. Vyloučili ho z ní a kdekoli ho potkali samotného, vždycky dostal nějakou ránu, když se mu nepodařilo utéct. A jednou ho náhodou načapali dost daleko odtud - a hnali se za ním jako smečka vlků, až jim vběhl do nějakých starých baráků - a tam jim někde zmizel. Vrána prý potom odešel sám napřed domů - doma měli před stěhováním, tak musel pomáhat balit prádlo, nádobí - a tak - ale ostatní pořád před těmi domy stáli, hlídkovali, jestli Dymorák nevyjde ven - a když dlouho nevycházel, tak se dva nebo snad tři vydali dovnitř Dymoráka hledat.
Našli ho a vyplašili v koutě na pavlači ve druhém poschodí jednoho těch domů - a on, když viděl, že jdou za ním,

rozběhl se z pavlače zase dál na schody a do vyššího patra - volal prý na ně ve strachu: Nechte mě, nechte mě, čestné slovo, že jsem vás nezradil . . . A přitom pořád utíkal výš a výš, až jim zmizel znova, někde na nějaké otevřené půdě, v úplné tmě. Byl už večer.
Tak se potichu vraceli po schodech dolů, ven na ulici, protože věděli, že jim Dymorák-Dymour nemůže z půdy nikudy zdrhnout - muset by běžet po těch schodech a průjezdem domu kolem nich.
Byli si tedy jistí svou kořistí - a dole v okolí průjezdu shledávali ostatní členy své party.
Ti ale byli už pryč, nechtělo se jim asi čekat, až ti dva či tři někde na půdě Dymoráka polapí a přivedou ho dolů. A tak v rozmrzelosti odcházejí domů za nimi taky - - až na jednoho, obzvlášť vytrvalého a houževnatého. Ten se chce u party proslavit - a tak se vrací do průjezdu domu znova - a zase se chce ještě jednou vydat na půdu Dymoráka hledat! Určitě tam někde je schovaný, nevyšel ven - to by ho musel přece vidět!
Už vyběhl do nejvyššího patra, dům je ztichlý a skoro jakoby prázdný, tmavý, jen špatně osvětlený - ale on Dymoura vidí, jak běží někam do hlubin půdy, jak tam klopýtá a padá přes různé trámy, vráží do nějakého starého haraburdí - pak někde něco klaplo - ozval se takový divný šustivý zvuk - a potom už bylo ticho.
Pronásledovatel se bál jít v té tmě dál. Neměl samozřejmě strach ze tmy, ale obával se, že se tam ve tmě schovaný Dymorák bude něčím třeba ohánět, až se k němu přiblíží, že ho třeba i poraní a uteče ven . . .
Najednou se mu zdá, že odněkud z hloubi půdy slyší nějaké zvuky, snad volání či co! Nejspíš je to jen zase ta známá Dymourova lest - taková jeho finta - vždycky při pronásledování na útěku volal před sebe, jakoby na nějaké své kamarády, aby mu pomohli - - i když tam žádní nablízku nebyli!
Ale to už sem z nižšího patra vystupuje po schodech nějaká starší rozzlobená žena a hartusí na toho pronásledovatele: Co tady děláš?
Dole řvete v průjezdu, bando jedna uličnická, nahoře někde u půdy nebo dokonce na půdě křičíte - co tady máte co pohledávat!? Ven!
Ven! Běžte si dělat rámus k vám domů, když vám to lidi budou trpět!!
Pronásledovatel se nenechá dvakrát pobízet - a běží ze schodů dolů a z domu ven. Už je taky hodně pozdě - a on na hlídkování a na číhání na Dymoura-Dymoráka před domem nemá už ani čas, ani chuť. A tak jde jako poslední taky domů.
Druhý den se ale doví, že Dymorák nepřišel do školy! A pak se k večeru roznesla po okolí zpráva, že dokonce není ani doma, a to prý už od včerejšího odpoledne, kdy ho přece s partou pronásledovali do těch domů!
Policie začíná po Dymorákovi pátrat - ale ten pronásledovatel dostává strach, že se Dymourovi na půdě třeba něco stalo - a že by ho z toho třeba obvinili! Taky že by ho vyslýchala policie! Z toho má ještě větší obavy! Proto mlčí a nic neoznamuje! Pořád ještě doufá, že Dymorák se z té půdy vrátí domů sám, až se třeba vzpamatuje . . .
Ale hodiny ubíhají - - a už je tu druhý večer, kdy Dymour není doma, pak druhá noc - a třetí den - - a každým tím uplynulým dnem a nocí se zvyšuje úzkost toho pronásledovatele, že svou liknavostí a nerozhodností zmeškal a zanedbal příležitost Dymoura nalézt a snad ještě zachránit tím, že by byl na policii zavčas oznámil, kam že to Dymoura tehdy zahnali - - a kde ho mají lidi hledat!"

39 Policejní výslech

Vláďa Dratuš se na chvilku zastavil ve svém vyprávění, ale Rychlé šípy ho nepobízely, aby mluvil dál. Bylo na něm vidět veliké rozechvění, až úzkost, snad z toho, co již řekl, nebo co se ještě chystal povědět.
Někde venku na střeše kůlny odtržená krytina pořád ještě občas temně zabušila v poryvu větru na střešní prkna kůlny a vítr hučel ve skulinách stěn. V jedné z obou lamp dohoříval petrolej, lampa uhasínala a Losna raději sfoukl její plamen, aby knot nedoutnal. V kůlně teď bylo ještě větší přítmí. Vláďa se nejistě rozhlédl kolem sebe a pak pokračoval:
"Policejnímu výslechu ten pronásledovatel ale přece jen neušel, i když vše, co o zmizení Dymoura věděl, tajil sebevíc!
Policie se brzy dověděla, že Dymoráka v den jeho zmizení pronásledovalo do okolí těch domů několik chlapců. Viděli je různí lidé, někteří z nich znali toho či onoho, jiní snad dokonce Dymoráka. Zjistit jména všech Vontů i s tím, který ho pronásledoval jako poslední, bylo pro policii otázkou několika hodin.
Vyslýchali je všechny najednou i zase každého zvlášť - a ten pronásledovatel se musel moc a moc přemáhat, aby neprozradil, že on slyšel Dymoura jako poslední a to dokonce až tam na půdě domu, kam ho zahnal. A že ví, který dům to byl! Na štěstí pro něj si nikdo z těch ostatních vyslýchaných Vontů ani neuvědomoval, že on tam snad zůstal před domem jako poslední - a tak žádný z nich nevěděl, že se tam pak za ním dokonce vydal nahoru po schodech - a že ho slyšel až někde z podstřeší domu.
A tak jen pořád opakoval tvrdošíjně - i když asi jistě ustrašeně a rozechvěně asi tohle: Ano - ano - utíkali jsme za Dymorákem - to je pravda - - ale nic jsme mu neudělali - vždyť jsme ho vlastně ani nedohonili - - pak se nám někde v těch barácích ztratil - měli jsme strach jít tam do nich za ním - byla už tma - - a tak jsem šli domů.
Nikdo z vyslýchaných - kromě toho nejvytrvalejšího pronásledovatele - si ani nepamatoval, kdo odešel domů dřív a kdo později - - a on to samozřejmě neřekl, že tam nakonec zbyl jako poslední!
Policie nepřikládala jeho rozechvění a strachu nějakou mimořádnou pozornost! Vždyť nejen on, ale i ostatní, a bylo jich pět nebo šest či kolik, byli hrozně rozrušení, jednak tím záhadným zmizením Dymoura, kterého ještě nedávno viděli, ale taky tím přísným policejním výslechem. Každý z nich byl na policii určitě poprvé v životě - - a to víte, policie se při takovém výslechu s nikým nemazlí - a dovede na vyslýchaného spouštět pořádnou hrůzu - i když je to jen kluk!
Pronásledovatele spolu s ostatními kamarády tedy propustili z bezvýsledného výslechu domů - - několikrát je tam pak později volali zase ještě znova, něco tam museli podpisovat - - ale nakonec všechno utichlo - a Dymoura už nikdy nikdo nespatřil, i když všechny ty baráky kolem tenkrát prý důkladně prohledali. Jeho záhadné zmizení se považovalo

za nevyřešený případ."
Vláďa Dratuš se teď odmlčel podruhé - a vyhlížel ještě unaveněji a ještě vyděšeněji. Tak silně na něho samotného zřejmě ten podivný dávný příběh působil.
"To je zvláštní . . ." zašeptl pak Mirek - a hlasitěji dodal: "Tak se mi zdá, že na něco, co trochu s tímhle vším souvisí, jsme narazili tenkrát v zahradě Uctívačů ginga! Pamatujete se, jak nám dali Vontové z party Rezavých klíčů ty klíčky od nějakých dvířek v té zahradě, kam se sami báli jít?"
"Ano - vždyť jsme o tom psali taky tenkrát v TAM-TAMU!"
přisvědčil pohotově Jarka. "Když jsme tenkrát dvířka ve zdi odemkli, našli jsme uvnitř bedny a bedničky na sedění, něco jako tady na tom voze. Asi se tam někdo scházel, nějaký klub či co! A na té jedné bedně, co měla sloužit jako stůl, byl lístek a na něm asi tahle slova: "Vildo - Dymoráka ještě nenašli. Všechno svádějí na nás, že jsme mu asi něco udělali. Kerhát s námi už nechce mít nic společného - zakopal jsem všechny věci na Červených schodech, pod tím pětibokým kamenem - - já to mám dobré - já se budu stěhovat ze Stínadel pryč - ale vy tu musíte zůstat! Na shledanou snad někdy za dlouho! Vrána."
"A mně se ta jména Dymorák-Vrána-Kerhát zdála hned nějak povědomá, když je tady Vláďa teď při vyprávění vyslovoval!" řekl Rychlonožka.
"Ano - jména jste možná trochu pozapomněli - ale to si pamatujete určitě - viďte - jak jste pak na ty Červené schody šli a vykopali tam první Vontskou kroniku a snad ještě nějaké jiné písemnosti!" dodal Vláďa.
"A vrátil se ten Dymorák někdy i třeba později?" ptal se Červenáček.
"Ne - " vydechl tiše Vláďa. "Nikdy! Vždyť jsem to už řekl, že ho už nikdy nikdo neviděl!"
"A kde se to vlastně stalo? Víš to? Nebo - pamatuje si tvůj tatínek, který dům to byl, kde Dymour zmizel?" naléhal na Vláďu Jarka.
Vláďa Dratuš se na něho dlouze zahleděl - a bylo na něm patrné, jak sám se sebou nějak bojuje. Jako by chtěl odpovědět - a přesto ví, že nemůže. Že nesmí! Všichni mu viseli očima na rtech.
Ale pak přece jen odpověděl - a to co řekl, bylo naprosto nečekané a Rychlým šípům to až vyrazilo dech: "Jak by se nepamatoval!!
Taková hrůza!! Byl to dům - taková stará barabizna už tenkrát prý to byla - a jmenoval se tak, jak se mu říká dodnes! I vy ten dům znáte! Vždyť jste v něm už byli, jak mi tady Ota Losna řekl! Byl to Kocouří hrádek!"

40 Podivné přání

Pro Rychlé šípy i pro samotného Losnu to bylo veliké překvapení!
Všichni chvíli mlčeli, nebyli prostě mocní slova. Losna promluvil, či vlastně až skoro vykřikl jako první: "Ale - ale to jsi mi nikdy neřekl! Vláďo - - proč jsi mi neřekl, že se to stalo zrovna v tom domě, kde se teď ukrývá ten záhadný Cizinec - a kam za ním chodí Rejholec od Uctívačů ginga - - a - a - a kde se snad příští středu rozhodne, jak to s tebou a vůbec s celým Žlutým květem dopadne!?" Mluvil pořád rychleji a rychleji, až skoro pobouřeně a vyčítavě.
"Nemohl jsem - - nechtěl jsem, Oto!" unaveně odmítal jeho výtky Velký Vont. "A kdyby nebylo toho podivného článku ve Sběrači - víte, o tom, jak se Bratrstvo Kočičí pracky v Kocouřím hrádku něčeho vylekalo, neřekl bych ti to ani teď, že o Kocouřím hrádku něco vím - - a taky tady Rychlé šípy bych nikdy nevolal na pomoc!"
"Ale co to všechno má spolu společného?" kroutil nechápavě hlavou Jindra. "To je přece čirá náhoda, že se ten neznámý holomek Cizinec, jak mu říkáme, ubytoval zrovna v tom Kocouřím hrádku - a že se tam s Rejholcem schází k jejich nějakým partykám! Co se tam někde stalo někdy dávno - dávno, to už se našich věcí přece netýká!?"
Vláďa mu však odporoval: "Kéž bys měl pravdu!! Ale bohužel - asi ji nemáš! Ta věc se nás - vlastně nejvíc mě - týká až moc!
Celou tu dobu od toho večera, kdy sem přišel tenkrát ten Cizinec a dal mi něco přečíst, žiju ve smrtelném strachu - - ale pořád jsem si ještě nebyl jistý tím nejhorším - - až ten článek ve Sběrači mi to skoro potvrdil, že můj strach není zbytečný!"
Mirek s Jarkou na sebe pohlédli a začínalo jim tak trochu svítat.
Dávné zmizení Karla Dymoráka v Kocouřím hrádku má asi opravdu něco velmi společného s dnešním přebýváním Cizince v něm! To by jim tady Vláďa Dratuš najednou ten celý dávný příběh tak podrobně nepovídal! Vláďa jistě ví ještě něco mnohem víc, než co jim už řekl - - ale zřejmě nechce pořád ještě mluvit dál, říct úplně všechno. Jak to z něho jenom dostat?
"My jsme tady proto, abychom ti, Vláďo, pomohli ze všech sil!"
začal Mirek jemně a opatrně. "Můžeš nám říct, co bylo v tom papíru, který ti dal tenkrát číst ten Cizinec? Měl bys nám to říct - - třeba by to hodně pomohlo - - kdybychom věděli - - " "Ne - ne - " přerušil ho vášnivě Vláďa. "Nemůžu! Nemůžu vám to říct - - a jestli se vám ten papír ve středu podaří dostat do rukou, slibte mi čestným slovem - opravdu mi to, prosím vás, slibte, zde jeden před druhým - - že se do něj nepodíváte - že ho nebudete číst! Že ho třeba na tisíc kousků roztrháte - - nebo že mi ho přinesete v obálce, kterou společně zalepíte a jeden před druhým budete opatrovat až do chvíle, kdy mi obálku předáte!!
A to pak bude moje nejšťastnější chvíle - pak budu mít zase sílu zápasit dál i o svoje Velké Vontství - a určitě dokážu se Žlutým květem a s celou Vontskou radou udělat pro Stínadla ještě moc a moc dobrých věcí! Už teď vím, že by s námi šly docela jistě Modré ulice, taky Měďárna, Zednická, Pod rasovnou - - a moc ještě dalších . . . až dojde k volbám! Určitě ty volby vyhrajeme!"
Ani jej skoro nepoznávali při této jeho výbušné řeči. Rozohnil se tak, jak ještě nikdy neviděli. Výraz strachu, který až dosud zůstával v jeho tváři, na chvíli zmizel, když tak mluvil. Ale bylo vidět, že dále již moc mluvit nechce - snad proto,

aby na něho znovu nenaléhali - a nepáčili další údaje.
Pak dokonce i vstal, a začal jim podávat ruku na rozloučenou.
"Tak na šťastnou shledanou tady snad příští středu večer," řekl jim s nuceným nejistým úsměvem, "až budete mít ten boj na Kocouřím hrádku odbytý! Na šťastnou shledanou tady, s tím psaním a s ježkem v kleci, když vám bude přát štěstí! Kéž by vám přálo!"
Rychlé šípy seskočily z plošiny vozu a Mirek na Vláďu zavolal: "Jistě vše dobře dopadne - - a tvé přání určitě splníme - i když ho ani trochu nechápeme! Nebudeme ten dopis opravdu číst, dostane-li se nám do rukou! Tady tvůj nejvěrnější přítel Losna tam bude s námi bdít nad dodržením tvého přání i našeho slibu!"
Zvolna a trochu slavnostně kráčeli od nízkého vozu k vratům kůlny a zmatený Losna je doprovázel až k nim a otevřel jim závoru.
"Tak ve středu ve tři hodiny zase u Prasklého džbánu!" řekl jim přitom.
"Vydáme se do Kocouřího hrádku odtamtud - a cestou si smluvíme nějaký plán, jak s těmi lotry - Cizincem a Rejholcem - zatočit!
Jak jste slyšeli - na tom ježkovi a na papíru závisí všechno; snad i dokonce Vláďův život, jak jsem tomu rozuměl . . ."
Krátce se rozloučili, Losna se vrátil do kůlny a Rychlé šípy vykročily do sychravé tmy stínadelského večera.
Cestou domů si chlapci polohlasně jeden přes druhého sdělovali své názory na to, co se právě od Vládi dověděli.
"Musíme aspoň na chvíli do klubovny!" navrhl pak s rozhodností v hlasu Jindra. "Musíme si přece trochu srovnat v hlavě všechno to, co nám Vláďa pověděl!"
Červenáček a Rychlonožka s ním souhlasili, ale Mirek uvážlivě pravil: "Ano, je toho víc než dost, co jsme se dověděli - ale myslím, že do zítřka nezapomeneme nic z jeho slov a narážek. O všem si pak zítra odpoledne v klubovně pohovoříme! Dnes už je na to příliš pozdě!"
A měl pravdu - jako snad skoro vždy - a všichni to nakonec uznali. Vždyť i tak jim trvalo skoro zase ještě hodinu, než se dostali různými oklikami k Rozdělovací třídě. V uličkách Stínadel bylo pořád ještě všude plno a živo - a oni se museli vyhýbat Vontům, podezíravě se po nich dívajícím.
Když přeběhli koleje na Rozdělovací třídě a ocitli se na Druhé straně, bylo jim, jako kdyby po bouřlivé nebezpečné plavbě vpluli do bezpečné klidné zátoky. Byli ve své čtvrti! Tady se jim už nic nemůže stát! A domů odtud to pak již neměli daleko.
Když už se měli rozejít na konci Drobílkovy ulice, zavedl Rychlonožka ještě zase řeč na Kocouří hrádek. "Já bych jen rád věděl," uvažoval nahlas, "čím nebo kým se tam to báječně statečné hrdinné Bratrstvo Kočičí pracky tolik vyděsilo, že už tam nikdy nechce jít - a radši se zřekne i svého výnosného lovu na ty kocoury a kočky!?"
"Čím že se vyděsilo?" opakoval v zamyšlení Jarka Rychlonožkovu otázku. "Možná že něčím, co tam našlo!"
"No ale co se může najít v takovém oprýskaném starém baráku!?"
pochybovačně namítal Rychlonožka.
"Inu - najít se může jen to, co se napřed ztratilo!" mínil Jarka.
"A co se tam ztratilo!?" ptal se prostoduše a umíněně Rychlonožka.
Jarka chvíli mlčel - a pak řekl suše: "Ztratit se může ledaco - ztrácejí se peníze, věci - hodinky třeba, nebo tak - - a ztrácejí se i lidi! Před mnoha lety se tam někde ztratil Karel Dymorák, Rychlonožko!!"
Červenáček ani Rychlonožka hned nepochopili, co tím chtěl Jarka snad naznačit, ale Mirek a Jindra se trochu zachvěli, protože si uvědomili, co má Jarka asi na mysli . . .

41 Kdo byl posledním pronásledovatelem?

V neděli bylo mimořádně nepříznivé deštivé počasí a na nějakou ani jen odpolední - výpravu za město nebylo možné se vydat. Ale Rychlé šípy tentokráte nepříznivému počasí jen blahořečily, neboť neměly ani pomyšlení vydat se někam ven, když přece přinesly včera ze Stínadel takové vzrušující i záhadné zprávy - a když je nadto ve středu ještě čeká tak nebezpečná cesta do Kocouřího hrádku!
A tak se chlapci sešli ve své útulné vytopené klubovničce brzy odpoledne, jak si včera smluvili a nikdo nelitoval, že nejdou ven.
Rychlonožka s Červenáčkem přinesli z horních pater, kde bydleli, veliký hrnec čaje, ze skříně vyrukovaly na stůl hrníčky a objemná krabice zázvorových sušenek. U kamen spokojeně dřímal Kuliferda s hlavou na předních tlapkách.
"Mě zaráží a udivuje hlavně jedna věc - - " začal pak Jarka, ten uznávaný klubovní detektiv, rozvinovat své úvahy, "proč Vláďa ani Losnovi, svému nejvěrnějšímu kamarádovi, neřekl nikdy nic o tom, co že se to kdysi dávno na Kocouřím hrádku stalo!? A proč teprve článek Bratrstva Kočičí pracky o tom, jak se tam něčeho polekalo, ho přiměl k tomu, že nás zavolal a že doznal jakousi spojitost mezi tím článkem - a Kocouřím hrádkem - i sebou samotným? A proč nechce za žádnou cenu říct, co bylo v tom psaní, kterého se tak bojí - a proč ten dopis nesmíme číst ani tehdy, když se ho snad pro něj zmocníme?"
Nikdo - ani Mirek - nedovedl na tyto Jarkovy otázky odpovědět.
"A nevyplaší se Cizinec tím článkem ve Sběrači?" obával se oprávněně Jindra. "Co když dostane strach, že se tam teď pohrne a bude tam čmuchat kdekdo - a on bude i se svým úkrytem prozrazený?
A že ze strachu před objevením zdrhne radši někam pryč, i za cenu toho, že přijde o svůj úkryt - a snad i o ježka v kleci, kdyby se s Rejholcem pak vzájemně sobě ztratili . . .!?"
"Ba ne - ten si to pořádně rozmyslí, aby teď ze svého úkrytu zmizel, když ve středu dostane od Rejholce do pracek ježka v kleci!"
mínil Mirek. "Takovou příležitost si přece nedá ujít! Však to tam do toho jejich středečního setkání už nějak přetrpí! A

snad se ani prozrazení nebojí - vždyť třeba o tom článku ve Sběrači ani neví - kdo by mu ho tam taky dal číst!? Nejvýš snad Rejholec sám, nebo Amazonky.
A ti ho zbytečně plašit nebudou. Ale spíš je tu jedno jiné hrozné nebezpečí a sice to, že když ve středu od Rejholce hlavolam jako výměnu za ten dopis dostane, už tam nebude čekat další dny, aby hlavolam zase mohl Rejholcovi vrátit - i když mu vrácení slíbil čestným slovem - a prostě zmizí i s ježkem navždycky - třeba hned už ve čtvrtek - a Rejholec ani my ho už nikdy nenajdeme - a po ježkovi v kleci bude navždy veta!"
"A právě proto musíme ve středu nasadit všechny páky, abychom oba ty plantážníky zastihli v Kocouřím hrádku současně a hlavolam i to psaní jim vyrvali z rukou, i kdybychom se tam s nimi měli rvát třeba až do rána!" horlil Červenáček.
"A všimli jste si, jak Vláďa toho posledního Vonta, co Dymoráka hnal až na tu půdu, pořád označoval jenom jako pronásledovatele?"
zamyšleně se opět vrátil Jarka ke svým úvahám. "Všechny ty ostatní Vonty znal od svého otce jejich jmény: Vránu - Kerháta - Vildu Mareše - a snad ještě i jiné - a jen toho posledního, který měl s Dymorákem co dělat jako poslední - - a mohl být tedy hlavním svědkem - a mohl toho říct nejvíc - tak jen toho posledního jako by neznal - nebo jako by nechtěl znát - - a pořád ho jmenoval jen pronásledovatelem . . ."
„A ty si myslíš - - ty myslíš, že Vláďa jeho jméno od otce zná?"
ptal se zkoumavě Mirek.
"Ano - myslím, že jeho jméno zná! Ale že ho nechce říct!" odpověděl Jarka zvolna. Bylo vidět, že již má nějakou domněnku, stopu, vysvětlení - ale že váhá s jejím vyřčením. Pak pokračoval: "A byl při svém vyprávění stále víc a víc rozčilenější, rozrušenější - vždyť jste to na něm viděli taky!
Ale proč by měl být Vláďa vůbec nějak rozčilený a rozechvěný kvůli nějaké pradávné události, kdyby se nijak netýkala jeho samotného, nebo snad jeho otce, teď dokonce velmi nemocného, jak několikrát zdůrazňoval? Co by Vláďovi do zmizení Dymoráka před dávnými léty vůbec bylo - proč by se tím měl nějak strašit a znepokojovat?
A jak mohl tak jasně a přesně vědět, jak to tenkrát všechno bylo, jako například, že se ten pronásledovatel na policii hájil a vykrucoval - - co tam všechno říkal - - vždyť víte, jak nám opakoval celé věty z jeho výslechu . . .!? A jak může vědět, že tenkrát už všichni ti Vontové od Kocouřího hrádku odešli - a ten jeden jediný že tam zůstal hlídkovat - a že běžel do domu znova - a najednou že ho z druhého patra vyhnal ven nějaký nájemník - tohle přece všechno ten pronásledovatel na policii jistě neříkal - a určitě to taky nevyprávěl druhý den ani svým kamarádům, co s ním den předtím Dymoráka prohánělí - - už proto jim to nesměl povídat, aby na sebe neprozradil, že on byl ten poslední, který tam zůstal, když ostatní už odešli - a že na něm je největší vina!
Ale Vláďa tyhle všechny údaje a podrobnosti ví! Jasně a přesně!
A od koho to ví? Od otce jistě - to je pravda! Ale jak by to mohl vědět otec?? Jediné možné vysvětlení je zřejmě tohle: Vláďův otec to všechno mohl tak přesně vědět jen proto, že tím pronásledovatelem byl on sám! A na něm taky leží největší vina za Dymorákovo zmizení a nevrácení se domů! On měl říct na policii pravdu - a tak mohl Dymoráka třeba ještě zachránit, jestli se mu na půdě Kocouřího hrádku tenkrát snad něco zlého stalo! On ale pravdu neřekl, on ani neoznámil, do kterého domu Dymoráka hnali - - a proto je teď asi - i po těch několika desetiletích od té události - vystrašený, když se najednou zase začíná o Kocouřím hrádku mluvit, že by se vyšetřování mohlo obnovit - a že by on musel znovu k výslechům, i když je těžce nemocný - a snad dokonce že by byl i obviněný, že tenkrát na policii neoznámil, kam že to Dymoráka zahnali."
"Vypadá to, že máš asi pravdu!" váhavě připouštěl Mirek a tvářil se velmi starostlivě. "A jestli máš pravdu - a jestli se ta divná událost znovu dostane na přetřes a bude se úředně vyšetřovat, pro Vláďova otce by to bylo hrozné - a při jeho nemoci by to mohlo mít opravdu nedozírné následky, třeba by ho i ranila mrtvice! A taky pro ostatní pamětníky té nešťastné honby na Dymoráka by to nebylo ani trochu dobré - jestli tam ve Stínadlech někde ještě vůbec žijí nebo bydlí. Ale Vláďův otec by dopadl při vyšetřování ze všech těch pronásledovatelů nejhůř - i když tenkrát mlčel jistě jen ze strachu, že ho obviní - a jeho mlčení nediktoval nějaký zlý úmysl . . ."
"No ale co se tam tenkrát tomu Dymorákovi mohlo stát!?" mudroval Červenáček. "A kam pak večer - nebo kdy - z té půdy odešel, když se domů už nikdy nevrátil?"
A Rychlonožka dodal: "A na půdě přece nezůstal ani živý, ani mrtvý - vždy policie snad jistě všechny ty domy potom prohledávala, v celém okolí, sám Vláďa to říkal . . ."
Nikam nevedoucí úvahy pak Mirek rázně ukončil slovy: "Ať je to, jak je to, nějaké stopy po něm tam někde třeba přece jen zůstaly, možná tam kdesi ztratil čepici, nebo tak něco - - ale tady v klubovně je neobjevíme pouhým povídáním. Snad se něco dovíme, nebo možná něco vypátráme až ve středu na tom nešťastném Kocouřím hrádku. Teď pojďme radši vymyslet nějaký plán, jak tam ty dva překvapit, jak je přemoct - - a taky co dělat, když se nám nepodaří ježka a papíru zmocnit!"
"Já navrhuju," radil Jarka, "abychom především nelezli dovnitř tím okénkem ze zákoutí! Mohli bychom je vyplašit, kdyby se nám třeba nepodařilo stočit lano přesně tak, jak ho stáčejí oni. Kdyby tam Rejholec šel po nás, poznal by to - teď už si dávají větší pozor!"
"No - a jak se tam chceš ale dostat?" bezradně volal Jindra.
"Odvážíme se jít dovnitř normálně domem, jako chodívali, nebo ještě snad chodí jeho poslední obyvatelé!" vysvětlil Jarka.
"A jak tam běžel kdysi dávno po schodech i nešťastný Karel Dymorák - se smečkou svých nepřátel za sebou v patách!" dodal chmurně Červenáček.
"Rejholec tam chodí vždycky až k večeru, když začnou zvonit zvony!" ujal se pak slova Mirek. "Jsem pro, abychom tam šli mnohem dřív, už někdy brzy odpoledne - a pokusili se najít si tam úkryty, ze kterých pak na ně vyrazíme, až si ty

věcí budou z ruky do ruky předávat. Čím dřív tam budeme, tím víc času a hledání úkrytu získáme.
Hlavně abychom při něm nějakým neopatrným hlukem nepoplašili Cizince - ten by tam za svou zástěrou v tichu určitě slyšel kdejaké prasknutí, nebo zašeptání - a podobně . . ."
"Kuliferda musí rozhodně zůstat doma uvázaný!" varoval Rychlonožka.
"Víte, co se stalo tenkrát s Bublinou, když nás vystopoval do Stínadel - viďte?" Každý to věděl! Bublina tenkrát Rychlé šípy vlastně prozradil svým radostným štěkáním - a sám to zaplatil svým psím životem.
"U koho bude Kuliferda příští týden?" zeptal se Mirek. (Kuliferda byl totiž každý týden na byt a stravu u jiného člena klubu.) "U mne!" volal Jindra. "Nebojte se - neuteče za námi - naši ho budou hlídat - a ještě ho přivážu. Jedno odpoledne to chudinka přece vydrží!"
Rozprava potom pokračovala ujednáváním dalších vzrušujících podrobností: kdo co vezme s sebou, baterky, lanka, tužky, bločky na poznámky - co říct lidem z domu, kdyby je někde v chodbách a na schodech třeba zastavili - jak se chovat vůči Cizinci, nebo vůči Rejholcovi, objeví-li je ten či onen z nich předčasně - - a zase: ke komu se ukořistěné věci (dopis a hlavolam) dají, podaří-li se je vůbec ukořistit - - a kdo na koho se vrhne, až k zápasu dojde?
Starostí bylo až nad hlavu - a Mirek pak navrhl, aby se na rozveselení a rozptýlení zahrálo několik her, což chlapci přivítali s úlevou.
A venku zatím letěl větrný večer, mraky pluly rychle přes dorůstající měsíc - - a každou hodinou, minutou i vteřinou se blížily veliké očekávané i nepředvídané události . . .

42 Neslýchaný čin Velkého Vonta

Dva dny, jež zbývaly do toho dne nejrozhodnějšího a nejnebezpečnějšího - totiž středy - samy o sobě naplnily příhody a události více než překotné.
Hned v pondělí dopoledne - dokonce při vyučování - si dal ředitel školy zavolat Mirka k sobě a překvapil jej zprávou: „Tak Mirku Dušíne - co tomu říkáš - budete zase smět vydávat TAM-TAM - ale je nutné splnit jistou podmínku: ke každému jeho číslu připojíte ještě jeden list školního věstníku, jehož sestavování jsem vám nedávno navrhl. Viděl jsem ti na očích, že jsi do jeho psaní moc chuti neměl - takhle to snad bude lepší - viď? Ten list se školními zprávami bude sestavovat žákovská samospráva za účasti učitelského sboru - a vy ho jen pak připojíte k TAM-TAMU! I název TAMTAM smíte používat - nezměníme jej! A za to, že takhle budete náš školní věstník rozšiřovat po celé Druhé straně, vám škola dá zdarma papír na celý TAM-TAM!"
Teď Mirek ovšem souhlasil už mnohem radostněji - a také ta zpráva, že papír bude zdarma, byla více než potěšující. Vždyť zásoby papíru Stínadel byly už dlouho vyčerpané - a jeho kupování v obchodě bylo dosti nákladné. Celý klub jásal, když mu Mirek v pondělí odpoledne tuto novinu oznámil.
Mezitím - rovněž ještě v pondělí - Plíhalovci vydali další číslo Sběrače, kterému pravověrní Druhostraníci s posměchem také říkali "Fialovník", to kvůli fialovému tisku. Ale TAM-TAM zatím nevycházel, a čtenářstvo - dychtivé zpráv - kupovalo tedy Sběrače, což Rychlé šípy dosti rmoutilo.
Bratrstvo Kočičí pracky v novém Sběrači zase ještě přemílalo své zděšení z poslední výpravy za kočkami do Kocouřího hrádku, nic nového však k předchozímu článku již nepřineslo. Zato se skoro celý Sběrač zabýval zprávami o stínadelských bojích mezi jednotlivými vontskými skupinami. Zasvěceně psal o nadějích Dabinelovců na uchopení vlády nad celými Stínadly, mnoho ulic se k nim prý přidá- vá - jde prý s nimi ulice Nad propastí, Rváčov, Kropenatka, snad i Žabí schůdky a uličky Za mříží, Větrná a Na talířku!
Žlutý květ se svým Vláďou Dratušem, jemuž nějak pomáhají Rychlé šípy - i když si to zakázal - je prý už docela vyřízený, odpadla od něj celá ulice Ve zjeveních, kde je asi osmnáct Vontů, také Hrnčířská se prý trhá - a chce jít s Dabinelovci, i když ji Uctívači ginga a Modrá hvězda přetahují a přemlouvají . . .
A pak Sběrač vedle výčtu všech těchto proměn přinesl ještě jednu zprávu, která měla za úkol dát poslední ránu Žlutému květu, zničit a zostudit jej i s jeho dosavadním náčelníkem a současně Velkým Vontem Vláďou Dratušem: "Je prokázáno, že Velký Vont sám od sebe - jen aby se od něčeho uchránil - se odvážil vydat někomu neznámému navždycky ježka v kleci! Tento neslýchaný čin, jaký neprovedl ještě žádný jiný z předchozích Velkých Vontů, bude mít pro Vláďu Dratuše nedozírné následky," vyhrožovalo se ve Sběrači, "a to i tehdy, bude-li snad ještě ježek v kleci - ten symbol všeho stínadelského - někdy někde přece jen nalezen, přinesen a vrácen do rukou nové Vontské rady! Stínadla Dratušovi nikdy neodpustí jeho zradu na nich! Hanba mu!
Hanba také ale celému Žlutému květu a Rychlým šípům z Druhé strany, které se pořád ještě se Žlutým květem přátelí a chtějí ho zachránit!
To se jim ale už nikdy nepodaří!!"
"Tuhle nešťastnou a nebezpečnou zprávu, že Vláďa nemá ježka doma," soudil Mirek, "prozradily ve Stínadlech jistě ty upovídané Amazonky! Vždyť ty to vědí už dávno, že ježek je u Rejholce!"
"Tím víc se musíme snažit ježka i s tím záhadným psaním ve středu v Kocouřím hrádku ukořistit!" rozhodně prohlásil Jarka. „Vidíte, co všechno je v sázce! Už ne jenom nějaké Vláďovy soukromé starosti a taky už ne jen další trvání Žlutého květu - ale i naše pověst!
Co asi řeknou ale ve Sběrači až - doufejme - po té středě bude Vláďa snad moct každému zájemci ježka v kleci z okna svého bytu ukázat, aby mu věřili?"
"Ano - - co tomu Sběrač řekne!!" těžce po něm opakoval Jindra.
"Co ale ve Sběrači napíší, když ježka nepřineseme??"
"Musíme ho přinést!" řekl pevně Mirek, "- - - jinak by snad byl konec i s námi!!"

43 TAM-TAM láme rekordy

Nemožné se stalo skutkem! Ještě v úterý, v den po rozmluvě ředitele školy s Mirkem, Rychlé šípy vydaly svůj šestý TAM-TAM!
Tenoučký, jen třílistový, ale přece jen vyšel! Čtvrtý list v něm tvořil školní věstník, který kupodivu velmi pohotově dodala žákovská samospráva školy, do níž Mirek chodil. A nahoře nad nápisem "TAMTAM č. 6" krátký řádek oznamoval, že "toto číslo vyšlo v rekordním nákladu 200 výtisků". Tedy zase o dvacet víc, než číslo předchozí!
Papír, školou věnovaný, byl čistý, krásný a bílý.
"Až uslyšíte velikou ránu," oznamoval Rychlonožka, "tak se nelekejte - to jen Sběrač puknul závistí a vzteky nad tím, že TAMTAM už zase vychází!" A co bylo obsahem šestého čísla?
"Všeliké divné věci se i nadále ve Stínadlech dějí, ale také se i děly dříve, v dávných časech!" začínal Mirek rozvážně a opatrně úvodní řádky. "Jak všichni čtenáři našeho TAM-TAMU vědí, jdeme již po řadu týdnů za něčím, co tížilo a tíží Velkého Vonta ve Stínadlech.
Nabízeli jsme mu svou pomoc, byli jsme jím ale odmítnuti - - a teď nás na pomoc zavolal sám, a poodhrnul trochu roušku ze záhad, jež ho obklopují a rdousí. Zdá se, že jsou to právě ty události dávné a ne nové, které jsou s ním nějak spojeny!
Zatím vám nemůžeme říct všechno, abychom běh událostí nějak nepokazili - a je také pravda, že ani my sami zatím všechno nevíme!
Ale určitě a bezpečně předpokládáme, že se již v nejbližší době dopátráme velikých věcí - a nic z toho vám nezamlčíme!
Sdružení Žlutého květu, z jehož středu je dosavadní Velký Vont Vláďa Dratuš, je ohroženo nehoráznými útoky jiných vontských skupin.
Zmizela dosavadní svornost, která zavládla ve Stínadlech letošního jara, když jsme pro Žlutý květ získali ježka v kleci od stínadel- ského přízraku Široka. A teď se ještě o Žlutý květ, i o Velkého Vonta - a ba i o nás, Rychlé šípy, otírá svými urážkami Sběrač!
Nebudeme vám zatím říkat, co je pravdy na řečech ve Sběrači o ježkovi v kleci, zda je či není v rukou Velkého Vonta - ale Stínadelští mohou být klidní, hlavolam nezmizel ze světa - a v pravý čas se objeví!"
"Ale Mirku - - " přerušil jeho psaní za účasti všech členů Rychlých šípů Jarka varovně, "dej pozor - - neslibuj nic - - co když se nám nepodaří ježka a ten papír dostat - a Vláďa bude ve Stínadlech navždycky znemožněný!?"
"Nic jiného nám nezbývá, než takhle psát!" odpověděl temně Mirek, "A ostatně nepíšeme žádnou nepravdu, když v TAM-TAMU říkám, že ježek nezmizel a nezmizí ze světa - - a že se v pravý čas objeví! V nejhorším případě se objeví - bohužel ale v rukách Rejholce, který ho určitě předá své partě, Uctívačům ginga! Pak by byl ovšem se Žlutým květem i s Vláďou Dratušem navždycky konec!
Ale my bychom vypsali, jak to všechno bylo, co vše jsme pro jejich záchranu podnikli - a žádný rozumný Druhostraník nám nemůže nic vytknout!"
Chvíli všichni mlčeli, uvažovali o té nejhorší možnosti, a pak se Mirek zase sklonil k dalšímu psaní: "Nevíme také zatím, čeho se vyděsilo v tom nějakém Kocouřím hrádku Bratrstvo Kočičí pracky. Při jeho malé statečnosti je možné, že se vylekali nějakou starou zapomenutou košilí, povlávající ve větru kdesi na půdě, nebo mňoukáním nějaké zdivočelé kočky, kterých je tam prý víc než dost! Možná že i my se někdy do toho domu podíváme a pak vám vypíšeme, jak to uvnitř vypadá!"
Toto napsal Mirek úmyslně tak, aby Cizinec a Rejholec, dostane-li se jim tento TAM-TAM snad ještě před zítřejší středou do rukou, se zcela ukolébali v jistotě, že Rychlé šípy na Kocouřím hrádku ještě nikdy nebyly - a hlavně, že tam nebudou ani zítra, až dojde k tomu důležitému předání tajemného dopisu za ježka v kleci. Budou se cítit zcela bezpeční!
Mirek neopomněl žádnou maličkost, která by mohla oslabit ostražitost těchto dvou darebů.
TAM-TAM pak pokračoval líčením bojů z různých přetahovaček mezi jednotlivými vontskými partami, k čemuž Mirkovi při psaní velmi dobře posloužily rozsáhlé vědomosti, získané od Losny. Kam se mohl na TAM-TAM hrabat Sběrač!
Ještě skoro s mokrým tiskem rozletělo se šesté číslo do druhostranských ulic a bylo s jásotem přijato nedočkavými čtenáři. Bratrstvo Kočičí pracky se užíralo zlobou, že TAM-TAM již zase vychází - vždyť se přece ke všem kozlům říkalo, že už vycházet nebude!!
Ale TAM-TAM byl tady, Jirka Rymáň s jeho nákladem v otevřené tašce běhal po ulicích a nestačil výtisky prodávat. A TAM-TAM se četl dychtivě ještě venku, pod pouličními lampami, v osvětlených průchodech domů, na rozích ulic, TAM-TAM byl za chvíli prostě všude! Čtenáři vážili každé jeho slovo, dohadovali se, co znamená ten či onen napovědený náznak v jeho řádcích a pochvalovali si jeho zajímavost. A to v TAM-TAMU zatím ještě nebylo ani slůvko o tom, že se zítra Rychlé šípy odváží do stínadelského Kocouřího hrádku - a že se tam rozhodnou věci takové důležitosti, jakou si čtenáři ani neumějí představit!
Poslední večer a pak noc před touto rozhodující nebezpečnou výpravou se rozprostřely nad Druhou stranou. Co se asi děje a připravuje ve Stínadlech??

44 Tudy utíkal Karel Dymorák . . .

Ve středu ráno trochu pršelo a brzy po poledni celé město zahalila podzimní mlha.
Hoši Rychlých šípů si již včera večer připravili doma všechny věci k dnešní vzrušující cestě do Kocouřího hrádku, včetně "stínadelského oblečení", jak si tomu úboru zvykli říkat. (Rychlonožka vždy zdůrazňoval, že si tento název vymyslet on, i když si to nikdo z ostatních nepamatoval!) "Stínadelským oblečením" se rozuměly staré kalhoty s

kapsami a tepláková bunda, na které už moc nezáleželo, utrpí-li nějakou trhlinu, nebo se umaže. Rychlé šípy měly už z mnohých předchozích výprav do Stínadel příliš nedobré zkušenosti: samé lezení přes zeď, protahování se sklepními okénky, skrývání v opuštěných uprášených místnostech, kde se po celá desetiletí nezametalo, ani nesundávaly pavučiny - na to vše se prostě nelze obléknout tak jako třeba do školy!
Ředitel školy vyjádřil Mirkovi své uspokojeni za bleskurychlé rozšíření školního věstníku pomocí TAM-TAMU a dal se v krátkosti Mirkem informovat o stínadelských záležitostech. Již dříve čítával TAM-TAM se zájmem, a ten se teď při pátrání ve Stínadlech ještě zvětšil.
Ve tři hodiny se měly Rychlé šípy setkat s Losnou opět u Prasklého džbánu, ale bylo to obtížnější, než při výpravě minulé. Stínadla se podobala rozdrážděnému úlu a hoši měli co dělat, aby unikli pozornosti a útokům nepřátelsky se chovajících Vontů.
V Klempířské ulici byli poznáni svazkem Rezavých klíčů, kteří je kdysi poslali za sebe do svatyně Uctívačů ginga, z čehož tenkrát potom vyplynulo mnoho dalších nečekaných událostí, jako setkání a zápas se stínadelským přízrakem Širokem, a jiné.
Teď tady - i po dlouhé době - je poznal jako první Křivák, jeden ze členů té party, a rozkřičel se na plné kolo: "Rychlé šípy!! Rychlé šípy jsou tady! Co tady chcete? Ven!! Ven odtud, ven ze Stínadel!!"
Vzápětí nato začal běh o život, když celý roj Vontů - včetně tříčlenného svazku Rezavých klíčů - začal Rychlé šípy pronásledovat naštěstí směrem k Prasklému džbánu. Chlapci se nechtěně rozptýlili, ztratili se jeden druhému, ale snad to tak bylo lepší - jejich pronásledovatelé se rozmýšleli, za kým z nich mají běžet - a chvilka jejich váhání pomohla Rychlým šípům zmizet.
Přesto však, že každý běžel vpřed trochu jiným směrem a do jiné uličky, každý z nich věděl, kde Prasklý džbán je - a tak s nepatrným několikaminutovým zpožděním se tam všichni sešli. Jako poslední doběhl Jindra. Losna tam již čekal.
"Dnes bych vás už moc neuchránil!" usmál se nevesele. "Od toho článku ve Sběrači, že Vláďa Dratuš nemá u sebe ježka v kleci, jsme tady my - členové Žlutého květu - úplnými psanci; každý po nás může plivnout, pokřikují na nás, vyhrožují nám - - a chudák Vláďa nemůže ani vyjít z domu!
A doma snad ani nesmí nic říct, jeho tatínek měl zase už nějaký srdeční záchvat - a snad by ho to zabilo, kdyby se všechno dověděl!
Vláďa ještě v neděli uvažoval, že by šel do Kocouřího hrádku s námi - ale teď už to není možné, kluci by ho snad utloukli na ulici! Tak jsem mu zase jen svatosvatě musel slíbit, že ten hrozný papír, co má Cizinec, nebudeme nikdo číst - - a že se budeme vzájemně hlídat, aby snad někdo z nás ten slib neporušil!"
Ještě za jeho řeči se vydali co možná nejkratším směrem opatrně ke Kocouřímu hrádku. Skrývali se a rozptylovali před početnějšími hloučky nasupených Vontů - a zase se spojovali do uzavřené skupinky, když bylo bezpečněji. A cestou si pořád znovu a znovu vzájemně opakovali svůj plán pro nejbližší hodiny, které je čekají: "Tak Jarka a Ota Losna si vezmou na starost Cizince!" připomínal Mirek. "Vlastně jsme ho ani pořádně neviděli - víme jen, že je to pořádný čahoun - ale moc síly zřejmě asi mít nebude - kde by ji taky vzal z toho chudého jídla, co mu sem Amazonky s Rejholcem přinášejí. Spíš se jedná o to, abyste mu nějak z rukou vyrvali ten papír, až ho bude z ručky do ručky předávat Rejholcovi za hlavolam!"
"Ano - - " dodal Rychlonožka, aby ukázal, že on také ví přesně, jak co bude, "a ty, Mirku, skočíš s Jindrou na Rejholce - - a já s Červenáčkem vám pomůžeme, kdyby s vámi Rejholec nějak moc mával - ale hlavně budeme hlídat ty dvě věci - psaní a ježka - kdyby je ti plantážníci při zápasu někam zahodili - a budeme s nimi utíkat ven, před Kocouří hrádek. Tam na vás počkáme - až budete tam s těmi hotoví - a potom společně poběžíme do kůlny Žlutého květu a tam hlavolam a psaní Vláďovi předáme! Je to tak?"
"Ano - je - souhlasí!" uznale kývl hlavou Mirek.
Když byli několik ulic od Kocouřího hrádku, spatřili tři Amazonky, kráčející s taškami proti nim. Všichni se bleskurychle skryli v nejbližším průchodu, dříve než je Amazonky - dosud ve značné vzdálenosti od nich - mohly zpozorovat. Zde čekali, až kolem pootevřeného průjezdu přejdou.
"Nebylo by to nic dobrého, kdyby nás tady potkaly!" šeptal Mirek. "Mohly by třeba varovat Rejholce, že nás zde viděly - a on by byl podezřívavý a mnohem opatrnější!"
"Už jdou!" zašeptl Jindra. "Slyším, jak si něco povídají!"
A skutečně! Když Amazonky přecházely po chodníku kolem průjezdu, zaslechli několik úryvků z jejich hovoru: " . . .maso s omáčkou si ohřeje snadno . . . ale knedlíky se těžko ohřívají . . . však už to tam brzy skončí . . . chudák . . . ale kam půjde pak? . . . to musí být hrozné, když je někdo bez domova . . ."
Kroky i slova zanikly, jak se Amazonky vzdalovaly. Zřejmě asi nesly Cizinci jídlo do jeho úkrytu - a teď se vracely domů.
Rychlé šípy a Losna čekali z opatrnosti ještě chvíli a pak se vydali z průjezdu na další cestu ke Kocouřímu hrádku.
"Já bych rád věděl," mudrovat Červenáček, "jak tomu Cizinci dají zprávu, že mu něco přinesly . . . jestli se tam snad taky šplhají po tom lanu . . . nebo jestli se snad odvažují jít domem . . .!?"
"Domem asi ne!" mínil Jarka. "To by Cizinec ani Rejholec jistě nedovolili. Amazonky by mohly Cizinců v úkryt prozradit, kdyby narazily někde v dolních patrech na někoho z nájemníků. Nezapomeňme, že přízemek a nejmíň ještě první patro jsou pořád ještě obydlené!
I my tam musíme jít krajně opatrně, aby nás nikdo z obyvatel nespatřil a nespustil povyk!"
Pochmurná vysoká slepenina několika stavení, dohromady zvaná Kocouří hrádek, se zjevila jejich očím asi po dalších deseti minutách chůze, Losna je sem přivedl z trochu jiného směru - a tak nešli ani kolem slepého zákoutí, v němž jim dříve Rejholec tak záhadně zmizel, dokud neobjevili tajemství okna vysoko nad zemí . . .
"Jak jsme si to umluvili . . ." přidušeným hlasem řídil Mirek vniknuti do domu, když se s největším rozrušením zastavili

před jeho pootevřenými vraty. "Vyběhneme co nejvíc potichu po dvojicích přes přízemek do prvního patra. Na schodišti za ním se sejdeme. Kdyby vás někdo zastavil, tak se budete ptát, jestli tu nebydlí nějaký pan Nedoma. A vrátíte se s poděkováním dolů, když vám nájemník řekne že ne! Rozumíte?"
Někdo jen souhlasně kývl, někdo řekl: "Ano!" nebo "Rozumíme!"
První vběhla do domu a na schodišti zmizela dvojice Mirek - Rychlonožka. Propluli přízemkem i prvním patrem šťastně, nikdo je nezpozoroval. V nepatrných přestávkách po nich přiběhli zdárně na schodištní odpočívadlo i ostatní chlapci, v předem smluveném pořadí.
Zezdola bylo slyšet jen nejasné zavírání či otevírání dveří kdesi ve spleti chodeb, mňoukání koček - a jakési tlumené stařecké hlasy.
Když chlapci překonali první rozrušení nad úspěšným vniknutím do domu, zahleděli se teď s podivnými pocity na schody, vedoucí do vyššího patra. Teď, když znali od Vládi Dratuše chmurný příběh tohoto domu, dívali se na vše jinak, než když se sem dostali nedávno poprvé, po lanu okénkem . . .
"Tak tady po těch schodech kdysi dávno ve strachu utíkal nahoru Karel Dymorák, s nepřítelem v patách . . ." zašeptl stísněně Jindra.
"To chudák ještě nevěděl, co na něj čeká . . . že se už nikdy nevrátí domů . . ."
"A šel po těch schodech vůbec zpátky?" uvažoval Červenáček.
A ztratil se vlastně tady někde v domě - anebo vyběhl z domu, když už si myslel, že jeho pronásledovatelé už odešli . . . a zmizel pak někde jinde? Třeba ho někdo přepadl někde venku, vždyť už bylo tma - a někde ho zakopal!?"
Rychlonožka uvažoval trochu nerozumně, dětsky: "Já si spíš myslím, že se tenkrát třeba bál přijít domů, když už bylo tak pozdě - - třeba by byl doma bit - - a tak prostě někam utekl - takových útěků už bylo hodně, domů se nevrátil schválně - a žil pak - a třeba ještě dnes žije někde u cizích lidí!!"
"Nesmysl!" skoro nahlas vybuchl Červenáček. "Nikdo by přece u sebe trvale nenechal nedospělého cizího chlapce, zvlášť když o Dymorákově zmizení psaly jistě noviny . . ."
Mirek se během tohoto vzrušeného šepotu chlapců zatím vydal sám na výzvědy do dalšího patra - a teď zval pohybem ruky ostatní, aby jej následovali nahoru. "Je tam ticho a prázdno," zašeptal pak, když stanuli u něho, "aspoň všude tam, kde jsem už byl!"
Ačkoli všichni chlapci měli gumové podrážky a pohybovali se lehce a pružně, staré dřevěné schody, vyschlé a prošlapané celými generacemi dávno zemřelých či odstěhovaných obyvatel domu, každou chvíli zase nepříjemně zapraskaly, sténaly a vrzaly. Hoši blahořečili častému mňoukání koček, jež se ozývalo z nejrůznějších prostor domu, zezdola, seshora i ze stran.
Pak Mirek vyběhl na další průzkum. Dostal se až na půdní prostor, v jehož pozadí spatřil již známou zástěnu z látky a starých pytlů i pokrývek, za kterou měl své doupě Cizinec. Za zástěnou bylo slyšet různé tlumené zvuky, jakoby cinkot nádobí, ale přitom tam byla tma, Cizinec kupodivu nesvítil!
Co to tam asi kutí potmě? Ve střeše je sice zasklený vikýř, ale ten příliš světla už asi nepropouští, je jistě zanesený prachem snad celého století! A zase se ozval hluk, jako kdyby spadla lžíce nebo naběračka či pokličkа na podlahu . . .
A teď již se sem na půdní plošinu jako duchové blíží ostatní chlapci.
Mirek je varuje posunky rukou, že Cizinec je ve své skrýši. Jen pozor - pozor - jen tiše - tiše!! Mirek teď ukazuje mlčky rukou, aby hoši zaujali své úkryty, stejně jako při minulé výpravě sem, za nejrůznějším haraburdím, bednami a starým nábytkem v rozsáhlém prostoru před zástěnou.
V jediné minutě všichni neslyšně zmizeli ve svých skrýších, každý však s výhledem na zástěnu. Chvíli bylo napjaté ticho. Za zástěnou se neozýval ani ten nejmenší zvuk. Jen odněkud z hlubin domu - či snad ze střechy? - bylo slyšet kočičí mňoukání.
Pak se ozval opět cinkot nádobí - a po něm silná rána. Cizinec zřejmě upustil na zem nějaký kastrol či hrnek. Ale proč si nerozsvítí?
Nemá snad sirky, aby zapálil petrolejku? Nebo alespoň svíčku? A co baterka? Nejbližší chvilka dala odpověď na tyto otázky.
Záclona se náhle pohnula, dole se trochu nadzvedla - a pak se zpod ní ostražitě protáhl ven obrovský zdivočelý kocour. Ještě se olizoval - zřejmě asi právě spolykal Cizinci jeho připravenou večeři.
Mirek byl zácloně nejblíž - a ze svého úkrytu mohl jediným vztáhnutím ruky trochu odkrýt svislý okraj zástěny. Uviděl tam v šeru na podlaze shozený hrnek se zbytky jakéhosi jídla, rozházeného při pádu kolem - ale nikdo tam nebyl, aby hrnek zvedl! Skrýš byla prázdná!

45 Rejholec vyčítá Cizinci

"Himbajs - no tohle!!" byla první slova zklamání - a pronesl je Rychlonožka, když všichni na chvilku vyhlédli, nebo i vyšli ze svých úkrytů. Nakonec nikdo neodolal a dovnitř za záclonu alespoň nahlédli.
"Ptáček zmizel . . ." trochu zklamaně pronesl Jarka, ale Mirek dodal povzbudivě: "Doufejme jen, že ne navždycky! Aspoň to tu nevypadá na to, že by se sem už nemínil vrátit! A dnes tady přece má tak důležitou schůzku s Rejholcem! Jen trpělivě čekejme - já pevně věřím, že přijdou oba - uvidíte!"
A byla to slova prorocká, protože neuběhlo snad ani čtvrt hodiny od jejich vyslovení, když se kdesi dole ozvalo zlověstné a všem tak známé praskání dřevěných schodů - a s ním i tlumený hovor. Zdálo se, že příchozí jsou dva - a že se mezi sebou nějak hádají.
Chlapci bleskurychle zaujali svá nepohodlná postavení v úkrytech, když Červenáček předtím ještě v Cizincově doupěti zvedl ze země hrnek, shozený kocourem. Červenáček usuzoval, že při spatření hrnku na zemi by se Cizinec domníval, že

zde byl někdo cizí - na nějakou kočka by nepřipadl - a hledal by třeba domnělého vetřelce po celé půdě, a tak by je určitě objevil! Tato Červenáčkova předvídavost se Rychlým šípům však málem stala osudnou, jak zakrátko potom s hrůzou zjistily.
Po schodech na půdní prostor teď vystupovali Cizinec s Rejholcem.
Ukrytí chlapci je ještě neviděli, ale jejich hlasy bezpečně poznávali a rozhovor mezi nimi zřetelně slyšeli.
"Tady se dáš od nás obsluhovat jako milostpán . . ." huhlal nevrle Rejholec, "Amazonky se div nepřetrhnou, jak ti sem nosí jídlo až pod nos - - a ty si pak lajdáš někde po ulicích - a nic se nebojíš, že tě poldové drapnou - a bude konec se vším!"
"Ale tak mi tady pořád nehraj a neotravuj!" zhurta ho odbýval Cizinec, "už jsem ti přece říkal, že jsem si musel dojít k tomu kámošovi pro tu fotokopii i originál - už jsem byl u něj dvakrát - to ty ani nevíš - dnes to bylo po třetí - a zase marně - neudělal to, tak jsem si ten dopis vyzvednul, abych ho tady měl pro tebe, jak jsme si to na dnešek smluvili - - no, tak si to předáme - a bude pokoj!"
"Jak to, že bude pokoj?" vyjel podezřívavě Rejholec. "Pokoj bude až za týden, příští středu, až mi hlavolam vrátíš - jak je to dojednané!
A pak se teprve rozejdeme - pak si táhni kam chceš, když máš kam jít - - a když o naši péči nebudeš už stát!"
Cizinec mrzutě mávl rukou - a to už rozhrnuli zástěnu a vstoupili dovnitř jeho doupěte. Vzápětí pak Cizinec vykřikl:
"Hele - co to jídlo na zemi - ty knedlíky - kdo to tu vysypal? Hrnec je na stole, knedlíky dole - tady někdo musel být!!"
"Neblázni, prosím tě!" uklidňoval ho Rejholec. "Koček tu jsou celá hejna . . . tak některá třeba maso z hrnku vyžrala . . . a knedlíky přitom vyházela na zem! Amazonky dnes ráno říkaly, že ti sem dnes odpoledne přinesou knedlíky s masem. Šplhá sem s hrnkem vždycky jen Fany, ta je z nich nejobratnější."
"No jo - - tvrdošíjně uvažoval Cizinec dále, "jak by se ale kočka dostala až do hrnku a tak čistě z něj vyházela knedlíky až na zem, že ani kousek nezůstal vedle hrnku na stole? Ba ne - tady někdo musel být! Někdo úplně cizí. Ta Fany by to neudělala, a kdyby hrnek nešťastnou náhodou shodila na zem, bylo by na zemi taky maso!"
Rejholec se netrpělivě a jízlivě uchechtl: "Ty jeden strašpytle - kdo by tu byl? Možná teda, že ta kočka hrnek shodila na zem i s masem, maso sežrala, knedlíky jí nejely, tak je nechala na zemi . . . a . . .
a . . ."
"Ale kdo dal hrnek zpátky na stůl, ty chytráku" vztekal se Cizinec.
"Snad nechceš říct, že ta kočka?? To by nedokázala snad ani cvičená kočka z cirkusu, takový kousek! Kdyby zůstal hrnek na podlaze, tak bych na tu kočku snad ještě věřil - - ale takhle, s tím hrnkem na stole a knedlíky na zemi, to je mně podezřelé! Měli bychom to tady trochu prohlídnout!"
Rychlé šípy umíraly strachy. Vyjdou-li Cizinec a Rejholec před zástěnu a budou jen trochu hledat, musí je v jejich úkrytech objevit snad během minuty - a pak situace bude mnohem těžší! Červenáček si v duchu zlořečil za svůj nápad s hrnkem . . .
Ale Rejholec zřejmě nějak spěchal a neměl nejmenší chuť k hledání "domnělého" vetřelce po půdě. Záhy se mu podařilo Cizince od jeho úmyslu odvést, když začal opět hovořit: "Vykašli se na to, nikdo tu není - fakt! Kdo by sem přišel? Tady nedávno brousilo jen to Bratrstvo Kočičí pracky - a to bychom slyšeli! Slídilo tady někde po kočkách! Kluci z toho Bratrstva chtěli prodávat kočičí tlapky!
Chachá - -! Ale co to mělo být, jak se tady někde tolik polekali?
Psali to ve Sběrači, to je takový klukovský časopis, co si vydávají ve Dvorcích - víš? A byl z toho prý dost velký poprask! Víš ty o tom něco?"
"O tom poprasku nic nevím - co bych se tady od koho mohl dovědět . . ." neochotně mluvil Cizinec. "Ale jestli se dostali až sem, tak si to dobře dovedu představit, že se asi vyděsili!"
"No ale čím? Já bych rád věděl, co to bylo!" naléhal dále Rejholec. "Ty něco víš - a nechceš to asi říct! Ale měl bys mi to říct - a všechno!! Řekni mi to otevřeně! Víš, že jsem ti pomohl a zavedl jsem tě sem, když jsi vzal draka z polepšovny a policie tě pronásledovala, aby tě mohla poslat zpátky!
Neměl jsi co jíst, ani kde přespat a byls bez koruny! Neznali jsme se, nevěděl jsem, kdo jsi - a dodnes to vlastně nevím - a přece jsem se tě na ulici ujal, když jsem tě tam tenkrát tak zubožené potkal!
Člověče, vždyť ty jsi tenkrát doslova už chcípal hlady!!"
"No to je pravda . . ." neochotně bručel Cizinec. "To už jsem tenkrát asi dva dny pořádně nejed . . . a . . . a . . ."
"Tak vidíš!!" dorážel ho Rejholec. "Jak dlouho bys to byl vydržel bez mé pomoci - a bez pomoci Amazonek, které pořád ještě věří, že jsi ubohý sirotek, který utekl od zlého nevlastního otce, jak jsem jim to nakukal . . . chachááá . . .?!
Obstarali jsme ti šaty, aby nikdo nepoznal podle tvého kvádra, že jsi z polepšovny, taky prádlo - a nosíme ti sem jídlo už takovou dobu! Nemysli si, že je to jen tak - sehnat to pro tebe každý den - aby rodiče Amazonek - ani moji - nepoznali, že doma pořád něco pro tebe bereme - - nezapomínat na tebe, pořád mít na paměti, že tady na nás čekáš, na naše jídlo, na vyprané prádlo - - na všechno - - a že to sem vždycky musíme přinést, ať je hezky nebo ošklivo, ať je všední den nebo neděle, ať máme čas nebo nemáme!!"
Cizinec ho přerušil nedůtklivým výkřikem: "Ale tak už dost toho vyčítání - to už jsem všechno od tebe slyšel snad desetkrát - vždyť já vím, že pro mě děláte hodně, ale - - " "Já ti nic nevyčítám!" neochvějně pokračoval Rejholec. "Já ti jen připomínám, co všechno pro tebe musíme dělat - a že by bylo taky na čase, abys za to byl ke mně otevřenější - a všechno mi řekl, co víš!"
"No - a co chceš vlastně vědět?" vyštěkl hádavě Cizinec.
"Například chci teda vědět, jak jsi přišel na jméno DRATUŠ, ty, který jsi ve Stínadlech předtím nikdy nebyl - - a dokonce na jméno Jiří Dratuš, když náš Velký Vont se jmenuje Vláďa . . . a Jiří je jeho otec! Taky nevím ani kde a jak jsi přišel k tomu papíru, nebo vzkazu, či dopisu, nebo co to je, čím toho chudáka Vláďu Dratuše tak strašíš, že je za něj

ochotný dát všechno - i ježka v kleci - a tím vlastně i své Velké Vontství, tu čestnou funkci, po které touží všichni pořádní Vontové od nepaměti . . .?
A nevím taky dodnes, co v tom papíru vůbec stojí - nic z toho jsi mi vlastně nevysvětlil, neprozradil, za to všechno, co já pro tebe udělal!"
"A proč ti na tom tak záleží?" vykrucoval se Cizinec.
"Jak by mi na tom nemělo záležet!?" vybuchl zlobně Rejholec.
"Co jsem se jen naběhal k Dratušovi, než jsem vyjednal tu výměnu hlavolamu za ten tvůj papír, co jsem se namluvil - a dodnes vlastně nevím nic, nic - nevím taky ani, co měla znamenat ta věta, kterou jsi mi nakázal, abych mu tam v kůlně Žlutého květu napoprvně řekl, že mrtvý promluvil . . . než jsem tě do kůlny přivedl! Přidal jsem si k ní tehdy ještě sám to, že ani deset závor ho neuchrání od toho, co přijde! Ty jsi mu pak předložil kus popsaného hadru-papíru, on se rozklepal strachy - dodnes nevím proč - - a za pár dní potom vydal ze svých rukou dokonce i ježka v kleci - - prosím tě, koho by takovéhle záhady nezajímaly - že se tak můžeš divit! To je vidět, že nejsi ze Stínadel! - A jaký mrtvý měl promluvit? A kde a co měl promluvit? Mrtví přece nemluví . . . Žes mně nikdy nic neřekl, nic nevysvětlil, není od tebe ani trochu poctivé!"
"Poctivé - nepoctivé - " odmítal Cizinec mrzutě Rejholcův proud výčitek a těžce pokračoval, jako by vážil a rozmýšlel každé slovo: "Jsou věci, o kterých se nedá dobře mluvit - a o kterých by se mluvit ani nemělo, když se člověk nechce zamotat do něčeho zlého . . ."
Na chvíli se odmlčel - - a Rychlé šípy si v duchu představovaly, jak Rejholec asi visí očima na Cizincových ústech. Jarka, který měl nejpohodlnější úkryt, měl v ruce poznámkový blok - a ačkoli v úplné skoro již tmě na psaní téměř neviděl, snažil se o zapisování kvapných a kusých poznámek z hovoru tam za zástěnou.

46 Není radno bloumat po půdách . . .

Cizinec zase počal hovořit. Zprvu zvolna, mrzutě, neochotně a zřejmě velmi opatrně, pak se spád jeho řeči zrychlil, jak se znovu vžíval do všeho, co zde Rejholcovi svěřoval: "To víš!! Když jsem tady na těch půdách téhle barabizny - toho Kocouřího hrádku byl celé dny sám - - a jen jsem pořád čekal, až mi sem přinesete někdo kus toho žvance, měl jsem tady ukrutně dlouhou chvíli - to ti dá rozum! I když jsem celé hodiny denně prospal, celý den spát přece jen nešlo! A tak jsem tady prošmejdil kdejaký kout, každý šuplík v každém zapomenutém nebo odloženém stolu a kredenci po starých nájemnících - a tak! Taky jsem tu sháněl staré matrace, na kterých by se dalo spát, všelijaké hadry tady na tu záclonu - i na ucpání skulin, aby mi sem moc nefoukalo.
A pak jsem jednou našel něco - - něco - no něco neuvěřitelného!
Chtěl jsem proto odtud odejít - a hledat si jiný úkryt - ale ty jsi zrovna tenkrát v ten den přišel s jídlem moc pozdě - a vylekal jsi mne ještě řečmi, že tady někde dole v ulicích po okolí se poptávali lidi od policie - a zřejmě hledali asi mne! Pamatuješ se na ten den - viď?"
"To víš že jo!" zabručel Rejholec. "Říkal jsem ti přece tenkrát ještě, že se ti nějak třesou ruce, když sis naléval polévku z bandasky!"
"No tak vidíš - - tak to bylo v ten den - ale to třesení rukou nebylo kvůli těm policistům, i když i to mne dost polekalo! Ale mně se třásly ruce v ten den už předtím, než jsi přišel! Já měl strach z něčeho hroznějšího!! Ani nevím, jestli ti to všechno mám říct!"
"Ale jen řekni! Řekni mi to!" pobízel jej dychtivě Rejholec. „Proč bys to neřekl, když jsi toho už prozradil tolik?!"
Cizinec asi trochu stáhl knot čadící petrolejky, protože prosvícená zástěna trochu potemněla, a pokračoval v řeči: "No - a pak jsem tu teda zůstal dál, zvyknul jsem si - - a už jsem se tolik neděsil, i když večery a noci byly dost hrozné - a na hledání úkrytu někde jinde jsem už nepomýšlel. Žil jsem si tady za tou plentou - - a po těch rozlehlých půdách tady už jsem radši moc nešmejdil, nebloumal - a nic neprohlížel!
A jen jsem si pořád znovu a znovu četl takový kousek papíru, co jsem tu - kromě jiné věci - našel - a pořád se mi nechtělo ho zahodit, i když z toho, co jsem se v něm dočetl, šla na mě až hrůza - - a večer jsem ho nemohl číst nikdy . . ."
"A co bylo to, co ses v tom hadru dočetl?" netrpělivě naléhal Rejholec, když Cizinec na chvilku ustal v řeči. "Pořád všechno jen nakousneš - a nikdy nic nedopovíš!"
"Ale tak mě nech domluvit! Tak tam v tom papíru bylo, že jednou - někdy dávno - tady někde v okolí žil nějaký Karel Dymorák - a že ho někdo pronásledoval - - a ten Dymorák se pak už nikdy víc nevrátil domů!! A ty řádky - ty psal on sám, ten Dymorák!"
"Jak to ale víš, člověče, že se už nikdy nevrátil?" divil se užasle Rejholec. "Vždyť jsi snad ještě nebyl ani na světě, když se to snad mělo stát - já o žádném Dymorákovi aspoň nikdy tady neslyšel! Ale teď mi tak něco napadá: nebyl snad ten papír, cos tu našel, tím papírem, co jsme spolu nesli tenkrát do Žlutého květu - a jak se jím Vláďa Dratuš tak vyděsil?"
"Ano - to byl a je on!" přisvědčil Cizinec. "To je ten lístek - vlastně list, vytržený z nějakého slovníčku. Ale hele - - já to vím určitě, že se ten Dymorák domů už nikdy nevrátil! I když to bylo už tak dávno a i když nejsem ze Stínadel!!" To dodal trochu výsměšně.
Rejholec ale nedbal výsměchu v Cizincově hlasu, ani jeho tvrzení, že se Dymorák už nikdy nevrátil domů - a vyzvídal dále: "No - a - a - a co bylo v tom lístku - a co to mělo - nebo má společného s Vláďou Dratušem?" (Rejholec neznal příběh zmizelého Dymoráka, jako už jej částečně znali Rychlé šípy a Losna z vyprávění Vládi Dratuše před několika dny.) "Co to s ním mělo a má společného?" opáčil Cizinec. "Náhodou teda hodně, strašně moc hodně, když chceš něco vědět! Pamatuješ se ještě, jak jsi mně v ten první večer, cos mě sem zavedl, vyprávěl o tom, že tady máte takový spolek Vontů - a ten že vede náčelník Velký Vont? A že opatruje drahocenný kovový hlavolam, který se dědí z jednoho náčelníka na druhého a že po něm touží a prahne kdekdo?

I mě ta hračička hned upoutala, vždyť jsem se v polepšovně učil kovosoustružníkem!
Pořád mi vrtalo hlavou, že bych takový hlavolámek jednou třeba mohl sériově vyrábět a vydělávat na tom hromady peněz, když po něm kdekdo touží! Jen ale jak asi vypadá - jak se ho zmocnit??
Když jsi mi ale zakrátko potom řekl, že ten dnešní Velký Vont se jmenuje Dratuš - a já si to srovnal s tím vším, co jsem četl v tom papíru, pochopil jsem tak trochu souvislost mezi tou dávnou událostí a dnešním Dratušem - a napadlo mě, že bych mohl na něm hlavolam vymámit! Za ten papír!! Kdyby to klaplo - rozumíš!? Hned potom jsi mě musel k Dratušovi zavést a ohlásit mne u něj tou větou, že mrtvý promluvil . . . A to ostatní už znáš! Dratuš se opravdu vyděsil, jak jsem předpokládal - a hlavolam je teď tady, u tebe - a za chvíli bude u mne! Klaplo to - vyšlo to!" Cizinec se při těch slovech blaženě rozesmál.
Ale Rejholec neměl náladu do smíchu a skoro již vztekle volal: "No tak ale teď mně už konečně snad přece jen řekneš, co bylo na tom papíru - já pořád nechápu tu souvislost mezi tím papírem a Dratušem. Proč se Dratuš tak polekal jeho obsahu? Nemysli si, že se do papíru nepodívám - že si ho nepřečtu, až ho ponesu Dratušovi, když mi to neřekneš sám! I kdybys to psaní třeba do stovky obálek nevím jak zalepil a zapečetil, tak bych to otevřel!"
"No - já ti to teda řeknu - ačkoliv - ačkoli - možná by bylo lepší, kdyby ses to nikdy nedověděl!" rozmýšlivě a váhavě mluvil Cizinec. Zase ještě chvilku otálel, pak ale - jakoby náhle rozhodnutý - sáhl do náprsní kapsy kabátu a vytáhl uhmatanou obálku se slovy: "V tomhle jsem to dnes přinesl od toho kámoše fotografa, když mi neudělal tu fotokopii. No - to už je teď fuk - já už ji stejně nebudu potřebovat, když je hlavolam už tady. Ještě mi ho ale napřed předveď!"
Něco zacinkalo a Rejholec řekl: "Tady je, podívej se!" Zřejmě Cizinci ježka ukázal. Pak zašustil papír a Cizinec řekl bezbarvým hlasem: "Já ti to radši přečtu!"

47 Poselství z koše

Mirek měl svůj úkryt tak blízko zástěny, že skulinkou mezi ní a půdním trámem mohl částečně sledovat určitý výsek prostoru za zástěnou.
A teď viděl, jak Cizinec vyňal z obálky opatrně menší pomačkaný list papíru - vypadalo to jako dvoulist vytržený ze slovníku - rozložil jej, chvíli do něj hleděl - a jeho hlas byl tichý a jakoby přiškrcený, když začal číst: "Já nejsem tady z toho domu - - já bydlím Nad Javorkou číslo 8 - jmenuju se Karel Dymorák - - a když mě dnes pronásledoval Jirka Dratuš, schoval jsem se před ním sem do toho koše - on mě neviděl - - a když mě nemohl najít, tak odešel - ale za mnou zapadlo víko - a já teď nemůžu zvnitřku otevřít a nemůžu ven. Už je skoro tma - co mi asi řeknou naši - Ježíši Kriste - budu asi moc bit - ale jak se odtud dostanu - pořád volám o pomoc, nikdo sem ale nejde - - nikdo tu není - snad Jirka Dratuš někde něco řekne, až mě naši budou hledat - - a přijdou snad pro mne - tolik se bojím - a je mi hrozná zima a taky mám hlad - v kapse mám jen kousek housky, ale to je málo - už jsem celý zdřevěnělý - - dýchá se mi dobře - koš je z proutí - ale ta zima - a jak dlouho to tady vydržím - já se snad zblázním - já to vím, že tady snad asi umřu -proboha, lidi, pomozte mi - pořád volám - a nikdo mě neslyší - Jirko, Dratuši, slyšíš mě? Ty budeš všeho vinen, jestli tady umřu hladem a zimou - proč jsi mě sem hnal až dozadu na půdu, když všichni ostatní kluci odešli - ty jeden mizero - co jsem ti udělal - vždyť já jsem ti nic neudělal - nikomu jsem nic zlého neudělal - - jmenuju se Dymorák Karel - kluci mi říkají Dymour - lidi slyšíte mne - už nemůžu - já už nemůžu - sbohem mami - tatínku sbohem - - já už nemůžu psát ani křičet - nezlobte se, že jsem si tak zkazil život - já už - já už - už ne - já už - už ne - já už ne . . ."
Cizinec zmlkl, zřejmě v papíru nebylo již dále nic psáno - a začal pomalu papír skládat a pak jej vložil opatrně do obálky.
Rejholec byl asi dost otřesený tím, co právě slyšel. Hlas se mu znatelně chvěl, když promluvil: „No - no - to je - to muselo být asi hrozné - a ty myslíš, že tomu Dymorákovi opravdu nepřišel nikdo na pomoc? Že se už opravdu domů nikdy nevrátil?"
Cizinec mlčel. Rychlé šípy i Losna ve svých úkrytech před zástěnou slyšeli až dosud zřetelně a jasně každé slůvko - - a byli rozrušení stejně jako Rejholec. Už začínali všechno, nebo skoro všechno chápat - a zřejmě i Rejholec tam za zástěnou.
Začal zase sám mluvit, když Cizinec na jeho otázku neodpověděl - a hovořil spíše jakoby sám pro sebe než k němu: "Tak teď už tomu rozumím - - tak teď už vím, proč Vláďa Dratuš byl tak zdrcený a vyděšený, když jsi mu tohle psaní ukázal! Vždyť co je tam, je vlastně obžaloba, že jeho otec zavinil Dymorákovu smrt, když tenkrát ze strachu nikde neřekl, kam ho zahnal - - a nechal ho tam snad vlastně umřít!!
Mrtvý promluvil! Ano - v tom papíru promluvil, po tolika letech!
To jsi zvolil dobře to heslo, když jsi mě poslal tenkrát do kůlny Žlutého květu k Dratušovi s tím vzkazem!"
Pak ho cosi napadlo a on skoro vykřikl: "No ale z toho Dratušova zděšení je docela jasné, že se Dymorák tenkrát domů už opravdu asi nevrátil - - to by Dratuš z toho psaní nemusel mít takový strach, kdyby se vrátil - - to by se přece nic nestalo! Ale ten Dratušův strach říká opak - to ti dá rozum - - kdybys tohle psaní ukázal na policii, víš, co by to znamenalo? Nové výslechy, Dratušova otce by možná ještě teď honili po soudech - byly by toho plné noviny - a on by z toho opravdu mohl mít ještě smrt!
Proto on Vláďa Dratuš je ochotný za to psaní dát i ježka v kleci, i Velké Vontství a kdovíco ještě! Ta čmáranice chudáka Dymoura je doklad toho, co Dratušův otec jako nerozumný kluk spáchal! A i když by mu snad teď po tolika letech za to už třeba nic nemohli udělat - tak to vyšetřování, ten rozruch s tím vším - ty výčitky - ta hanba - nikdo by s Dratušovými tady ve Stínadlech už nikdy nemluvil - - to všechno by toho Vláďova tátu zabilo, když je tak nemocný - - pánové - - no tohle je ale historie!! To je případ!! Být v takovém srabu, tak bych asi taky tak bláznil jako Vláďa Dratuš! No ale co teď?? Co teď?"
"No jaképak co teď!?" opáčil Cizinec zhurta. "Dratuš posílá po tobě hlavolam, já mu za něj jako čestný člověk pošlu po tobě ten papír - a tím se všechno vyřídí. Ať už ho spálí, nebo roztrhá, to je jedno - ale celá ta hrozná historie se tím

sprovodí ze světa - - a nikdo se už nedoví, jak to tenkrát bylo - a kdo to zavinil! Dratušovi to jistě nikomu povídat nebudou - - a že budeme mlčet já i ty, to je samozřejmé! Namočili by nás třeba ještě někde na úřadech do toho, že jsme o tom psaní věděli - a nikde nic nehlásili!"
Zdálo se však, že Rejholec Cizince ani moc neposlouchá. Bylo ho slyšet, jak za zástěnou rozčileně přechází po cihlové podlaze půdy, pak se jeho kroky zastavily a on vybuchl nahlas: "Ale - - ale kde jsi ten list našel?"
"No vždyť jsem ti to snad už říkal - ne?" netrpělivě odpovídal Cizinec. "Tam vzadu dál na půdě je otevřená sušárna prádla - je to jen střecha na zděných pilířích bez stěn - - fičí tam ze všech stran - tam se prádlo asi dobře sušívalo, chachá - a taky možná i něco jiného než prádlo . . ."
"Co tím myslíš?" vydechl Rejholec nejistě.
"No nic - jen tak - - !" zamlouval svou záhadnou poznámku Cizinec a pokračoval v řeči: "A když jsem se tenkrát při tom šmej- dění tady po těch půdách za hledáním nějakých starých židlí a kanape nebo matrací dostal až tam, našel jsem tam - - bylo tam moc krámů - všechno uprášené a plné sazí až běda - byl jsem od toho špinavý jako kominík - štěstí, že je tady v patře pod půdou na chodbě vodovod - ještě pořád funguje - i když tady lidi nahoře už dávno nezůstávají - - tak našel jsem tam tyhle tři židle a stůl nohama vzhůru, měl ale jen tři, tak jsem ho tam nechal - a všechno to leželo na takovém ohromném proutěném koši - a - - a - pak jsem tam našel tady ten lístek - ten dopis, co jsem ti tady před chvílí četl - a který tak podrtil Vláďu Dratuše. Tenkrát jsem si ten papírek jen tak schoval, ani jsem pořádně nevěděl proč! Ale teprve když jsi mi vyprávěl to všechno o ježkovi v kleci, jaká je to drahocennost, a vyslovils taky jméno Dratuš - začalo mi svítat, že by se z toho možná dalo něco vytlouct - víš?"
„No dobrá - " přerušil ho Rejholec. "Psaní jsi tedy našel - ale jak a kde?? To leželo někde jen tak na zemi - či jak to bylo?"
.„No - čouhalo to dole z toho koše, skulinou mezi dnem a stěnou koše. Asi si toho nikdy nikdo nevšimnul, až já, po tolika letech!"
"A co ten koš!?" bez dechu vyrazil Rejholec.
.„No co by ten koš?? Víko bylo zvenčí pořád ještě zapadlé, dvě ucha shora na dvou uchách té spodní části koše! Zvenku se dal koš teda dost lehce otevřít - ale to víš - zvnitřku to nešlo - a to bylo právě to neštěstí! A tak tam ten koš byl a je - a nikdy nikoho za ty dlouhé roky nenapadlo, aby ho někdy otevřel! Takový starý uprášený ohromný koš. Ještě na něj naložili všelijaké krámy. Nikdo na tu sušárnu asi nikdy nechodil, lidi si asi sušili prádlo radši dole na pavlačích, aby ho měli pořád na očích - sem po tolika schodech nahoru s těžkým mokrým prádlem se jim asi nechtělo tahat . . .
A jestli snad teď tady někdo byl a koš přece jen otevřel - tak to nemohl být nikdo jiný, než to Bratrstvo Kočičí pracky, co sem asi přišlo, když jsem byl na nějakou tu hodinku pryč! Jinak bych ty kluky tady musel slyšet! Koš asi otevřeli, lekli se, tak na něj zase naházeli ty krámy a strachy utekli!!"
"No - a - a - a co dál?" naléhal Rejholec. "A co ty? Tys ten koš neotevřel??"
"Ale otevřel! To víš, že jsem ho taky otevřel! Byl jsem zvědavý, co v tak ohromném koši může být! To jsem si bohužel toho uprášeného zmačkaného papírku dole ještě nevšimnul - a tak jsem ještě nic nevěděl - rozumíš? Kdybych ho byl četl napřed, nikdy bych ten koš asi neotevřel!
"A - co bylo v tom koši?" šeptal Rejholec vzrušením.
"Co v něm bylo? No to víš - po tolika letech toho z člověka moc nezbylo, a zvlášť když je - když byl - nedospělý! Ale řeknu ti, že to bylo - že to byl hrozný pohled - - a já na to do smrti nezapomenu, i kdybych byl ještě sto let naživu!"

48 Bitka v Cizincově doupěti

Ticho, které po těchto Cizincových slovech nastalo, bylo delší a tísnivější než všechny předchozí odmlky v tom celém vzrušeném hovoru.
A nejen Rejholec tam za zástěnou v doupěti, ale i hoši Rychlých šípů ve svých nepohodlných úkrytech byli rozrušeni na nejvyšší míru tím, co z úst Cizince právě vyslechli. Tak ubohý Dymorák se tedy opravdu již nikdy domů nevrátil! Teď to mají tedy skutečně potvrzené!
Zahynul zde, kdesi v rozlehlých a členitých půdních prostorách Kocouřího hrádku, zemřel tady hlady a vyčerpáním, bez pomoci, ač ho lidé hledali - bohužel až pozdě hledali - za dva nebo tři dny, když už jeho volání o pomoc nebylo slyšet. A snad zde na těch půdách ani nehledali! Vždyť jeho tehdejší pronásledovatelé - kromě Jirky Dratuše, otce Vládi - snad už zapomněli, že právě sem, zrovna do tohoto nešťastného domu Dymorák vběhl. A Dratušův otec ve svém nerozumném chlapeckém zděšení a strachu pořád váhal říct pravdu, a bylo čím dál tím později - - až pak již bylo pozdě docela!
A teď Rychlé šípy s Losnou ve svých úkrytech horečně přemýšlejí.
Uvažovat chladně, rozumně a jasně ani dost dobře nelze, tak jsou ze všeho rozčilení. Úvahami, co teď bude asi následovat po tom chmurném objevu - i vědomím, že tady někde, snad jen několik desítek kroků od nich spočívají hrůzné pozůstatky někoho, kdo byl kdysi dávno právě takovým chlapcem jako jsou oni dnes zde, zdravým a plným života!
A v těchto zmatených úvahách skoro až zapomínají na svůj bezprostřední úkol, kvůli němuž se tady snad již dvě hodiny krčí ve staré haraburdí mezi troskami uprášeného nábytku, beden, kufrů a všemožných jiných krámů: že se mají zmocnit toho vzkazu, psaného před mnoha lety v zoufalé hrůze nešťastným Karlem Dymorákem, aby zachránili alespoň co se dá - - a nadto že mají Cizinci a Rejholcovi doslova vyrvat z rukou ježka v kleci, než s ním Cizinec někam navždy zmizí! Teď přichází ta jediná příležitost - a to zřejmě příležitost poslední!
Losna i Jarka, Červenáček, Jindra a Rychlonožka čekají na nějaký Mirkův povel k útoku - - jak se to asi všechno

začne?? - ale Mirek zatím mlčí - žádné znamení od něho nepřichází - a tma už tady tak zhoustla, že by nějaký pohyb rukou snad ani neviděli!
Pak se zase ozývá hovor za zástěnou. To Rejholec začíná mluvit - a mimoděk napomáhá k tomu, aby se události pohnuly kupředu.
Ptá se Cizince: "A co teď uděláš tam s tím . . . s tím, cos našel - a taky s tím, co je na tom papíru?"
"Nic!" říká klidně Cizinec. "Co bych s tím vším dělal? Na otce Vládi Dratuše nic žalovat a udávat nebudu - nebudu se do toho plést - ještě by mě třeba tahali po všech možných úřadech - a to nemůžu ve své situaci potřebovat! Já musím koukat, abych odtud co nejdřív vypadnul - než mě tu načapají a pošlou zpátky do polepšováku!!
Zmizím někam daleko - nějakou korunu si přece jen vydělám, když budu někde pracovat, zařídím si výrobu ježků - a budu se mít nadlouho dobře, ne-li nadosmrti!"
Pak změnil tón řeči a vybafl na Rejholce rázně: „Tak ale teď už dost řečí - a naval sem toho ježka - a tady je ten papír za něj pro Dratuše!" Při těch slovech zase vyndal obálku z kapsy a ruku s ní natáhl k Rejholcovi.
A ten zalovil v kapse kalhot, něco trochu zazvonilo - a v jeho ruce se objevil posvátný symbol Stínadel, ježek v kleci.
Ale ještě jej Cizinci nepodával, jako ten podával jemu obálku. Znovu opakoval úmluvu i výstrahu: "Ale slibuješ, že mi ježka vrátíš do příští středy!? Touhle dobou si pro něj přijdu - a pak se navždycky rozejdeme. Ty si do té doby ježka omaluješ, poměříš, všechno si o něm poznamenáš - měřidla jsem tu nějaká viděl - jistě jsi je štípnul v dílnách polepšovny - co?
No ale do toho mně nic není! A jen si dej bacha: každý den od zítřka počínaje až do té příští středy tě sem přijdu zkontrolovat, jestli jsi mně s ježkem někam nezdrhnul - i jídlo ti přitom vždycky přinesu - příští středu to bude naposledy. Pak už se starej sám! Snad ti na cestu odtud do neznáma přinesu i nějakou korunu. Tak - tady je hlavolam, dej sem to psaní! Možná že ho zanesu ještě dnes Dratušovi, aby měl konečné po dlouhé době klidnou noc!"
Už když Rejholec vytahoval ježka z kapsy, vystoupil Mirek tiše ze svého úkrytu - a ostatní chlapci pochopili, že jejich rozhodující chvíle nadešla. A tak zde teď stáli těsně před zástěnou - a čekali jenom na Mirkovo znamení ke vpádu do doupěte.
Znamení kupodivu nepřišlo žádné, ale pro všechny ty, kdož na ně čekali, bylo jím to, co se stalo v nejbližších vteřinách: Mirek jediným pohybem odhrnul zástěnu a prudce vskočil do prostoru za ní se slovy, určenými Rejholcovi: "Nikam nic neponeseš - my sami Vláďovi to psaní přineseme!"
Přitom se vrhl na Rejholce a snažil se mu vyrvat ježka z ruky, Zároveň s ním vtrhli do doupěte i ostatní hoši Rychlých šípů a Losna - a vzápětí vypukl krátký, ale nelítostný boj šesti chlapců, zastupujících dobro, proti dvěma vychytralým šejdířům.
"Ke všem ďasům - co tady chcete - vy mizerové - Rychlošípáci - mizerové - " vykřikl vztekle Rejholec, když se po vteřině překvapení a úleku vzchopil k obraně i k zločečení zároveň. A na Cizince volal: "Nedávej to psaní těm lotrům - nedávej - schovej ho do kapsy rychle - jak nám to seberou - je konec!!"
"Co si to dovolujete, vy raubíři - - !?" řval poděšeně i zlobně zároveň Cizinec. To již se však válel po zemi a Jarka s Losnou mu dolovali psaní nešťastného Dymoráka z kapsy, kam je ve zlomku vteřiny ještě stačil bleskurychle ukrýt. Zmítal sebou přitom na všechny strany, ale Rychlonožka mu seděl na nohou, aby se nemohl příliš pohybovat.
"Už mám - - !" vykřikl pak vítězně Losna a vytáhl Cizinci z kapsy obálku. Protože Cizinec se zoufale bránil a rukama ustavičně po psaní chňapal, podal Losna obálku Rychlonožkovi a ten ji okamžitě ukryl v kapse. Přitom ztratil rovnováhu a skutálel se z vyhazujících Cizincových nohou na zem. Ale dopis byl zachráněn.
"Vy supové - - vy bídáci - všechno jste nám zkazili - naše plány nám chcete zkazit!!" křičel sípavým hlasem Rejholec během zápasu s Mirkem, Jindrou a Červenáčkem. "Celá Stínadla na vás poštveme - uvidíte - aúúú - nekruť mi rukou, ty jeden rváči . . ."
Něco zazvonilo o cihlovou podlahu a po ní se kutálel ježek, kterého Mirek právě vykroutil Rejholcovi z ruky. Ten však stačil ještě do ježka kopnout - a hlavolam s hlasitým cinkotem letěl kamsi do tmy, mimo dosah světla petrolejky.
"Tak - a teď si ho hledejte - vy lupiči!" s úlevou, ale nenávistně křičel Rejholec. "V životě ho už nenajdete!"
Červenáček se vrhl s rozžatou baterkou do tmy za hlavolamem, zakopl o ležící půdní trám a upadl. Zase však jako pružina vyskočil a volal: "To bychom měli krátký život, kdybychom do jeho konce ježka nenašli!! Podívej se, ty jeden plantážníku - tady je - už ho držím, už ho nesu - podívej, všichni se podívejte . . .!"
Vynořil se ze tmy, s rukama černýma od sazí a prachu, jak jimi šmátral po podlaze, snad století nemetené - ale držel v nich to, po čem dychtilo již mnoho a mnoho Vontů - a pro co bylo už svedeno tolik bojů: ježka v kleci! Držel jej pevně, oběma rukama, jako by se bál, že se zase ještě něco stane, co by je o něj připravilo.
Cizinec i Rejholec, pořád ještě v sevření ostatními, viděli, že vše je ztraceno - a zvolna se vzdávali odporu. Jejich pokusy o vysvobození slábly, až ustaly docela a Rychlé šípy s Losnou je posléze pustili.
Oba zde teď stáli proti Rychlým šípům a Losnovi bez pohnutí, s rukama zaťatýma, z očí jim sršely blesky hněvu, nenávisti i zuřivosti a z úst jim splývala slova zloby a urážek - - ale to teď nemohlo jejich přemožitele přivést z míry. Ať si zuří a nadávají - papír i ježek jsou jejich - nemožné se stalo skutkem, plán, tak nejistý a choulostivý, se povedl!

49 Zmařené plány

Pak Cizinec přestal zuřit a jeho hlas zněl sklesle, když se zeptal: "Co teď s námi budete dělat . . .? Na mne asi poštvete policií - viďte - ale já zmizím ještě dnes, tu radost vám neudělám, abyste mě viděli, jak mě odtud odvádějí v želízkách!"
"Můžeš tu klidně zůstat - aspoň pro dnešní noc ještě!" odpověděl mu Mirek. "My tě udávat nebudeme - však ona si tě policie stejně za pár dnů najde, když se sám dobrovolně nevrátíš do toho ústavu, odkud jsi zdrhnul! To by ostatně bylo to nejrozumnější, co bys mohl udělat! Doučíš se tam svému řemeslu - a pak budeš svobodný a volný, jako jsou

všichni ostatní slušní lidé - a jako jsme i tady my!
Žádné strachy nebudeš muset mít - žádné schovávání se, žádné lekání při každém šramotu, že už ti je policie v patách . . ."
Cizinec hleděl na Mirka nevraživě, jeho rady se mu asi moc nezamlouvaly. Potom se však zeptal: "A co stane s tím - s tím - s tou věcí, co je v tom koši?" A máchl přitom rukou kamsi do tmy.
"Nestarej se o to - podáme o tom zprávu na policii sami!" hovořil Mirek. "A jestli chceš, řekneme tam, že jsi ten objev učinil ty - - že je to tvou zásluhou, ten nález!"
"Nechci!" vykřikl Cizinec. "To ne! To nechci! Vykašlu se na takovou zásluhu - všechno by to se mnou bylo ještě horší! Už nikdy o tom všem nechci ani slyšet, ani o tomhle hrozném baráku ne - v životě na ty strašné doby tady strávené nezapomenu! Nikde ani slůvko o mně neříkejte a já zase ani slovo nikde a nikomu neřeknu, co jsem tu našel - a co bylo v tom papíru! Ten Vláďa Dratuš může být klidný - i ten jeho nemocný táta!
Mohl jsem se mít dobře, kdybych toho ježka dostal na proměření a mohl ho pak vyrábět a prodávat - no, plán mi nevyšel - vy jste mi to všechno zkazili - tak je konec všemu!"
"Je vidět, že jsi v jádru přece jen dobrý člověk!" smířlivě a uznale řekl Mirek, "když nechceš dělat Vláďovi Dratušovi a jeho otci ještě dodatečně nějaké starosti a potíže! A místo výroby toho ježka si jistě vymyslíš něco jiného, co jednou budeš moct vyrábět a prodávat. Teď ale mysli radši na přítomnost!
Podívej se - přišel jsi dnes asi o oběd, nebo co to mělo být v tom hrnku - viděli jsme tady kocoura jako hrom, který ten hrnek shodil - náš Červenáček ho zvedl a postavil na stůl, než jste přišli. Musíš mít asi pekelný hlad - co? My ti tady dáme nějaké peníze, co s sebou máme - ještě teď můžeš jít dolů do krámů koupit si housky a salám, nebo tak něco . . ."
Vybrali mezi sebou všechny drobné i menší papírové peníze - a Cizinec viděl, že to postačí nejméně na dvoudenní stravu, nebude-li moc utrácet. Přesto však vzal peníze od Mirka neochotně a s podivným nasupeným výrazem ve tváři. Co to je proti tomu, kolik ztrácí tím, že mu právě uklouzla ohromná příležitost vydělávat si výrobou ježka v kleci!
"A co řeknu já Vláďovi Dratušovi?" zlobně volal Rejholec. "On teď mohl mít ten papír, kvůli kterému měl takový strach a já - já mohl mít ježka v kleci a mohl jsem se stát nejmíň členem Pětirady u Uctívačů ginga, ne-li dokonce Velkým Vontem! Rozhodně se Uctívači ginga mohli stát vůdčí partou Stínadel, kdyby ježka dostali!
Všechny plány jste mně zkazili - - vy - vy - - !" Začal opět zuřit a chystal se k proudu dalších nadávek a proklínání Rychlých šípů - ale Mirek jej zarazil: "Tvoje plány byly nedobré, nepoctivé, založené na vydírání vyděšeného Vládi Dratuše. Nikdy by ti ježka v kleci pro tvého kamaráda dobrovolně nevydal, kdyby se nebál, že ten nešťastný papír nepřímo zabije jeho otce! Taky Uctívači ginga by hlavolam nikdy nedostali do rukou! O nic jsme tebe ani je nepřipravili! Učinili jsme vše jen po právu, zachránili jsme, co se dalo - a tu záchranu nejvíc potřeboval chudák Vláďa Dratuš! Jestli je v tobě jen trochu slušnosti, musíš to uznat. A Uctívači ať jsou rádi, že jsme jim zachránili jejich posvátný strom - vzpomínáš si, viď?"
Rejholec zarytě hleděl do země a mlčel, ale Mirek jej přesvědčoval dále: "Nemusíš si dělat starosti, co řekneš Vláďovi Dratušovi! Dáme mu papír nešťastného Dymoráka i ježka v kleci sami, neobávej se! Vždyť jen kvůli tomu jsme podnikali všechno pátrání, kvůli tomu jsme se ocitali v tolika nebezpečích při svých výpravách k vám do Stínadel! Co bychom s těmi věcmi dělali, když jsme je šťastně dostali do své moci, než že je Vláďovi honem honem doneseme, aby už měl jednou pokoj! Bude jen rád, že to tak úžasně šťastně dopadlo - co by ti prosím tě měl vyčítat? Myslím, že mu nebude ani trochu vadit, když tě už víckrát nikdy neuvidí!
Tak - a teď odcházíme - a rovnou do kůlny Žlutého květu. Jsem přesvědčený, že tam Vláďa Dratuš je a netrpělivě čeká na náš příchod!"
Pokynul Cizinci i Rejholcovi rukou a otočil se k odchodu.
Ostatní Rychlé šípy a Losna jej mlčky následovali. Oba výrostci, obraní o věci, s nimiž měli takové nečisté plány, hleděli za nimi zlobně a nepřátelsky - ale to již věděli, že do nové rvačky se s touto přesilou pustit nelze. Zůstali tady stát v mihotavém světle petrolejky nehybně a mlčky, až jim jejich přemožitelé zmizeli ve tmě vrzajícího schodiště.

50 Rychlé šípy předávají kořist

Stínadelské uličky, průchody, schůdky a plácky již tonuly v hluboké podzimní temnotě, jen matně osvětlované zelenavou září plynových lamp, když rozrušení, a přece tak šťastní a spokojení chlapci Rychlých šípů s Losnou spěchali do kůlny Žlutého květu se svou kořistí.
Vláďu Dratuše tam nalezli na plochém klubovním voze, stísněného ve své samotě a strachu. jak výprava Rychlých šípů do Kocouřího hrádku dopadne. A když je teď viděl, jak vpadli dovnitř radostně, hlučně a s rozjásanými tvářemi, pochopil ihned, že dopadla dobře.
A přesto, když seskočil z plošiny vozu - aniž by použil schůdky a běžel jim vstříc, volal: "Tak co - máte? Máte??"
A Rychlonožka jen v bezmezné radosti vytáhl z kapsy obálku s tím strašným papírem a podával mu ji se slovy: "Tady to máš, to tvoje mučidlo - je konec tvým strachům! Nečetli jsme to, jak jsme ti slíbili - a přece známe jeho strašný obsah! Cizinec to četl nahlas Rejholcovi - a my v úkrytech chtě nechtě poslouchali!"
Vzápětí pak přistoupil k Vláďovi Červenáček a obřadně mu podával ježka v kleci. Řekl přitom: "Zachránili jsme ho a vracíme do rukou, do kterých patří!"
Vláďa Dratuš se přestal usmívat. Zíral jako bleskem zasažený na podávanou mu obálku i na ježka v kleci - a v jeho jemné tváři se zase zračilo to staré vzrušení, strach a neklid, nejistota.
"Tak vy - vy už tedy víte všechno - - a nemusím už před vámi nic zatajovat!" mluvil těžce. "Teď tedy už víte, že tím posledním pronásledovatelem Dymoráka byl můj otec - a že vlastně on zavinil jeho smrt. Do poslední chvíle jsem vám to nechtěl říct - a pořád jsem si myslel, že se to nějak utají; proto jsem taky žádal, abyste mně slíbili, že obsah dopisu

nebudete číst . . ."
"Neboj se - my neprozradíme nic!" uklidňoval ho Mirek. "A Rejholec bude mlčet taky - už proto, že se bude obávat, abychom my na něj neprozradili, jak ti hrozil, a že chtěl hlavolam svěřit docela neznámému přivandrovalci bůhvíodkud - a že si dělal zuby na funkci Velkého Vonta! Opravdu se neboj!"
Za Mirkovy řeči Vláďa s nepřítomným výrazem v tváři vzal od Červenáčka hlavolam a schoval jej do kapsy. Ale obálku s dopisem ponechával nadále v napřažené Rychlonožkově ruce. A když ten mu ji nyní znovu podával, vykřikl Vláďa zoufale: "Ne - ne! Nebudu to číst znovu - nechci tu hrůzu už nikdy číst znovu ještě jednou - stačilo mi to tenkrát, když to sem ten lotr přinesl!
Nechci to - nechci - Mirku - schovejte to, nebo to zničte, spalte - ale já už to nechci ani vidět - ani to vzít znovu do ruky!" Zakryl si obličej oběma rukama a ve vzlykotu zašeptal: "Ubohý nešťastný Dymorák - - a ubohý můj táta, který dodnes zkouší tak strašné výčitky za svoji vinu! Snad jimi trochu odčinil tu svou hroznou nerozumnost, kterou tenkrát provedl!"
Pak se odmlčel, Mirek převzal od Rychlonožky obálku, ukryl ji ve své kapse a Vláďa již klidnějším hlasem pokračoval: "Teď když je hlavolam zase už u mne, je moje situace docela jiná. Dnes odpoledne byli u mě zástupci Modrých ulic a ptali se, zda je to pravda, že na mně ježka někdo vylákal. A že by se přidali ke Žlutému květu a hlasovali by pro nás, kdyby to pravda nebyla! Ale ve Sběrači to prý četli - a tak abych řekl sám, jak to je - a ježka abych jim ukázal. Řekl jsem jim, aby přišli zítra - a že uvidí! Nemohl jsem přece vědět, jestli ježka dnes přinesete!"
"Dobře jsi udělal!" souhlasil Mirek. "Zítra ať si klidně přijdou třeba celá Stínadla!"
"A ta ostuda pro Sběrače, až bude muset napsat, že hlavolam je v rukách Velkého Vonta - a že ho nikam nezašantročil!" liboval si Jindra.
"Teď jen mám pořád ještě strach - - co bude tam s tím - - s tím košem na půdě Kocouřího hrádku . . ." začal se opět děsit Vláďa.
"Jak se to zařídí? Má to tam zůstat zapomenuté? Nebo by se to snad mělo ohlásit někde na úřadech? Mohli byste mít sami potom nějaké nepříjemnosti, kdyby se rozkřiklo, že jste o tom věděli - a nikde nic nehlásili!"
"Máš pravdu - o tom jsme zatím ještě ani nepřemýšleli - neměli jsme na to ani čas - víš?" zamyšleně mluvil Mirek. "Vždyť je to snad teprve hodina, kdy jsme se to všechno sami teprve dověděli - a jsme z toho opravdu ještě celí zkoprnělí! Ale nech to na nás - nějak to už sami zařídíme - a ty se zatím tady s Losnou starej o vontské věci a abyste vyhráli boj - - a udrželi si ve Žlutém květu Velké Vontství! Modré ulice vám jistě přivedou další přívržence!"
Chvíli ještě rozmlouvali o boji tam na půdě Kocouřího hrádku a pak se hoši Rychlých šípů rozloučili a spěchali na Druhou stranu.
Kdo ví, co ještě prožijí, než se tam dostanou! Ve Stínadlech i teď v pozdních hodinách večerních bylo pořád ještě více než rušno!

51 Žlutý květ přesvědčuje nevěřící

Následující dny pak byly nabité dalšími velkými i menšími událostmi a příhodami.
Ve Stínadlech se především rozkřiklo, že Velký Vont má ježka v kleci přece jen doma - a že jej předvede všem nevěřícím zástupcům různých ulic, aby se přesvědčili. Mnozí žehrali na Sběrač, že pustit do světa nehoráznou lež, když napsal, že Vláďa Dratuš ježka nemá a že jej někomu dal!
Rychlé šípy i Vláďa a Losna ovšem věděli, že to náhodou lež ani omyl nebyly - - vždyť ježek byl skutečně po několik týdnů v rukou Rejholce! Ale nic k tomu nedodávali - a rozhorlené Vonty ponechávali v jejich domněnce, že Sběrač přinesl zprávu přinejmenším nepravdivou, když už ne úmyslně vylhanou.
Rychlé šípy byly při tom, když Vláďa Dratuš ježka v kleci asi padesáti zástupcům různých stínadelských ulic a part v přecpané kůlně předváděl. Nechyběli mezi nimi ani členové Uctívačů ginga, Dabinelovci, byli tu i Fred a Křivák z Rezavých klíčů, dále dva největší rabiáti z Modré hvězdy a jiní a jiní. Také pověstná parta Mirka Daneše, která způsobila kdysi Rychlým šípům takové utrpení, končící záhubou jejich věrného klubovního psa Bubliny, zde byla zastoupena několika členy.
Vláďa pod pevnou ochranou Losny a několika nejsilnějších členů Žlutého květu stál na plošině vozu a držel hlavolam v ruce. A když kdosi z party Trosečníků vykřikl: "Jen jestli je ale ten ježek pravý?
Jestli je to on??" Vláďa předal hlavolam do rukou Losnovi a ten začal zvolna, těžce, ale přece jen úspěšně vydobývat ježka osten po ostnu z klece. Toto byla velmi vzrušující chvíle - vždyť nikdo z přítomných zástupců ulic tento div - o kterém se jen slýchalo - nikdy neviděl!
A Losna byl vzrušený dvojnásob! Nejen proto, zda se mu podaří po tak dlouhé době ježka z klece opět osvobodit, aby nevěřící pochybovače přesvědčil, ale také proto, že takto už stál před Vontskou radou jednou - dávno dávno - v kostele svatého Jakuba, kdy měl být zvolen Velkým Vontem, podaří-li se mu ježka z klece vyjmout.
A podařilo se tehdy - ale vzápětí přišla pohroma - vpád Mažňákova otce do obřadního prostoru - ukořistění hlavolamu a jeho ztráta v bezedném bahnu stoky!
Nestane se i dnes něco podobného, neuvěřitelného, strašného? Ale ne - ne - dnes je tu snad bezpečno - a Losnu střeží nejvěrnější členové Žlutého květu - a od ostatních jej nadto odděluje jednometrová výška vozu, na němž se svými věrnými stojí, zatímco všichni ostatní jsou dole . . .
A Jindra Hojer, ovládající dokonale návod k vyndávání ježka, který mu tak učaroval, že se ho tenkrát naučil nazpaměť z deníku Jana Tleskače, polohlasně teď začal předříkávat postup vyjímání, ač toho nebylo Losnovi zapotřebí: "Když natočíme nejdelší osten ježka tak, aby vyčníval z klece nejširším jejím otvorem, posuneme ježka do poloviny výšky klece . . ."

Potom za několik minut napjatého ticha, kdy bylo slyšet jen Jindrův šepot, cinkání ježka o stěny klece a trochu rychlé dýchání Losny, byl najednou ježek venku - a ležel na jeho levé dlani.
"Tak co - je pravý?" vykřikl do rozmáhající se obdivné vřavy přítomných Vláďa - ale nikdo, kromě nejblíže stojících Vontů, jej snad ani neslyšel. Pochvalný radostný křik se najednou změnil v nadšený zpěv bezeslovné válečné písně Vontů.
Druhá událost se pak strhla ještě při této příležitosti. Když se křik utišil a zpěv zvolna doznával, promluvil Vláďa Dratuš ke shromáždění trochu pohnutým a rozechvělým hlasem: "Oznamuju vám, že už nechci být Velkým Vontem! Nebudu vám říkat své důvody - - ale - ale navrhuju Stínadlům za sebe náhradu - je to zde vedle mne stojící Otakar Losna. Jak mnozí z vás víte, už jednou se měl stát Velkým Vontem, zvítězil tenkrát ve svatojakubském kostele - je to Vont dobrý a energický - vedl by Stínadla dobře!"
Po těch slovech se ozval mírný, trochu neochotný potlesk od zástupců Modrých ulic - zřejmě neradi ztráceli Vláďu jako Velkého Vonta - ale také výkřiky nesouhlasu z míst, kde stáli Uctívači ginga, Dabinelovci a členstvo Modré hvězdy i jiných part. A jak by ne!
Každá z těchto skupin počítala s tím, že Velký Vont vzejde z jejích řad - - a teď má Velké Vontství zůstat nadále u Žlutého květu - a bez volby!!
Bylo zřejmé, že následující dny budou perné a plné rozepří.
Posléze bylo dohodnuto, že tedy budou volby - a to ode dneška do dvou týdnů.
Během následujících několika dnů se také vypravila do Kocouřího hrádku úřední komise na základě oznámení, které za Mirka a za ostatní Rychlé šípy učinil ředitel školy, do níž Mirek chodil.
S komisí museli jít do Kocouřího hrádku také Rychlé šípy i Losna a Rejholec. Byl s nimi sepsán obšírný protokol, do něhož vypověděli, jak se o nešťastném koši na půdě dozvěděli a Rejholec nadto ještě jak se seznámil s Cizincem. Po tom na půdě Kocouřího hrádku zbylo jen prázdné doupě s několika kusy starého oděvu a prádla.
Z chlapců vlastně nikdo nevěděl, kde koš je, ale pracovníci komise sušárnu prádla brzy našli. Hoši tam nesměli. Museli zůstat v prostoru před doupětem, čemuž byli jen nesmírně rádi.
Pak se k nim vrátil ze sušárny jeden z pracovníků, a ukázal jim slovníček, v koši zřejmě také nalezený. Uprostřed sešitku byly dva listy vytržené. Útržky listů ještě tkvěly na drátcích, jimiž byl slovníček sešitý. Nešťastný Dymorák listy asi vytrhl, aby je snadněji protlačil skulinou mezi stěnou a dnem koše, když celý slovníček asi nebylo možné dostat ven.
Úředník komise se na nic již neptal - neměl ani potuchy o tom, že chlapci nějaké listy ze slovníčku viděli - ba dokonce že je Rychlé šípy mají uložené v klubovně. Ale co by komu pomohly - dávno ztracený život Karlu Dymorákovi už stejně nikdo nemůže vrátit . . .
Na deskách sešitku byl nápis "Slovíčka - němčina - Karel Dymorák"!
"To je všechno - " řekl úředník chlapcům. "Teď se všichni vraťte domů - nebo do školy - kdybychom ještě něco od vás potřebovali, tak si vás zavoláme!"
Zakrátko potom přinesly noviny malou úřední zprávu, že čirou náhodou byly objeveny pozůstatky chlapce K. D. z ulice Nad Javorkou ve Stínadlech, který při veselé honičce s kamarády(!!) se jim ukryl žertem ve starém koši kdesi v podstřeší jistého starého domu.
Kamarádi o něm asi nevěděli, za ním zapadlo nešťastnou náhodou víko - a on uvnitř zahynul hladem, zimou a vyčerpáním. Následovalo několik varovných slov, aby si rodiče děcka lépe hlídali - a aby je poučili, co vše se může při hře stát!
Jen někteří starší obyvatelé Stínadel z okolí Javorky si tak trochu pamatovali, že kdysi nějaký hoch odtud odněkud zmizel a už nikdy více se nenalezl. Ale ani si nepamatovali jeho jméno. Vždyť tomu bylo již tak dávno, co se to stalo, snad před třiceti či ještě více lety!
Nepadlo žádné obvinění kohokoliv - a výčitkami po celý život sužovaný otec Vládi Dratuše, zřejmě jediný zde žijící poslední účastník té události - si mohl alespoň trochu oddychnout! Konečně mu nehrozí žádné vyslýchání na úřadech, nebo snad dokonce soudech!
Ostatně - čin se stal v jeho nezletilém věku a nadto i jinak byl dávno promlčený.

52 Nejtěžší TAM-TAM

Pro Rychlé šípy bylo nyní již vše jasné. Po předminulé návštěvě v kůlně Žlutého květu u Vládi Dratuše - a po vyslechnutí rozhovoru mezi Cizincem a Rejholcem nebylo vlastně nic, co by zůstalo bez vysvětlení.
Již věděly, proč se Vláďa tak hrozně obával toho psaní, jež mu Cizinec v kůlně tehdy předložil, věděly, jaké cíle sledovali Cizinec i Rejholec s psaním Karla Dymoráka i s hlavolamem. I smysl té hrozné věty "mrtvý už promluvil" se vysvětlil . . .
A tak Rychlým šípům nastal jeden veliký a přetěžký úkol: vydat nové číslo TAM-TAMU a vše v něm vypsat co nejúplněji, ale přitom tak opatrně, aby neprozradily otce Vládi Dratuše, že on byl vlastně - i když neúmyslně - hlavním viníkem hrozné smrti Karla Dymoráka - a také aby na sebe neprozradily, že vědí o celém tom nešťastném případu mnohem více, než se ví na úřadech!
Po krátké zprávě v novinách si Plíhalovci pospíšili s vydáním Sběrače.
Bratrstvo Kočičí pracky v něm vyjevilo, že jeho zděšení, o němž psali ve svém předchozím čísle, nezpůsobila zapomenutá noční košile na půdě, jak se jim posmíval TAM-TAM, ale náhodné objevení a otevření koše! Teď, když se o tom psalo už i veřejně v novinách, může to prý Bratrstvo ve Sběrači napsat také. Jinak ve Sběrači nebylo nic zajímavého.
Ale Rychlé šípy sestavovaly pro svůj sedmý TAM-TAM obšírné vylíčení, jak k celé té otřesné události došlo. Chlapci

opatrné popisovali, jak Karla Dymoráka kdosi hnal na půdu Kocouřího hrádku.
Nenapsali ovšem, že ten kdosi byl otec Vládi Dratuše! A Vláďa Dratuš že prý o tom něco věděl od svého těžce nemocného otce, který mu příhody z dávných let vyprávěl. A proto ten Vláďův strach, aby případné úřední vyšetřování po letech teď tatínkovi nepřitížilo, neublížilo.
"Ano - to je dobře - tak je to dobře napsané a vysvětlené!"
hovořil při sestavování TAM-TAMU nad řádky, nanečisto Mirkem načrtnuté, rozvážně Jarka. "Ale Mirku - - jak chceš vysvětlit čtenářům to hlavní: co bylo v tom dopise, který Cizinec Vláďovi v kůlně Žlutého květu předložil - a co měla znamenat ta slova, že mrtvý už promluvil? Nemůžeš přece napsat, že to psaní bylo vlastně obžalobou Vláďova otce, doklad jeho hrozné viny!? To bychom ho prozradili!
A když to tam nenapíšeš, tak jak vysvětlíš, proč že měl Vláďa Dratuš z toho psaní takový strach, že chtěl za něj dát i ježka v kleci, a tím i svou funkci Velkého Vonta?"
Tohle byly ovšem velmi pádné otázky, a Mirka - i všechny ostatní Rychlé šípy - při sestavování TAM-TAMU velmi tížily, než chlapci připadli na jakžtakž přijatelné vysvětlení, kterým by řekli vše - a přitom na otce Vládi Dratuše nic neprozradili. A tak čtenáři v novém TAM-TAMU pak mohli číst: "V tom papíru, co Cizinec Dratušovi předložil, bylo toho ještě mnohem více, než co mu jeho otec o celém tom neštěstí pověděl - a dopis psal sám Karel Dymorák. Proto také Rejholec mohl pronést tu hroznou větu, že mrtvý už promluvil!
A Vláďa Dratuš dostal velký strach, že by vše jeho tatínka ještě více v jeho těžké nemoci rozčililo, kdyby se mu dopis dostal do rukou, jak Cizinec pořád vyhrožoval. A tak se snažil dopis od Cizince získat za každou cenu, ale Cizinec jej nechtěl dát za nic jiného než za ježka v kleci, i když mu Vláďa nabízel místo ježka veliké peníze, které by sehnal. A tak se Vláďova hrůza jen pořád zvětšovala - až nakonec jí podlehl - a ježka v kleci po Rejholcovi Cizinci poslal."
Po tomto nejobtížnějším vysvětlovacím odstavci pak v TAM-TAMU následovalo barvité a vrcholně vzrušující líčení zápasu mezi Cizincem a Rejholcem proti Rychlým šípům a Losnovi na půdě Kocouřího hrádku, kde nakonec ježek v kleci i Dymorákův dopis pro Vláďu Dratuše ukořistili a zachránili.
"Teď je již s Vláďou Dratušem tedy zase všechno v pořádku," končila zpráva v TAM-TAMU. "Jeho tatínek se pomalu uzdravuje - a Vláďa se vzpamatovává ze všech těch strachů o něho, jež prožil . . .
a ujímá se zase s dřívější chutí a zápalem stínadelských záležitostí své funkce Velkého Vonta.
A my, členové Rychlých šípů, jsme šťastní, a hrdí na to, že jsme už podruhé mohli zasáhnout ve prospěch dobra a spravedlnosti, že už podruhé jsme mohli zachránit stínadelského posvátného ježka v kleci z rukou lidí nedobrých - a vrátit ho tomu, kdo má v této době právo držet jej u sebe: tím je právoplatně zjara zvolený Velký Vont Vláďa Dratuš!
Zažili jsme sami všeliké ošklivé chvíle - boje, ústrky a posměchy - - i sám Vláďa Dratuš se na nás tehdy ještě rozhněval, když jsme mu nabídli pomoc v jeho úzkostech, jejichž pramen jsme ovšem neznali a on nás tvrdě odmítal! I mnoho chlapců a děvčat na naší Druhé straně bylo proti nám, Sběrač nás zesměšňoval - a kdekdo nám radil a varoval nás, abychom Vláďu nechali na pokoji a jeho osudu!
Ukázalo se, že my měli pravdu - a naše vytrvalost v pátrání že nakonec přinesla nečekané výsledky i objevy.
V nejbližších týdnech budou ve Stínadlech nové volby Velkého Vonta. Pevně věříme, že Žlutý květ s Vláďou Dratušem v čele v nich opět zvítězí a Vláďa Dratuš že ve funkci Velkého Vonta setrvá i nadále.
Nejsme Vontové, ale končíme heslem Vontské rady: Žlutá je barva naše!! Neboť žlutou barvu má i ten kvítek, který podél domů ve Stínadlech zjara všude roste - a který je znamením dobra, cti a spravedlnosti. Vaše Rychlé šípy."
Psaní TAM-TAMU načisto a přepisování textů na rozmnožovací blány i pak tisk samotný si vyžádalo mnoho práce. Ale když TAMTAM konečně vyšel - a to v počtu již 300 výtisků, nestačily ani ty a Rychlé šípy musely pracně ještě dalších padesát kusů přitisknout.
Pan ředitel školy nelitoval papíru ani blan na tisk, protože Rychlé šípy stačily do TAM-TAMU otisknout i podmínky nové mezitřídní soutěže na druhostranských školách, kterou vymyslely - a na jejímž rozšíření mu hlavně záleželo.
Čtenáři o tomto čísle svorně prohlašovali, že takový TAM-TAM zde ještě nebyl, třebaže i čísla předchozí byla vždy velmi zajímavá.
Rychlé šípy sklízely pochvalu a uznání ze všech stran - a leckdo z těch, kteří jim kdysi radili, aby se do věcí Vládi Dratuše nepletly, když si to nepřeje se jim nyní přicházeli omluvit . . .

53 Boj o moc se stupňuje

Dny ubíhaly a blížila se doba vánoční, ale zájem o osud nešťastného Karla Dymoráka - i vůbec o všechny věci stínadelské na Druhé straně neutuchal.
Rychlé šípy musely psát další TAM-TAMY a v nich odpovídat na různé dotazy hochů a děvčat, jak to vše bylo tam na Kocouřím hrádku, jak probíhala bitka v Cizincově doupěti a kdo to vlastně asi byl, jak ten dům vypadá - a podobně.
Červenáčkovi se podařilo při jedné z pozdějších cest Kocouří hrádek vyfotografovat pro klubovní kroniku, a když se to Druhostraníci dozvěděli, nedali pokoj, až Červenáček pořídil několik fotozvětšenin snímku domu a vystavil je v různých obchodech, kde ho prodavači znali.
Výkladní skříně s vyvěšeným Kocouřím hrádkem, který na fotografiích vypadal mimořádně nevlídně, ba až strašidelně, pak po celé dny obléhali hoši i děvčata, přičemž celou tu nešťastnou historii znovu a znovu probírali. Někteří hoši tvrdili, že jejich rodiče znali několik podobných případů zmizení někoho - - jehož pozůstatky se na- lezly až po mnohých letech, na neuvěřitelných místech. V jedné knize se prý psalo, jak nevěsta těsně před svatbou si prohlížela své svatební šaty ve veliké skříni v komoře, dveře za ní náhle zapadly - a nešťastnou dívku tam našli udušenou za několik dnů.
Mezitím ve Stínadlech probíhaly neobyčejně rušné předvolební boje a Vontská rada po dohodě s nejsilnějšími skupinami rozhodla odložit volby až na dobu povánoční. Rychlé šípy do těchto vnitřních věcí Stínadel nezasahovaly,

ale Losna je pravidelně informoval o průběhu celého dění.
Vláďa Dratuš trval na tom, že již Velkým Vontem nechce být, částečně snad po poradě se svým otcem, který by se nejraději ze Stínadel odstěhoval někam daleko do jiné čtvrti města. Název "Kocouří hrádek" se před ním nesměl ani vyslovit, tím méně aby kolem toho domu někdy v životě ještě šel!
Losna ještě spolu s Vláďou Dratušem podnikli ve Stínadlech několik pěkných drobných věcí. Pomohli usmířit dlouhodobý spor mezi pláckem U smolného sudu a partou Vontů z Plaveckého náměstíčka, uspořádali sbírku pro rodinu s malými dětmi, která vyhořela - a vyhlásili konání slavnosti Večer světel, třebaže výročí události, podle níž tato akce kdysi vznikla, na prosinec právě nepřipadalo.
Ale v každé domácnosti už bylo plno vánočních svíčiček na stromeček a Losna s Vláďou toho využili. Slavnost se vydařila! Snad v každém okně, za nímž bydlel nějaký hoch nebo děvče, hořela do zimního večera svíčička, někde i v barevném lampiónku vlastnoruční výroby. V ten večer byl pohled na Stínadla mimořádně kouzelný, A hoši Rychlých šípů, kteří se v ten den vydali do kůlny Žlutého květu a tu záplavu světýlek cestou všude viděli, uvažovali, jak by něco podobného zavedli i u nich, na Druhé straně.
Mezi Dabinelovci a Uctívači ginga panovaly urputné boje. Uctívači nemohli Dabinelovcům zapomenout, že jim chtěli podřezat v jejich svatyni posvátný klubovní strom gingo. A dost ulic, jejichž náčelníci se svým členstvem váhali, na čí stranu se při volbách přidat, se stále víc a více rozhodovalo přihlásit se pod vedení Žlutého květu. Neboť zatímco jinde byly jen samé hádky, výhrůžky a násilí, Žlutý květ si získával mysl Vontů svým rozumným klidným jednáním a pěknými akcemi.
Jen samotný Večer světel získal Žlutému květu řadu dalších ulic a plácků. Z nedalekých Modrých ulic to byl Tmavý průchod, Belmutka, Nadpotoční ulice, Komáří kout, a Ruda Šaflíř ujišťoval Žlutý květ, že s ním půjdou i nadále věrně jeho uličky Na černém blátě, Švejdarova, Pod lucernou i Modřenka. Ale také již i další a další uličky a zákoutí se daly slyšet, že půjdou se Žlutým květem, až to vypukne.
Domovní vrata, stěny ohrad, sloupy svítilen i přízemní okna domů byly polepeny různými výzvami a popsány barevnými křídami.
Dabinelovci slibovali hory doly ulicím, které se k nim přidají, především však prý silnou ochranou před násilím jiných part - - a různé pěkné akce, jež prý už vymysleli a připravili, jen je spustit, až volby vyhrají!
Uctívači ginga nabízeli cosi podobného, ale také navíc ještě list ginga, v celofánu zalepený, pro každého člena každé ulice, která k nim přistoupí! Mít vlastní list ginga, to bylo silné lákadlo pro mnohé Vonty, neboť v celém městě a daleko široko nerostl nikde jinde strom ginga, než právě zde, ve Stínadlech, ve svatyni Uctívačů ginga.
A nic podobně báječného nemohli nabídnout rozmrzelí Dabinelovci!

54 Vyhraje Žlutý květ volby?

Zima toho roku byla podivná, bez sněhu i bez mrazů - jen studené deště padaly na moře stínadelských střech a stříšek - a tak obvyklé zimní zábavy a sporty tentokrát příliš neodváděly pozornost od volebních zápasů.
Rychlé šípy si připravovaly pěknou vánoční nadílku, a volné dny chlapci prožili na několika výpravách za město, také však ve své útulné klubovně, kde sepisovali události posledních měsíců do kroniky klubu. Nadto měli velmi mnoho práce se svou Soutěží přátel- ství, kterou původně navrhli jen pro své dvě školy, do nichž chodili, ale jež se rozrostla a ujala i na dalších druhostranských školách.
Byla to opravdu pěkná a zajímavá soutěž - a co více: vyvolávala nadšení nejen učitelských sborů, ale i žactva samotného, což se jindy zpravidla nestává . . .
Měsíc leden byl té podivné nijaké zimy skoro jarní! Sněhové přeháňky - pokud přišly - byly krátké a nevydatné, sníh zmizel z ulic během jedné či dvou hodin a zůstalo po něm jen mokro. Občas se nad městem rozzářilo i slunce - a kdyby lidé neměli doma kalendáře a noviny s datem vydání, nikdo by snad ani nevěřil, že je leden - a do jara že je ještě velmi, velmi daleko!
A taktéž ten památný lednový den, na který připadly s konečnou platností volby nového Velkého Vonta, byl zase kupodivu tak jarní, chvílemi podmračný, ale hned opět plný slunce, jako by i on chtěl přispět k té veliké události svým příznivým počasím!
Vontská rada, sestávající většinou ze starších Vontů, kteří nebyli v žádném sdružení ulic, připravila už den předtím odsvěcený zrušený kostel svatého Jakuba na konání voleb. Byly omyty staré historické bedny a bedničky, sloužící za stoly a sedátka, na staré zrezivělé skoby s hřebíky ve stěnách a sloupech byly zavěšeny jako osvětlovací tělesa četné barevné lampióny. Vzadu mimo hlavní chrámový prostor stále ještě ležel pod okny zpuchřelý ochoz, po němž se kdysi řítilo a nechtěně klouzalo dolů Bratrstvo Kočičí pracky s Červenáčkem.
Před kostelem stál, přebíhal a vlnil se ohromný dav obyčejných Vontů, sem do kostela měli přístup jen náčelníci ulic a Vontská rada.
Jako čestnou výjimku a jen "pro nepopíratelné obrovské zásluhy o záchranu ježka v kleci", jak bylo doslova řečeno ústy dosavadního Velkého Vonta Vládi Dratuše, směli se voleb účastnit také hoši Rychlých šípů, ač nebyli ze Stínadel!
A byl zde ovšem i Otakar Losna, jako dosavadní zástupce Velkého Vonta, což bylo podle pravidel přípustné a samozřejmé.
Po uklidnění hovoru, když do ticha v kostele jen zvenčí matně zaznával mohutný zpěv bezeslovné vontské písně, opakovaný vždy znovu a znovu, začal Vláďa Dratuš rozechvělým hlasem jednání: "Zahajuji mimořádné zasedání Vontské rady, svolané za účelem zvolení nového Velkého Vonta." Pak nastalo několik vteřin ticha.
Nikdo nepromluvil. Každý ještě čekal na slavnostní zahajovací formuli.
A ta přišla. Vláďa Dratuš ji začal slovy: "Buďme svorni!"

"Žlutá je barva naše!" zvolalo shromáždění.
"Nevyzraďme nic, co víme!" pokračoval Velký Vont.
"Mlčenlivost chrání nás!" odpověděli ostatní.
Tím zahájení skončilo. Předchozí napjaté ticho se změnilo v šum, a ozývaly se zvuky odsunovaných beden, jak na ně až dosud stojící Vontové nyní usedali. A Vláďa Dratuš opět začal hovořit: "Vontská rado - a přítomní náčelníci ulic a skupin! Na jaře loňského roku jste mi prokázali tu čest, že jste mne zvolili Velkým Vontem. Snažil jsem se plnit své úkoly, jak jsem uměl nejlíp - a jak nejdéle jsem mohl. Pak přišlo něco - - stalo se něco, co mi bralo všechnu sílu k výkonu tak významné funkce!
Vy sami jste to na mně pozorovali, často jste mi moje ochabování zle vytýkali - ale to něco, co na mne dolehlo, bylo silnější, než veškerá moje vůle! Dnes už tedy snad všichni víte - i když ne zcela přesně a ne zcela vše - co to bylo, když jste se mnohé mohli dočíst v časopisu TAM-TAM, který píší zde přítomné Rychlé šípy.
Ale po tom všem, co jsem prožil, a po ztrátě důvěry mnohých ulic ke mně - vzdávám se funkce Velkého Vonta a žádám vás, abyste si zvolili nového! Již jednou měl se stát Velkým Vontem Otakar Losna, můj dnešní zástupce. Doporučuji vám, abyste ho dnes tedy zvolili opět jako tenkrát, kdy - - jak si pamatujete - vyhrál souboj o tu funkci nad Mažňákem, ale neměl už možnost se jí ujmout, když Mažňákův otec vnikl sem mezi nás a ukořistil Losnovi ježka v kleci."
Vláďa skončil, ale vzápětí prudce povstal ze svého místa Dabinel a vášnivě zvolal: "Jen žádné radění! Žádné doporučování, žádné navrhování! Jsem pro to, aby se volilo tak, jak se má: která parta má nejvíc přívrženců - a to se dá podle seznamů, co Vontská rada má tady na stolech před sebou snadno zjistit - z té ať se Velký Vont zvolí! Moc pochybuju, že tou nejsilnější skupinou je Žlutý květ, odkud je Losna!"
Vláďa Dratuš se dvěma přísedícími Vonty nahlédl do papírů na bednových stolech a pak odpověděl: "Máš pravdu, Dabineli - nejsilnější skupinou až donedávna byli Uctívači ginga! Ale díky Modrým ulicím, které se během posledních týdnů přidaly k nám, jsme stejně silní my, Žlutý květ! Jak zde ze seznamů vidím, Uctívači ginga mají jen o jedenáct členů víc než Žlutý květ! Ale podle pravidel se ty skupiny, mezi nimiž není větší rozdíl než dvacet členů, považují za rovnocenné. Jsme tedy s Uctívači rovnocenní! Tak jak rozhodnout?
Nevím, jaké zásluhy o Stínadla mají Uctívači ginga, nebo jejich kandidát na Velké Vontství. Ale zde přítomný Losna už jednou zvítězil v boji o tu funkci - a sice tím, že znal tajemství, jak Jan Tleskač vyndával ježka z klece! Dnes by měl zvítězit tím, že pomohl zachránit ježka v kleci z nepovolaných rukou v Kocouřím hrádku!"
Na ta slova vyskočil ze své bedny v přítmí Vont silně hranaté postavy a vykřikl: "Ano - - pomohl zachránit ježka z nepovolaných rukou - to je pravda - ale kdo ježka těm nepovolaným rukám předal - he? Sám ty, Velký Vont! Proto se Losna nejvýš zasloužil jen o tebe, o tvou záchranu před pomstou celých Stínadel - a tuhle zásluhu mu tedy nemůžeme počítat jako zásluhu o Stínadla!
Navrhuju, aby se mezi Losnou a mnou coby náčelníkem Uctívačů ginga rozhodlo tak, jak se vždycky rozhodovalo, když byli dva kandidáti z rovnocenných skupin: nechť se stane Velkým Vontem z nás dvou ten, kdo má v ruce nějakou stínadelskou zajímavost, nebo o ní aspoň ví jako jediný - a může jí obohatit naši vontskou historii!"
"A máš ty takového něco?" zeptal se Vláďa Dratuš stísněným hlasem. Vývoj jednání se začal ubírat jiným směrem, než očekával - a Vláďa se obával, že Velké Vontství zřejmě přejde k Uctívačům ginga.
"Mám! To víš že mám!" sebevědomě prohlásil náčelník Uctívačů.
"Tady je výzva k ochraně a pomoci příslušníkům časopisu Sběrač od všech Dabinelovců - a také plánek, vše psané a kreslené Dabinelovou rukou, když na Sběrači chtěli, aby nám zničil náš strom gingo!
To je doklad historické špatnosti, vrcholného nepřátelství, jaké ne- mají ve Stínadlech obdoby! A to je tedy ta naše stínadelská zajímavost - a tou bychom volby měli vyhrát!"
"Nevím, co je na tom zajímavého!" kysele pronesl Dabinel. "To byl jen náš válečný tah proti vám! Kdyby vás bylo napadlo něco podobného proti nám, nerozmýšleli byste se taky jistě moc dlouho a něco nám provedli! V boji se vše dovoluje, boj se nemůže vést v rukavičkách!"
Také celá řada náčelníků ulic souhlasila s Dabinelem, že výzva k pomoci a plánek nejsou vlastně ničím příliš zajímavým - a nechtěli je proto uznat jako požadovanou "zajímavost".
„No - co má tedy Žlutý květ? Čím on se může pochlubit?" hněvivě volal náčelník Uctívačů.
"My - no - my nemáme nic - - !" rozpačitě mluvil Vláďa Dratuš. Ale tu povstal Mirek Dušín a se zdůrazněným údivem se zeptal: "Jak to, že nemáte nic?? A co ten dokument, byť tak hrozný i smutný zároveň, co nám předal do úschovy Losna na půdě Kocouřího hrádku, když byl ukořistěn Cizinci? Dokument, který mluví o posledních chvílích života nešťastného Karla Dymoráka, zmizelého před několika desetiletími a nalezeného teprve nyní?? To není nic??"
Při těch slovech vytáhl z kapsy náprsní tašku a z té opatrně vyňal obálku se dvěma složenými listy zetlelého papíru, popsanými Karlem Dymorákem v největší hrůze jeho posledních hodin života.
Rychlé šípy viděly, jak Vláďa Dratuš přivřel oči, aby psaní neviděl - - a jak si i uši zacpal, aby neslyšel, když Mirek začal číst.
Jméno Dratuš, v Dymorákově psaní několikrát použité, Mirek opatrně nahradil jménem, které si vymyslel, aby přítomní nepoznali, že pronásledovatelem byl Vláďův otec. A byl také připraven dopis nevydat z rukou, kdyby si jej snad někdo z přítomných chtěl prohlédnout a přečíst sám.
Nic takového se však nestalo - obsah čtených řádků byl příliš otřesný, než aby měl někdo odvahu vzít ten papír vůbec do rukou a nějak jej kontrolovat.
Ale už povstává Otakar Losna a pevným hlasem se ptá: "Považujete tento dopis zasvěcence smrti za dokument, který mne opravňuje, abych se při rovnosti sil mezi Uctívači ginga a Žlutým květem stal Velkým Vontem?

55 Modrý zázrak

Údivný šepot přítomných se zvolna měnil na polohlasný hovor, jak se jednotliví účastníci mezi sebou vzájemně dohadovali. Začaly se zvolna zvedat ruce k souhlasnému hlasování. A další přítomní se přidávali - až snad všichni, kromě Dabinelovců, Uctívačů a rabiátů z Modré hvězdy, byli pro zvolení Losny.
A tu povstal Vláďa Dratuš - nyní již zase sebevědomý a klidný - předal Losnovi obřadně do rukou ježka v kleci a provazem svázaný stoh vontských kronik, s tou nejstarší vespodu - a řekl mu: "Všichni - nebo skoro všichni - souhlasíme s tím, abys byl Velkým Vontem!
Otakare Losno, veď Stínadla moudře a spravedlivě, buď pevný a rozhodný, jaký Velký Vont má být - a jací byli většinou všichni tvoji předchůdci!"
Pak mu podal ruku a pod zešeřelou klenbou kostela se ozval potlesk a jásot - a k Losnovi přistupovali mnozí náčelníci ulic, aby mu blahopřáli. Losna se usmíval - ale už to nebyl ten vždy tak trochu nesměle a dobrácky vyhlížející chlapec, jak jej Rychlé šípy znaly do této chvíle, ale opravdu pevný a hrdě se tvářící Vont. To právě svěřená funkce dodala jeho tváři takový důstojný výraz.
Jeho nástupní řeč byla krátká, ale jadrná: "Děkuji vám všem, kdo jste mne Velkým Vontem zvolili. Budu se snažit vést Stínadla tak, abyste byli všichni se mnou spokojeni, i Dabinelovci a Uctívači ginga, i Modrá hvězda a snad ještě i jiní odpůrci. Velmi rád vyslechnu všechny rady, návrhy a nápady kohokoliv, i toho nejmladšího Vonta! Nepřipustím, aby měl kdokoli pocit křivdy, bezmocnosti a nespravedlnosti. Nechci být vaším pánem, ale služebníkem! Tak slibuji při památce Vojtěcha Vonta tím končím! Buďme svorni!
Nevyzraďme nic, co víme! Žlutá je barva naše!"
Pochvalný křik a jásot byl mu odpovědí, až se změnil v hromovou sílu vontské písně beze slov. A ten jásot i zpěv se pak přenesly i tam ven, před kostel, když Vontská rada vyšla s Losnou uprostřed na schody před vchodem a jeden z jejích mluvčích oznámil výsledek voleb.
Zástupy čekajících rozjásaných Vontů zmáčela sněhová přeháňka, která se strhla nad Stínadly právě v době, kdy uvnitř kostela začal volební obřad. Ale teď vysvitlo do ulic slunce, zase tak podivně jarně zářící, i když byl leden - a vše tonulo v jeho vzácném oslnivém svitu.
A náčelnicí i řadoví Vontové z Modrých ulic, kteří se tak přičinili o posílení Žlutého květu, vedli si nadšeně nového Velkého Vonta v doprovodu Vládi Dratuše a Rychlých šípů tentokrát nikoli do kůlny Žlutého květu, ale k nim, do Modrých ulic, odkud Žlutému květu přišla ta posila.
A věděli dobře, proč je vedou právě tam! Tušili a toužebně čekali na to, co tam Losna s Rychlými šípy uvidí! Jen ale honem - honem - než slunce zase zajde - - než dlažba z modrých dlažebních kostek oschne pod jeho září z mokra po roztálém sněhu!
Snad jednou či dvakrát do roka se taková příležitost naskytne, aby byla modrá dlažba v těch uličkách tak čerstvě mokrá, a nebe tak do modra vysmýčené - a slunce přitom tak naplno zářící!
Ano - ano - dorazili sem včas, aby to viděli! Šli zvolna Karmelitánskou ulicí, Sedmikřížovou, Zelenou bránou, přes Komáří kout, Želví uličkou - a všude, všude mokré kostky modrého dlažebního kamene, v nichž se ještě navíc shlíželo šmolkově modré nebe, v záři slunce doslova svítily nepopsatelně modrou září.
A ta se rozlévala do všech stran - i do skla oken v domech - modř dlažby i oblohy byla všude - - slavnostní, jedinečná, nevylíčitelná modrá krása - ten "modrý zázrak", jak se tady tomu vzácnému jevu říkalo - a vítala nového Velkého Vonta. Dospělí lidé v ulicích i z oken vyhlížející se usmívali, vždyť i oni čekali na těch několik minut té nádhery, tak řídce se vyskytující.
A Mirek řekl Losnovi a Vláďovi Dratušovi: "Modrá obloha - - čistá a jasná, plná slunce - - to je znamení dobré pohody, co k vám oběma přichází! Ta modrá záře tady - ten modrý zázrak, jak se tu říká, se zase brzy ztratí, až mraky zakryjí slunce a dlažba až uschne - ale ta dobrá pohoda ať ve Stínadlech na dlouho - dlouho vydrží!
Nechť se vám vaše práce ve Stínadlech daří - a nic špatného a zlého se tady už nikdy nepřihodí! Přejeme vám to zplna srdce!"